



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 5 / IV legislatura / Primer període

Dimecres, 13 de maig de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 5 / Sessió plenària núm. 6

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 5

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Proposta de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 20 i 21, paràgrafs 2 i 4, de la Llei orgànica de l'Estat 1/1992, del 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana (Punt únic de l'ordre del dia.)

El Sr. Curto i Casadó (P) i el president intervenen per una qüestió d'ordre (p. 152).

Presentació: Sr. Ribó (IC) (p. 152).

Posició dels grups presentants: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 154) i Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 156).

Posició dels grups: Sr. Abelló (S) (p. 157), Sr. Escudé (CiU) (p. 159).

Posició del grup presentant: Sr. Ribó (IC) (p. 161).

Votació: rebutjada per 24 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció (p. 161).

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí.

Sessió plenària núm. 6.1

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí.

El secretari primer informa sobre les meses de les comissions parlamentàries constituïdes (p. 162).

Propostes de resolució per les quals es creen una comissió de seguiment de procés d'integració de Catalunya a la CEE, una comissió de seguiment dels Jocs Olímpics de Barcelona de 1992, una comissió de seguiment del procés d'equiparació dona-home i una comissió d'estudi del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya (Punts primer, segon, tercer i quart de l'ordre del dia.)

Votació: aprovades per unanimitat (p. 163).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 163).

El Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 164).

Formulació (continuació): Sr. Piella (S) (p. 164).

Resposta: Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 165).

Rèplica: Sr. Piella (S) (p. 166).

Contrarèplica: Sr. Conseller (p. 167).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Saura (IC) (p. 168).

Resposta: Conseller de Treball (p. 169).

Rèplica: Sr. Saura (IC) (p. 171).

Contrarèplica: Sr. Conseller (p. 171).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Saura (IC) (p. 173).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 174).

Rèplica: Sr. Saura (IC) (p. 176).

Contrarèplica: Sr. Conseller (p. 177).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reactivació econòmica i social de la comarca del Ripollès (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 178).

Resposta: Conseller d'Economia i Finances (p. 179).

Rèplica: Sr. Piella (S) (p. 181).

Contrarèplica: Conseller (p. 182).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les cinc de la tarda i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Roma (S) (p. 182).

Resposta: Conseller d'Economia i Finances (p. 184).

Rèplica: Sr. Roma (S) (p. 186).

Contrarèplica: Conseller (p. 187).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el segon Pla d'actuació social (PAS) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 188).

Resposta: Conseller de Benestar Social (p. 189).

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 191).

Contrarèplica: Conseller (p. 192).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les comunitats catalanes a l'exterior (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 193).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 195).

Rèplica: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 196).

Contrarèplica: Conseller (p. 197).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la crisi del sector duaner (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Reguant (ERC) (p. 198).

Resposta: Conseller de Treball (p. 200).

SUMARI (3)

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 202).

Contrarèplica: *Conseller* (p. 202).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'energia elèctrica a les zones de muntanya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 203).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Llorens. Tot seguit la retira (p. 203).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 204).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 206).

El president i la Sra. Martí i Conill (S) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 207).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1, de modificació, 2, d'addició, i 3, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 207).

Posició dels grups no esmenants: Sra. Montserrat (P) (p. 208) *i Sr. Benach (ERC)* (p. 208).

Posició del grup presentant: Sra. Martí i Conill (S) (p. 208).

El Sr. Coll i Bertran (CiU) intervé per contradiccions (p. 208).

Votació dels punts núms. 1 i 6: rebutjats per 32 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions (p. 209).

Votació del punt núm. 2: aprovat per unanimitat (p. 209).

Votació dels punts núms. 3, 4, 5, 7 i 8: rebutjats per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 209).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 5

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

Punt únic: Proposta de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 20 i 21, paràgrafs 2 i 4, de la Llei orgànica de l'Estat 1/1992, del 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. (Pausa.)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i la votació de la Proposta de resolució presentada pels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 20 i 21, paràgrafs 2 i 4, de la Llei orgànica de l'Estat 1/1992, del 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la cambra sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat. Els Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya, que han presentat la Proposta, tenen la paraula per defensar-la. Quin diputat ha estat designat? (Pausa.)

Digui el senyor... Qui demana la paraula? El senyor Curto? Per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, me sembla que ja li ho ha aclarit l'oficial major; és que aquesta proposta ha sigut...

El Sr. PRESIDENT: Es va ampliar per un escrit que va presentar...

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, ampliada, no; substituïda la Proposta inicial per la segona amb la incorporació del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor; llavors, s'amplia la proposta de recurs a l'article 20 i als articles 37 i 38, segons escrit que obra en poder dels senyors diputats. Doncs, el senyor Ribó té la paraula. (Pausa.)

El Sr. RIBÓ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, som tres Grups Parlamentaris els que hem subscrit la Proposta de resolució per plantejar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 1/92 sobre protecció de la seguretat ciutadana i vaig a explicar els raonaments que el Grup d'Iniciativa per Catalunya sosté per sol·licitar aquesta decisió de la cambra.

Vull recordar que nosaltres vàrem demanar a la Diputació Permanent que es posés en marxa ja el mecanisme de recurs d'inconstitucionalitat i que la Mesa de la Diputació Permanent va decidir que, segons el seu criteri, en no existir els grups par-

lamentaris, no hi havia força o quòrum suficient com per posar en marxa aquell mecanisme. Sortosament, el calendari polític, administratiu i, jo diria, constitucional, ens permet reconsiderar la qüestió avui. Un altre seria el preàmbul de la nostra intervenció, si per raons, entre cometes, de calendari s'hagués segrestat del debat d'aquesta cambra decidir sobre si es presenta o no un recurs d'inconstitucionalitat.

Tenen tots vostès el Dictamen del Consell Consultiu i la nostra intervenció es basarà en la suposició que tothom el coneix; coneix un dictamen i ara el Ple del Parlament, sobiranament, ha de decidir si fa costat o no a la presentació del recurs. Intentarem no reproduir el debat que es va donar al Congrés i al Senat sobre aquesta Llei. Solament intentarem aportar arguments perquè, lliurement, les diputades i els diputats decideixin si aquest Parlament exerceix una potestat; decideixin si hi han prou dubtes, opinions, dictàmens —no vinculants evidentment—, però prou opinions autoritzades per decidir que la Llei Corcuera, com se la coneix vulgarment, ha d'anar a raure a mans del Tribunal Constitucional i, sobretot, aportarem arguments sobre un tema cabdal, que és si afecta o no les llibertats individuals, collectives i d'autogovern.

I en aquest sentit voldria basar la primera part de la meva intervenció en dos articles: un d'ells explícitament assenyalat pel Consell Consultiu com a inconstitucional; l'altre, deixat a la seva interpretació a banda de la visió global que després afegiré. Dos articles que afecten la llibertat i la seguretat de la persona i la inviolabilitat del domicili. Recordo a la cambra que és aclaparadora la doctrina que s'ha produït per subratllar la possible inconstitucionalitat d'aquells articles, que en el Dictamen del Consell Consultiu tenen cites explícites de sentències del Tribunal Constitucional en supòsits anteriors aplicables a aquesta Llei; sentències del Tribunal Suprem; i, a més, tenen el Dictamen del Consell Consultiu, que és l'òrgan que hem creat entre tots per assessorar-nos en decisions com aquesta. Els vull recordar com els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que estaven presents a la constituent —Minoria Catalana, el Grup Socialista i altres grups d'aquesta cambra presents a la constituent—, com argumentaven de forma aferrissada una interpretació de la llibertat i la seguretat i de la inviolabilitat del domicili.

L'article 20 de la Llei que nosaltres volem que el Parlament dugui al Tribunal Constitucional ha establert una nova figura: la detenció per identificar; una detenció soterrada —com ha dit un eminent jurista—; ha regulat quelcom com la detenció per a retenció d'identificació, que estava exhaustivament regulat en l'ordenament jurídic nostre. Vostès saben que la Constitució només preveu dos estatus per a la persona: una persona o està detinguda o està en llibertat, no hi caben situacions intermèdies. Ho ha regulat sense establir les garanties suficients de detenció que estan previstes en altres apartats de l'ordenament, i no hi ha cap control en la Llei que volem recórrer sobre les dades que pot extreure la policia governativa en el període d'aquesta detenció soterrada.

El Consell Consultiu ens diu: «Aquest article, segons com s'interpreti, és constitucional.» Senyores i senyors diputats, algú creu que les llibertats poden ser subjecte d'interpretació? És possible pensar en una regulació democràtica de les llibertats, si a *sensu* contrari se'ns està dient que segons com s'interpreti aquest article és inconstitucional i afecta les llibertats? I la interpretació no la faran vostès, no la farem nosaltres, la farà la

polícia governativa. És suficient que hi hagin dubtes d'interpretació com per demanar a l'àrbitre suprem de l'ordenament constitucional que es pronunciï.

Igualment, pel que fa a la inviolabilitat del domicili; la Constitució Espanyola defineix inequívocament en quins supòsits algú pot entrar al domicili d'altre: «per consentiment, per manament judicial o per delictes flagrants»; més els supòsits de l'article 55 de la Constitució que es refereixen o bé a estats d'excepció, que s'apliquen en general al territori, o bé a les anomenades lleis antiterroristes, que s'apliquen *intuito persona*. L'ordenament espanyol és pioner en aquest sentit, ha regulat —com ha dit sovint la doctrina—, elevat a una gran categoria de llibertat, la inviolabilitat del domicili; no ha fet com altres ordenaments que ho han remès a lleis posteriors; o com altres ordenaments que, per ordres no judicials, per motius d'urgència, s'entri en els domicilis. En el cas espanyol hi ha una figura pionera, i el Tribunal Constitucional així ho ha interpretat, i s'ha afegit en aquest cas, que el delictes flagrants, per a la Constitució sinònim de delictes evidents, de poder-se veure, de quelcom que s'encén, anant a l'accepció literal de la paraula, el delictes flagrants està perfectament definit.

La Llei que volem recórrer afegeix elements addicionals: redefeix el delictes flagrants, l'estén, suplanta el constituent, interpreta la Constitució... I recordin, senyores diputades i senyors diputats, especialment els de Convergència i Unió, que fou un argument nostre —i dic «nostre» perquè va ser de vostès i va ser d'altres grups parlamentaris com el nostre—, per defensar Catalunya i el seu ordenament autonòmic contra la LOAPA, que no es podia interpretar la Constitució amb lleis posteriors. I aquest argument tan important: que no ens interpretessin la Constitució amb lleis posteriors, ens el va donar el Consell Consultiu, el vàrem fer servir tots nosaltres i el va acceptar el Tribunal Constitucional quan va impedir que la LOAPA tingués vigència.

Aquesta Llei, de nou, interpreta i desenvolupa quelcom que la Constitució havia establert; crea, doncs, una inseguretat jurídica, incrementa els poders de la policia governativa, aplica el delictes flagrants a casos tan estrambòtics com és tot el tema de la drogodependència, i, el que és pitjor, sotmet la llibertat personal, en el cas del domicili, a un possible error policial.

En general, hi ha altres motius perquè nosaltres demanéssim el vot favorable al recurs més enllà de la flagrants inconstitucionalitat. Temes que afecten els drets col·lectius, en els quals s'ha restringit el camp del seu exercici remetent a autoritats inferiors les sancions; elevat l'ordre públic a un bé jurídic absolut i, sobretot, incrementant les decisions administratives, al seu camp, sobre exercici del dret de reunió, del dret de manifestació i d'altres.

Podria argumentar-los un altre motiu per votar aquest recurs, que és que la Llei de protecció de seguretat ciutadana restringeix l'autogovern de Catalunya. Llegeixin vostès els articles que diuen quines són les autoritats que poden aplicar tots els mecanismes, nous mecanismes que s'incrementen amb ordre públic i veuran que hi ha el Ministeri de l'Interior i el governador civil i es remet a un addicional, el que les comunitats autònomes podran fer, segons la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat, que és, purament i simplement, una activitat de col·laboració amb els cossos estatals. Que lluny de l'Estatut! Que lluny dels desitjos polítics de molts grups parlamentaris

d'aquesta cambra! Que lluny del model del 85 defensat pel senyor Alavedra i abonat unànimement per aquesta cambra! Que lluny de la Moció que aprovàvem el 91, a proposta d'Esquerra Republicana!, i que lluny, possiblement, d'una altra Moció que se sotmet a l'aprovació en aquesta cambra: anar sotraient competències de seguretat i d'ordre públic a l'autogovern de Catalunya.

Però, permeti'm que centri tota l'atenció de la cambra en un punt que és allò que a Iniciativa per Catalunya el mou especialment per demanar aquest recurs: el tema de la llibertat. El Consell Consultiu —vostès ho han llegit—, diu, categòricament: «Aquesta Llei afecta el dret de llibertat.» S'inspira en un principi que nosaltres qualificaríem d'autoritari de la seguretat; abunda en el control preventiu, no el control *a posteriori*, i recordin l'època franquista en què es va exhaurir el control preventiu, la censura prèvia; no el principi de llibertat d'actuar amb l'autonomia de les persones i després controlar, sinó impedir l'actuació. La seguretat en aquesta Llei s'assimila a ordre públic: s'incrementa l'intervencionisme de l'Estat. Que paradoxal és pensar això, per part d'alguns grups parlamentaris, que tant es fan camps d'intentar limitar l'intervencionisme de l'Estat davant l'autonomia de les persones! Aquesta Llei incrementa brutalment l'intervencionisme de l'Estat, aquesta Llei porta la llibertat al camp de la incertesa i al camp de la por, de la por del ciutadà i de la por de les forces d'ordre públic que, per excés, poden cometre aquells errors assenyalats per tantes autoritats en el camp del dret.

Hi haurien temes menors per afegir en aquesta argumentació: s'ha dit, per opinions molt més fonamentades que les que jo pugui expressar, que la Llei és innecessària, que hi ha altres mesures en l'ordenament, que la Llei és tècnicament dolenta —ho ha arribat a admetre algun dels seus autors—, i, a més, s'ha desenvolupat en articles a l'entorn d'aquesta Llei, que té clars errors tècnics d'indeterminació, de desproporció, d'entrar en qüestions penals i procedimentals que no li pertanyen, que la Llei serà ineficaç —com s'ha demostrat en les dues grans operacions que s'han dut a terme contra el narcotràfic, les dues s'han dut a terme amb manament judicial, per tant, amb les previsions que hi havia a la Constitució.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup demana la votació favorable del recurs.

M'avanço a un possible motiu que pugui esgrimir-se per tapar la vergonya de votar en contra d'aquest recurs. «No s'amoïnin» —se'ns pot dir—, «ja hi ha un grup parlamentari a nivell espanyol, el Grup Popular, que ha plantejat el recurs; per tant, ja es veurà això en el Tribunal Constitucional.» Jo hi afegiria: «No s'amoïnin, ja hi ha altres parlaments autonòmics que, segurament, plantejaran el recurs i que se'ns avançaran a una tasca tan noble com és defensar la llibertat. No s'amoïnin, que el Síndic de Greuges o el *Defensor del Pueblo* poden fer aquest paper.»

Però no ens deixem substituir en el nostre paper per tres motius: primer motiu, a Catalunya hi ha una llarga i profunda tradició històrica de defensa de les llibertats. Ningú no negarà que la nació de l'Estat espanyol més avançada en la defensa de les llibertats és Catalunya; ho fou a la Segona República, per citar-ho de la forma més propera, o en la lluita antifranquista. Que paradoxal ara serà que algú, des de Catalunya, argumenti: «No, ja ho fan altres; no cal que ho fem nosaltres.»

Per un segon motiu. Si votem aquest recurs, complim una funció estatutària, la que diu l'article 8 de l'Estatut: «La defensa dels drets i les llibertats de les persones.» La defensa de l'interès comú en un tema —hi insisteixo— tan estimat per tots els catalans com és la llibertat.

I per un tercer motiu. Hi ha un dictamen del Consell Consultiu, no és vinculant, però és un dictamen clar en les seves argumentacions. Recordin vostès que el Consell Consultiu ens va dictaminar la Llei dita antiterrorista a favor dels arguments d'uns grups minoritaris que la volien dur al Tribunal Constitucional; que el Grup de Convergència i Unió va sospesar aquells arguments i va canviar d'opinió i va votar a favor d'aquell recurs. Recordin vostès que es va poder defensar la llibertat amb els arguments del Consell Consultiu, amb els vots de la cambra i amb els fonaments jurídics que va fer el Tribunal Constitucional, que es va apropiat dels nostres arguments, i es van salvar determinats aspectes de llibertat.

Els demanem que avui succeeixi el mateix.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Si cap grup sol·licités un torn en contra, passàrem al posicionament. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, el recurs objecte del present debat ofereix dues característiques dignes de ser assenyalades. En primer lloc, i a diferència de la major part de recursos d'inconstitucionalitat substanciats amb anterioritat en aquesta cambra, no fa referència a conflictes de competències entre Govern central i autonòmic, sinó a drets fonamentals de la persona. En segon lloc, tant el Grup de la majoria com el primer grup de l'oposició han anunciat, públicament, la seva intenció de votar-lo negativament, actitud coherent amb la que varen mantenir al seu dia en el Congrés dels Diputats durant la tramitació de la Llei, proporcionant-se recolzament mutu fins al punt que el Ministre de l'Interior i el Portaveu de Convergència i Unió varen protagonitzar un aconseguit *revival* del Dúo Dinámico.

Per tant, donada la intenció de votar en contra de les quatre cinquenes parts de la cambra, el recurs sembla que manca de possibilitats de prosperar; però, afortunadament —i que consti que sempre he considerat la poesia social un gènere poc recomanable—, ens queda la paraula. La paraula per arborar-la en defensa de les llibertats i per alçar-la davant d'una altra «mossegada» del poder socialista amb l'habitual connivència complaent de Convergència i Unió al nucli constitucional que tutela i empara la dignitat i l'autonomia del ciutadà en la seva esfera individual i personal.

Des de la vessant de l'estricta rigor jurídic, la Llei de seguretat ciutadana és un exemple paradigmàtic de flagilitat conceptual, de redundància normativa i de falta d'encaix en el sistema constitucional. Si les lleis orgàniques que desenvolupen els drets i les llibertats fonamentals de la persona, contingudes en el títol I de la norma suprema, han d'estar més que qualsevol altra, exquisidament inserides en l'orfebreria constitucional, la Llei de seguretat ciutadana és un penjaroll espuri que s'adhereix de qualsevol manera a la superfície de la nostra carta magna. La major part de la Llei és la repetició inútil de preceptes que es troben en altres textos legals de rang igual o inferior; amb l'únic fi —es podria sos-

pitat— d'envoltar i camuflar aquells articles nous que voregen, quan no vulneren, la Constitució.

Així, l'article 20.2 introdueix una figura inèdita en el nostre ordenament jurídic. Fins ara sabíem que un ciutadà podia estar en llibertat o detingut; a partir de l'aprovació de la Llei de seguretat ciutadana existeix una categoria nova: la del ciutadà acompanyat. La contravenció dels articles 17 i 53.1 de la Constitució no pot ser més clara: què significa que un ciutadà pugui ser requerit a acompanyar els agents de l'autoritat a efectes d'identificació? Està o no està detingut? El Tribunal Constitucional, en Sentència 98/86, declara taxativament que no existeixen «*zonas intermedias entre detención y libertad*».

Quin estrany eufemisme és aquest d'acompanyar la policia en contra de la pròpia voluntat? Si hi ha privació de llibertat, hi ha detenció; i si no hi ha detenció, no procedeix acompanyament de cap classe. No hi ha possibles terceres vies en la situació fàctica de lliure o detingut. En aquest terreny inequívoc, el senyor Corcuera no pot aspirar a ser una mena de *pandit* Nheru jurisprudencial. El suposadament «acompanyat» està purament i simplement detingut; i si està detingut ha de gaudir ineludiblement de les garanties que la Constitució estableix en el seu article 17. En la seva Sentència 98/86, el Tribunal Constitucional és transparent al respecte: «*No es constitucionalmente tolerable que situaciones efectivas de privación de libertad queden sustraídas a la protección que a la libertad dispensa la Constitución.*» La Constitució assenyalava clarament que la detenció preventiva està temporalment acotada i que, en un termini màxim de setanta-dues hores, el detingut serà posat en llibertat o a disposició judicial.

La Llei de seguretat ciutadana, en el seu article 20.2, indica que la retenció durarà «*el tiempo imprescindible*». La indeterminació legal de l'adjectiu «imprescindible» converteix el precepte en prescindible. No serà el Grup Popular qui negui al senyor Corcuera virtuts tals com la prudència, la perseverància i el valor, però no ens cap cap dubte que Déu no l'ha cridat pels camins de la precisió jurídica.

I què dir del dret que assisteix a tot detingut de ser informat de les raons de la seva detenció i de disposar d'assistència lletrada durant les diligències policials corresponents. L'article 20.2 silencia aquests extrems transcendents. S'arriba a la conclusió paradoxal que el detingut «disfruta», gaudeix de totes les garanties i el retingut —això sí, molt ben acompanyat—, de cap: ni una.

Però encara n'hi ha més per consagrar l'article 20.2 de la Llei de seguretat ciutadana com un monument a l'absurd jurídic. L'article estableix que la retenció es practicarà «*para impedir la comisión de un delito o falta o para sancionar una infracción*». Si és per impedir la comissió d'un delicte, serà requisit previ la sospita de criminalitat, i si hi ha *notitia criminis* no hi ha retenció per identificació, sinó que estem davant d'una detenció amb tota l'extensió de la paraula, detenció que —tal com hem assenyalat— manca de les degudes garanties constitucionals. I si és per sancionar una infracció, resulta que l'Administració, per castigar-la, ultrapassa les atribucions que li atorga l'article 25.3 de la Constitució, en el qual es preceptua que l'Administració civil no podrà imposar sancions que directament o subsidiàriament impliquin privació de llibertat.

Atenent literalment al text de la Llei de seguretat ciutadana, qualsevol ciutadà pot ser forçat, per exemple, a acompanyar la

Guàrdia Civil per diligències d'identificació per tenir pendent una sanció de trànsit. I si ens fixem en el complement directe del verb sancionar, l'article 20.2 de la Llei diu: «sancionar una infracció», o sigui que el que se sanciona és una infracció i no una persona.

Conseqüentment, qualsevol ciutadà pot ser obligat a acompanyar els agents de l'autoritat per a la seva identificació violentant la seva presumpció d'innocència fins que no demostrï, una vegada acompanyat, que no es tracta d'aquella persona, que no té una sanció pendent. És a dir, que tots som culpables per a identificació, i en conseqüència, recomano vivament a les senyores i els senyors diputats que surtin cada matí de casa seva degudament proveïts de pijama, raspall de dents i un advocat competent, estris tots ells que poden necessitar en qualsevol moment durant «un tiempo imprescindible».

Considerem seguidament l'article 21.2 de la inefable llei Corcuera-Roca. La sentència 160.91 del Tribunal Constitucional estableix doctrina de forma taxativa. La inviolabilitat del domicili, consagrada a l'article 18.2 de la Constitució, és un dret fonamental que la Llei de lleis protegeix de manera molt especial; i només existeixen tres supòsits i només..., en què procedeix l'entrada o registre en un domicili: el consentiment, el delictes flagrant i la resolució judicial.

Aquest règim és peculiar i es distingeix d'altres del nostre entorn comunitari, com l'italià o l'alemany, que presenten una més gran flexibilitat. Pretendre que la inviolabilitat del domicili depengui d'allò que fixin les lleis és allunyar-se del model constitucional espanyol, que situa la base d'aquest dret directament a la Constitució, sense possibilitat de matisacions o modificacions més enllà d'allò que el mateix text constitucional inequívocament assenyala.

Per tant, l'article 21.2 de la Llei de seguretat ciutadana reinterpreta la Constitució i altera indegudament els ordres semàntic, lògic, històric i jurisprudencial dels mots que apareixen a l'article 18.2 de la Carta magna i força el concepte de delictes flagrant fins a extrems inadmissibles des del punt de vista constitucional. Tant la doctrina com la jurisprudència han deixat clar que un delictes flagrant és aquell que es percep directament per la via sensorial immediata. Amb sentència de 16 d'octubre de 1990 el Tribunal Suprem anuncià els tres requisits del delictes per a ser considerat flagrant: immediatesa temporal, immediatesa personal i necessitat urgent.

L'article 21.2 de la Llei de seguretat ciutadana legitima l'entrada i el registre per delictes flagrant quan es donen quatre supòsits: que les forces de seguretat de l'Estat tinguin coneixement fonamentat dels fets, que aquest coneixement es porti a la constància que s'està cometent o que s'acaba de cometre un delictes, que aquesta acció delictiva sigui en matèria de drogues tòxiques estupefaents o substàncies psicotròpiques, i tot allò sempre que la intervenció policial sigui necessària per impedir la consumació del delictes, la fugida del delinqüent o la desaparició dels efectes o instruments del delictes. Per tant, una condició de caràcter material sobre la naturalesa del delictes i tres de caràcter instrumental: coneixement fonamentat, constància i intervenció urgent.

Estem així davant d'una desnaturalització ampliària del caràcter de delictes flagrant. Què significa «coneixement fonamentat»? Aquesta expressió implica un cert grau d'elaboració intel·lectual i una interpretació detallada dels fets, que encaixen

malament amb el contacte directe immediat propi del delictes flagrant. El coneixement, per fonamentat que sigui, no té per què ser flagrant, i pot adquirir formes molt diverses a la flagrància; a saber: indagació policial, denúncia, delació, presumpció, sospita, intuïció, arts endevinatòries, il·luminació mística o meditació transcendental –activitat, aquesta última, molt adequada per al refinament espiritual del ministre de l'Interior.

Ampliar el contingut conceptual de la flagrància, introduïda en la Constitució amb un significat molt precís, per abastar més casos dels previstos pel constituent és –si se'ns permet– flagrantment inconstitucional. A més a més, el règim de flagrància ha de ser general i no limitar-se a un tipus concret de delictes relacionat amb determinades substàncies específiques, per perjudicials que aquestes siguin.

L'article 21.2 de la Llei de seguretat ciutadana cau en el mateix error conceptual que el 20.2: crea una perillosa zona intermèdia entre els articles 18.2 i 55.2 de la Constitució absolutament aliens a la previsió constitucional. Si el constituent hagués volgut que les causes per entrar en un domicili fossin un terreny obert al legislador ordinari no hauria tancat de forma explícita i rotunda la seva única possible excepció en l'article 55.2.

Quant als articles 37 i 38 de la Llei de seguretat ciutadana, violen els límits de la potestat sancionadora establerta en l'article 25 de la Constitució, a més a més, del principi de presumpció d'innocència reconegut en l'article 24 i vulneren, també, l'atribució constituent al poder judicial de la facultat exclusiva de jutjar i fer executar allò que s'ha jutjat en impedir una tutela efectiva del dret al recurs.

En definitiva, senyor president, és la convicció ferma del Grup Popular que la Llei de seguretat ciutadana és manifestament inconstitucional i que representa un exemple alarmant de retall de llibertats i drets fonamentals. Però diria més; la Llei de seguretat ciutadana és un intent destraller de rectificar polítiques irresponsablement permissives en relació amb el consum de droga que el Partit Socialista va introduir, ara fa nou anys, també amb la col·laboració de Convergència i Unió, els efectes desastrosos de les quals han estat de tal magnitud que ara resulten molt difícils de controlar. I no serà violentant la Constitució i esquerdant el binomi democràcia-llibertat com s'avançarà en la solució d'aquesta xacra terrible. La Llei de seguretat ciutadana és una confessió patètica d'impotència davant el problema de la droga per part del Partit Socialista i una mostra d'electoralisme fàcil i de volada curta per part de Convergència i Unió.

Hi ha ocasions en què s'ha d'allunyar la mirada de les enquestes i remuntar-se per damunt de la conjuntura episòdica; hi ha ocasions en què s'ha d'actuar amb consciència. Avui se'ns presenta, a aquesta cambra, una d'aquestes ocasions. Nosaltres ja hem fet la nostra elecció anteposant els nostres principis a qualsevol altra consideració; els dos grups majoritaris també han fet la seva. Ara fa nou anys vostès van cometre una equivocació; una equivocació greu; i la societat espanyola i la societat catalana ho han pagat i ho estan pagant a un preu molt alt. Avui cometran un altre error; i que se sàpiga: fora del domini fred del càlcul matemàtic mai un error ha compensat un altre error.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular ha signat la Proposició no de llei que ara estem debatent i la votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, la presentació d'aquest recurs constitueix al nostre entendre un acte de normalitat política d'acord amb les funcions que té atorgades aquest Parlament; un Parlament plenament legitimat per interposar un recurs d'aquestes característiques contra la Llei de protecció —eufemisme tan irònic com gratuït— de la seguretat ciutadana. És un acte de normalitat parlamentària i de lògica política, ja que la Llei afecta no només alguns àmbits de competència de la Generalitat en matèria de seguretat, sinó també interessos particulars com a individus del conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Plana sobre tota la Llei, i en alguns articles molt més intensament, el dubte, la incertesa, el perill de ser utilitzada per atemptar contra drets fonamentals de les persones. A partir de l'article cinquè, els cossos i forces de seguretat de l'Estat resulta que podran «*recabar de los particulares su ayuda y colaboración*». Si s'admet com a font d'interpretació l'accepció en espanyol del mot «*recabar*» fonamentada en la reclamació d'alguna cosa al·legant un dret, aleshores ens trobaríem amb una vulneració clara del dret a la llibertat personal que estableix l'article 17 de la Constitució. Potser —ara no ho sabem— la versió catalana de les lleis de l'Estat ens aclariria el significat del mot «*recabar*», però mentre el respecte a la pluralitat lingüística sigui el que és —i, d'altra banda, el que ha estat sempre— ens quedem sense traducció.

L'article 20 permet la retenció temporal dels ciutadans per a la seva posterior identificació «*por el tiempo imprescindible*». Però, qui és que estableix la durada del temps de retenció? Qui determina, sinó la policia i només ella, la imprescindibilitat temporal de la retenció? Quins límits té? Fins on pot arribar? Fins quan pot durar?

Les setanta-dues hores que estableixen les garanties constitucionals poden ser emprades només per identificar algú?; setanta-dues hores que, dit sigui de passada, contrasten amb les dotze d'Alemanya, les sis de la Gran Bretanya o les quatre de França. Aquest article és la limitació real d'un dret; és la legalització d'una nova figura jurídica, la retenció, un mot que amaga la detenció encoberta. Entre exercici de la llibertat o privació d'aquesta, entre detenció o llibertat no existeixen possibilitats intermèdies; constitueix, doncs, una vulneració clara de l'article 17 de la Constitució, ja que no es respecten les garanties mínimes que emparen els detinguts.

L'article 21 viola barroerament el dret dels ciutadans a la inviolabilitat del domicili; dret fonamental d'antiga tradició en el constitucionalisme democràtic de segles ençà, reconegut també per una munió de pactes, convenis, declaracions i convencions internacionals. «La casa catalana és el fonament de les llibertats; la casa catalana és inviolable», assegurava l'article onzè de la Constitució provisional catalana elaborada l'any 28 en terra d'exili sota els auspicis de Macià. *Respecteu la casa* era el títol lapidari d'un dels millors articles de Rovira i Virgili en defensa d'aquest dret democràtic essencial que forma part de la tradició del catalanisme polític. Un dret a la intimitat personal, a la privacitat, a la inviolabilitat del domicili que reconeix l'article 18 de la Constitució i que amb aquesta Llei queda del tot vulnerat.

Aquesta Llei 1/1992, tota una premonició del bon començament del que ens espera enguany «*año de España*», modifica indirectament la interpretació del text constitucional en allò que es refereix al caràcter flagrant del delictes. Li atorga un sentit ben diferent. Defineix de nou el concepte de flagrancia i en reforma el significat constitucional originari. Aquesta interpretació ocasiona en conseqüència inseguretat jurídica tant als particulars com a la mateixa policia. Els articles 31, el 37, el 38, són articles que estableixen un règim especial de sancions administratives al marge de tot control judicial. Consagren, a més, la presumpció de veracitat de l'informe policial com a fonament bàsic per a la imposició de sancions en l'àmbit de la seguretat ciutadana de tal manera que fixa el principi de culpabilitat i vulnera un principi essencial com és la presumpció d'innocència, principi clarament establert a l'article 24 de la Constitució i un dels pilars essencials de tot estat de dret.

Parlem, en definitiva, d'una llei que, volent protegir la seguretat dels ciutadans, atempta contra la llibertat d'aquests. I la llibertat és un bé superior; la llibertat és el valor més suprem per a les persones i per als pobles al llarg de tota la història de la humanitat.

Com reconeixia el desembre de l'any 90 el Consell General del Poder Judicial: «És un greu error la pretensió de situar el dret a la llibertat i el dret a la seguretat al mateix nivell; no es troben, perquè no s'hi poden trobar. La seguretat ciutadana no pot coartar la llibertat individual de la mateixa manera que un dret fonamental en limita un altre, perquè no és dret fonamental. I sí que ho és el dret a la llibertat, essència mateixa de tot sistema democràtic.»

Estem debatent a l'entorn d'una llei que concedeix uns poders excepcionals a la policia espanyola. Uns cossos i forces de seguretat de l'Estat que, per pràctica i per tradició, no són, precisament, a hores d'ara encara, allò que podríem anomenar habitualment un model, un punt de referència internacional a l'hora de parlar d'una policia civil, moderna, democràtica i preventiva. Una policia que amb aquesta Llei —i sense aquesta Llei—, recentment, ja ha rebentat panys, ha esbotzat portes, ha violat domicilis, per equivocació.

Amb aquesta Llei a les mans, els errors policials, els possibles abusos i arbitriariats, obtindran finalment el vernís legal d'estètica democràtica que fins ara no tenien. És lamentable, però, que la Llei, en perfecta sintonia amb mesures autoritàries i antidemocràtiques presents, també, en altres llocs d'Europa, la Llei ha arribat de la mà, paradoxalment, d'un partit d'esquerres, i ha tingut el suport entusiasta d'una coalició nacionalista catalana. Realment, en aquests temps de canvi, fins i tot filològic, és ben cert que a hores d'ara el nom ja no fa la cosa.

Quinze anys després de les primeres eleccions democràtiques cap altra llei no ha aplegat al seu entorn l'oposició que aquesta ha estat capaç de reunir. Té enfront d'ella una part important de l'opinió pública, de comentaristes polítics acreditats, de tertulians professionals en emissores de ràdio de titularitat pública, els quals, sense que serveixi de precedent —això, sí— no fóra mala cosa que el Govern català els fes cas, almenys per un cop. Tots han coincidit que aquesta Llei, l'ús d'aquesta Llei, atempta clarament contra els més elementals principis democràtics. No hi ha, doncs, només arguments jurídics d'estricta inconstitucionalitat per oposar-s'hi; n'hi ha també d'estricta consciència democràtica, és a dir, arguments clarament polítics.

Així ho han fet, així ho han dit, així ho han entès alguns partits i sindicats: la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, Justícia i Pau i entitats de tota mena. Així ho ha entès l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates, així ho ha entès la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, així ho ha entès una figura emanada d'aquest Parlament, com ara el Síndic de Greuges, que n'ha sol·licitat la presentació d'un recurs al seu homòleg espanyol. Així ho ha entès, finalment, amb una claredat que no deixa lloc a dubtes, un organisme tan prestigiós com el Consell Consultiu de la Generalitat.

Això és, senyores i senyors diputats, un veritable estat d'opinió en aquest país. No s'hi oposin. Deixin, senyores i senyors diputats socialistes i de Convergència i Unió, que el Tribunal Constitucional escolti aquesta veu, analitzi i interpreti aquesta Llei tan qüestionada. Com a demòcrates que són, no els faci por que qui pot fer-ho dictamini que, potser, s'han equivocat o, fins i tot, que ens hem oposat nosaltres oposant-nos-hi, però no hi posin obstacles ni ens diguin que un partit estatal ja ha presentat recurs i que el nostre és innecessari, perquè, si ho fessin, això fóra menystenir la ja prou menystinguda sobirania d'aquesta cambra i un veritable insult a la configuració i a la funció d'aquest Parlament. Si ho fan, si voten en contra de la presentació del recurs, de vostès i no més de vostès serà la responsabilitat d'aquesta Llei; però si finalment ho fan ho comprendrem. Haurem de donar la raó a aquells que ja opinen que el seu compromís amb la Llei —la Llei Corcuera-Roca, a partir d'ara— és absolut, que ja no poden fer-se enrere, que pactes futurs, acords de Govern que han de venir, aspiracions ministerials tan legítimes com inajornables ho impedeixen del tot.

Potser sí que, com diu avui un destacat alcalde i diputat del Partit Socialista, membre d'aquest Parlament, s'està demostrant que el braç armat del PSOE a Catalunya no és sovint el PSC sinó Convergència. Si és així, si el seu vot és d'aquesta manera, em sap greu. Em sap greu, sobretot, per a aquells d'entre vostès que en aixecar-se per votar-hi en contra alçaran al mateix temps tota la incomoditat de consciència de les seves conviccions democràtiques. Aquestes són les servituds de la política, de certa política, de la seva política. Són on són perquè vostès així ho volen. Sense llibertat de maniobra, ja es troben atrapats. Atrapats, en realitat potsèr sense adonar-se'n, entre l'Espanya i la paret. Nosaltres, entre els dubtes d'atemptar contra els drets de la persona o de la llibertat, sempre triem la llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tres grups d'aquesta cambra han presentat una proposta de resolució per tal que aquest Parlament, en l'ús de la seva sobirania, resolgui si s'ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica de l'Estat sobre protecció de la seguretat ciutadana.

No hi ha dubte que en el debat d'aquest recurs hi ha, fonamentalment, dos articles, que són el 20 i 21, on es discuteix la constitucionalitat d'aquesta Llei. És cert que, després, en la proposta de resolució s'han afegit altres articles i, finalment, sembla que el recurs es vulgui interposar contra tota la Llei.

Jo, abans d'entrar en els dos articles que em sembla que són objecte d'aquest debat, voldria fer algunes consideracions al voltant del debat que s'ha produït aquest matí. En primer lloc, que aquesta Llei va ser aprovada a les Corts Generals amb un ampli suport parlamentari: el Grup Parlamentari Socialista, el Grup de Minoria Catalana, el Grup Nacionalista Basc i una part important del Grup Mixt van donar suport a aquesta Llei. Per tant, hi va haver una majoria, no solament democràtica sinó una majoria important del Parlament. En segon lloc, que aquesta Llei va tenir un tràmit parlamentari molt llarg. En aquest tràmit parlamentari hi va haver diferents esmenes transaccionals que, des del punt de vista del Grup Socialista, van millorar-la substancialment. Per tant, aquesta Llei va anar millorant, precisament, en el Parlament, en les Corts Generals on va tenir el debat, on es va produir el seu debat; i en tercer lloc, una qüestió fonamental, i és que aquesta Llei deroga la vella Llei d'ordre públic i introdueix un nou concepte de seguretat ciutadana.

En aquests moments no serveix el vell concepte d'ordre públic i, per tant, la seguretat ciutadana, a partir d'aquesta Llei de protecció, l'han de considerar com un instrument que serveix per a garantir la protecció de la llibertat i el seu exercici per part dels ciutadans i assegurar la convivència, eradicar la violència, garantir la lliure circulació dels ciutadans i disposar de mesures preventives de delictes i faltes. És a dir, una nova concepció de la seguretat ciutadana com a servei públic, un concepte ampli d'aquesta amb mesures preventives, repressives i rehabilitadores, perquè, evidentment, en una societat moderna aquest és un servei que demana el conjunt de la ciutadania. La seguretat ciutadana no és un servei només per a un conjunt de ciutadans, per als que se la poden pagar, sinó per al conjunt dels ciutadans.

En segon lloc, hauríem d'entrar en el marc constitucional d'aquesta Llei de protecció de la seguretat ciutadana i, sobretot, en els conceptes de llibertat i seguretat que, tot sovint, en el seu debat s'han configurat com si fossin contradictoris. La seguretat, també, consta en la mateixa Constitució, en el seu mateix preàmbul. On es diu que: «és la voluntat de garantir, precisament, la convivència democràtica, de consolidar un estat de dret» i si repassem diferents articles de la mateixa Constitució, l'article 9 o el 104 o el 149, veurem que s'hi reproduceix aquest concepte de seguretat. Per tant, la seguretat, la Constitució la contempla com un instrument al servei de la llibertat. Per tant, és evident que la seguretat no és un principi o un valor fonamental del nostre ordenament jurídic, sinó que és fonamentalment un requisit per a l'exercici d'aquests principis o valors bàsics del sistema.

Per tant, nosaltres creiem —i ho creiem profundament— que la Llei de protecció de la seguretat ciutadana conceptua aquest concepte de seguretat ciutadana, aquest concepte modern, com un instrument al servei de les llibertats, de la justícia, de la igualtat i del pluralisme polític i, també, en defensa dels drets fonamentals.

A continuació entraré en els dos articles que han estat objecte de polèmica. En primer lloc, l'article 20 de la Llei de protecció de la seguretat ciutadana.

És evident que aquest article regula una limitació real del dret de llibertat, com moltes disposicions. És a dir, el concepte de llibertat no és un concepte absolut i, per tant, des d'aquest punt de vista hi ha moltes legislacions en les quals es limita la llibertat. Des del Codi Penal a trenta mil altres disposicions de

tipus administratiu la limiten. Quina és la finalitat d'aquest article 20? La finalitat és identificar les persones per part dels agents i forces de seguretat, en una sèrie de casos, pressupòsits molt concrets. En primer lloc, que aquesta identificació es demani en l'exercici de les funcions d'indagació i prevenció d'aquests mateixos cossos i forces de seguretat. En segon lloc, que aquestes comprovacions per a la identificació es facin infructuosament en la via pública o en el lloc on es faci el requeriment d'identificació. En quart lloc, que aquesta identificació no s'aconsegueixi per cap altre mitjà; i, finalment, que resulti necessària per impedir la comissió d'un delictes o falta a l'objecte de sancionar una infracció.

Per tant, el que hem de veure és si aquest article 20 produeix una limitació a l'article 17 de la Constitució, en els supòsits que es fixa, quan diu que «tota persona té dret a la llibertat i a la seguretat», perquè veurem que aquest mateix article de la Constitució el que fa és regular, per exemple, el temps de durada d'una detenció preventiva, dels drets dels detinguts, i em sembla que aquest article no està en contradicció, precisament, amb aquest article 20 de la Llei de seguretat ciutadana. I és evident que si anéssim al mateix dret comparat trobaríem en molts països europeus, a Bèlgica, a França, a Itàlia o a Portugal, legislacions semblants a aquesta Llei de protecció de seguretat ciutadana.

Per tant, nosaltres en aquest article estem, fonamentalment, d'acord amb el que es diu en el mateix dictamen del Consell Consultiu, en què considera que, precisament, a través d'una llei orgànica es pot fer una regulació de l'exercici dels drets establerts en l'article 17 de la Constitució per aconseguir la identificació de les persones en els supòsits que parlàvem anteriorment de l'article 20.

El que es demana és que hi hagi unes garanties constitucionals. És a dir, aquestes limitacions establertes s'han d'exercir dintre d'aquestes garanties constitucionals, que són les següents: en primer lloc, que la privació de llibertat no podrà durar més del temps estrictament necessari per a la identificació, és a dir, en cap cas més de setanta-dues hores; i el detingut, per a la seva identificació, no podrà ser obligat a declarar. És evident que en el cas que no vulgui declarar s'haurà d'atendre a les conseqüències jurídiques d'aquesta no-declaració. I, finalment, que cal l'assistència d'advocat al detingut, fins i tot en les diligències policials d'identificació perquè, no hi ha dubte, senyores i senyors diputats, que la identificació és un pressupòsit normal per a la iniciació de qualsevol procés judicial. I en aquesta línia no hi ha dubte que hi ha també sentències del Tribunal Constitucional que ratifiquen el que aquest article 20 de la Llei de protecció de la seguretat ciutadana introdueix. Per tant, des del punt de vista del Grup Socialista, aquest primer article, dels dos articles més polèmics de la Llei, és plenament constitucional.

Entraríem en el segon d'aquests articles, que fa referència a l'article 21, on hi ha dictamen del Consell Consultiu, en un vot particular, que introdueix la regulació de l'entrada i escorcoll domiciliari sense autorització judicial en aquells supòsits de delictes flagrants relacionats amb els delictes de narcotràfic. És evident que deurem aprofundir en el que diu realment l'article 21. L'article 21 no parla de criminalitzar, com s'ha dit aquí, el consum de droga. En aquest país mai ha estat criminalitzat el consum de drogues, ni tan sols en l'època franquista. Per tant,

és necessari que en aquests temes hi hagi un mínim de rigor. L'article 21, què diu: que el domicili, en primer lloc, és inviolable i, per tant, que els agents de les forces i cossos de seguretat solament poden entrar i escorcollar un domicili en aquells casos permesos per la Constitució, i, evidentment, en els termes fixats per la Llei. En segon lloc, que de manera excepcional aquests cossos i forces de seguretat podran entrar i registrar un domicili sense manament judicial en cas de delictes de narcotràfic sempre que hi concorrin una sèrie de circumstàncies.

Per tant, entrem en quines són les circumstàncies: en primer lloc, delictes flagrants de narcotràfic; en segon lloc, que hi hagi un coneixement fundat que s'està cometent un delictes; en tercer lloc, que hi hagi urgència, i, en quart lloc, necessitat d'actuar per impedir la consumació del delictes, la fugida del delinqüent o la desaparició dels efectes o instruments d'aquest. I, finalment, que hi hagi un control judicial immediat. És a dir, en aquells casos els agents de les forces i cossos de seguretat, quan coneixin totes aquestes circumstàncies anteriors de què els parlava i entressin en un domicili, deuran remetre immediatament l'acta o atestat a l'autoritat judicial competent. Per tant, ens trobem, en primer lloc, en aquest segon apartat de l'article 21, que fa esment a l'escorcoll i al registre per delictes flagrants, a què es refereix molt concretament l'article 18 de la Constitució, perquè, precisament, la Constitució no defineix el que és un delictes flagrant; la Constitució ho deu donar per suposat en la mesura que no hi ha cap article d'aquesta en què hi hagi una definició exacta.

Per tant, nosaltres estem convençuts que solament serà legítim emparar-se en la protecció excepcional que dóna, precisament, aquest article 18, oferint a la..., o sigui en el cas que al·leguem el cas de delictes flagrants quan durant l'activitat d'aquests agents i cossos de seguretat es donin aquest supòsits de què parlàvem, tant subjectius com objectius. Per tant, queda clar que de la redacció d'aquest article 21, en concret del seu primer apartat, sembla deduir-se, com diu el vot particular del Consell Consultiu, d'un conseller d'aquest, que la transcendència objectiva del seu contingut normatiu és advertir els agents de la seguretat dels paràmetres que els jutges hauran d'utilitzar a l'hora de valorar aquestes actuacions en l'exercici del càrrec respecte als delictes dels quals parlem. Uns paràmetres que, evidentment, limiten i acoten l'ús legítim del delictes flagrant com a excepció constitucional al principi d'inviolabilitat del domicili.

Per tant, nosaltres estem convençuts, precisament, en contra d'alguns arguments que s'han donat, que aquesta acotació podrà incriure's, fins i tot, dins d'una interpretació restrictiva d'aquell, com la que demanen —i és a bastament conegut— tota la jurisprudència del Tribunal Constitucional i dels tribunals ordinaris. Per tant, una altra lectura de la mateixa norma dictaminada podria portar a la conclusió que els supòsits que acoten l'ús legítim del delictes flagrant constitueixen, de fet, una definició de l'esmentat delictes. Per tant, nosaltres estem convençuts que com que la Constitució no té cap definició d'aquest concepte, de què venim parlant, del delictes flagrant, es tractaria, a través d'una llei orgànica com aquesta, d'una definició legal totalment legítima. I, per tant, estem encara més convençuts que, de fet, respon al fet que ha reconegut la Sentència 22/1984, de 17 de febrer, del Tribunal Constitucional, quan afirma que en matèria d'inviolabilitat del domicili la Constitució no diu que

s'hagi de sacrificar a qualsevol fi social. I únicament cita de manera expressa la persecució d'un delictes flagrant com a causa suficient per al sacrifici del dret, encara que aquesta norma sigui susceptible de desenvolupaments diferents.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres també estem convençuts que aquest article 21 forma part, perfectament, de la constitucionalitat. És evident que en el debat que s'ha donat aquest matí és legítim plantejar per part d'uns grups d'aquesta cambra la possible inconstitucionalitat d'aquesta Llei. Però sens dubte és, com a mínim, tan legítim i tan democràtic que hi hagi grups d'aquesta cambra que plantegin, després d'haver analitzat amb profunditat aquests articles, fonamentalment l'article 20 i l'article 21, que no hi ha elements perquè aquests articles siguin portats al Tribunal Constitucional. Nosaltres estem convençuts que aquesta Llei és constitucional; que ha estat una llei, com deia al començament, profundament discutida, esmenada, i que hi ha hagut un debat molt important a la societat i també a les Corts Generals, i, per tant, des d'aquest punt de vista el nostre Grup Socialista evidentment no donarà suport a la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat i, per tant, votarem en contra.

Res més, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant de les moltes coses que s'han dit aquí sobre matèries molt diverses, i també davant de les coses que no s'han dit, em sembla que tinc l'obligació de començar la meua intervenció fent una declaració preliminar doble. D'una banda, Convergència i Unió defensa aferrissadament els drets de la persona i les garanties constitucionals, no diré, per petulància, més que cap altre, però sí que amb justícia dic que no som segons davant de ningú. I això no es desprèn exclusivament o únicament de la normativa, de l'ideari dels nostres dos partits, sinó també de l'actuació constant abans i després de l'adveniment de la democràcia —especialment en el cas d'Unió Democràtica— i també de forma molt important durant la tramitació de l'elaboració de la Constitució Espanyola, avui vigent, de la qual amb satisfacció ens reconeixem coautors. Però també, d'una altra banda, deixi'm dir que Convergència i Unió defensa aferrissadament els drets de la societat i de les persones del nostre país a lluitar contra aquesta xacra, aquest flagell tan greu de la nostra societat d'avui, de la criminalitat relacionada amb la drogaaddicció. Perquè quedi clar que nosaltres mai se'ns acudirà qualificar aquest angoixant problema de qüestió estrambòtica, com hem sentit no fa pas gaire.

Dit això, parlem d'aquesta famosa Llei de protecció de la seguretat ciutadana. És una llei important; ja m'afanyo a avançar que nosaltres entenem que és una bona llei perquè, salvaguardant les garanties constitucionals, permet lluitar amb eficàcia contra una criminalitat tan elusiva com és la relacionada amb la ingestió, amb el tràfic de substàncies que generen addicció.

Aleshores el Grup Parlamentari nostre hem examinat tota la informació que hem anat rebent, fonamentalment a través dels mitjans informatius, de les reaccions públiques i privades que hi ha hagut en relació amb aquesta Llei. I així, per exemple, veiem que el Parlament d'Astúries sembla ser que demana la inconstitucionalitat de quatre articles d'aquesta Llei. Sabem —també s'ha esmentat aquí— que la Comissió de Defensa dels Drets

de la Persona, del Col·legi d'Advocats d'aquesta ciutat, junt amb altres il·lustres juristes de casa nostra, critiquen cinc articles i, fins i tot, en alguns casos es permeten de dir que són descaradament inconstitucionals. També sabem, i se'ns ha explicat, que el Síndic de Greuges de Catalunya també ha manifestat el propòsit de recollir unes peticions i tramitar o sol·licitar la tramitació d'un recurs d'inconstitucionalitat; en aquest cas no sabem quins articles, doncs, considera el senyor Síndic de Greuges que són inconstitucionals.

Nosaltres, a Catalunya, tenim una gran sort; tenim la sort, la Generalitat, que disposem d'un organisme especial integrat per juristes eminents al Consell Consultiu que permet clarificar, que permet desbrossar, deixar totes aquestes qüestions jurídic-constitucionals. Per tant, no cal que nosaltres fem grans debats; aquest organisme ens porta a la nostra consideració tot un ventall d'arguments, de propostes, i sobre això nosaltres ens hem de definir. I això em sembla que era necessari dir-ho, també, perquè, és clar, jo no sé, senyores i senyors diputats, si tots vostès s'han adonat d'un cert joc de mans que se'ns ha fet aquí, avui, aquest matí. Perquè, és clar, vostès hauran vist que el dia 4 de maig, dos grups, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, demanaven que nosaltres, el Parlament, acordés interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 20, contra l'article 21 i amb un afegit que diu: «i, en general, tota la Llei».

Aleshores, segons l'article 142 del Reglament, aquí el que cabia fins a tres dies abans és presentar propostes alternatives per part dels altres grups. Vagi per endavant que nosaltres estàvem desitjosos de poder fer aquest debat davant de l'opinió pública i per això hem donat facilitats perquè, donada la immediatesa de l'acabament del termini per presentar recurs, es pogués fer aquest debat ara, aquí, avui. I per això no fem cap escarafall per la urgència de la tramitació. Ara, vostès hauran vist en el *Butlletí* del Parlament que la Mesa va donar un termini fins ahir a dos quarts de deu del matí, si no recordo malament, per presentar aquestes alternatives. I, oh!, sorpresa, no ha arribat res, no sabem res, i avui, en seure —vostès ho hauran vist—, en seure en els nostres escons ens hem trobat que el dia 11 aquests dos mateixos grups més un altre ara ens proposen una altra proposta que substitueix l'anterior, i aleshores se'ns demana l'article 20, l'article 21, l'article 37, l'article 38, la disposició derogatòria, i continua dient «en general, tota la Llei».

A mi em sembla que això, en el cas millor, és un abús de l'article 142, però realment al nivell que estem en aquests moments és millor abstenir-se de qüestions purament reglamentàries però importants. I, per tant, només diré que a mi em sembla evident aquesta actitud i, perdonin, aquesta segona proposta diu que retira i substitueix l'anterior. Per tant, només diré una cosa, deixant de banda el Reglament, que —insisteixo— no puc, no faig les accions que podria fer: això només demostra una cosa i amb tots els respectes, que aquests dos o tres grups que ens han vingut a proposar i després de paraula encara han parlat de moltíssimes altres coses —perdonin-me— no tenen idees clares sobre què és exactament allò que vostès consideren inconstitucional en aquesta Llei, perquè al llarg de molts pocs dies vostès han anat canviant de criteri. (*Remor de veus.*)

Aleshores, nosaltres, com sempre, estem substancialment d'acord amb aquest Dictamen del Consell Consultiu; només hi discrepem en un punt i sobre aquest punt parlaré, perquè en tota la resta de punts nosaltres hi estem totalment d'acord. I, per tant, tots

aquells arguments que se'ns han donat en relació amb els articles en què –i legítimament– els grups proposants –els ara tres grups proposants–, doncs, discrepen del criteri del Consell Consultiu, doncs, nosaltres atenint-nos al què diu el Consell Consultiu –que ho trobem bé– ja anunciem que no donarem suport al fet que aquests articles siguin portats al Tribunal Constitucional.

Ara, realment, hi ha un punt que a nosaltres ens preocupa i, fins i tot –si em permeten una confessió personal–, m'ha sorprès el fet que el Consell Consultiu estimés inconstitucional l'article 21 d'aquesta Llei. I aquest és un tema que a Convergència i Unió ens ha preocupat molt des del primer moment fins al punt... –aquí s'ha parlat de la tramitació parlamentària a Madrid, jo només voldria fer una petita referència a aquesta actuació, no diré nostra, però sí del nostre grup bessó del *Grupo Catalán al Congreso de los Diputados*. Aleshores el nostre grup bessó va presentar, precisament, dues esmenes sobre aquest article 21, perquè ens preocupava molt la seva constitucionalitat; per tant, és un tema que reconec que no és fàcil decidir i definir-se. Concretament, si vostès ho volen repassar, és l'esmena número 230 i l'esmena número 231.

A l'esmena 230, nosaltres demanàvem la supressió d'aquest article 21, i la justificació escrita que acompanyàvem era, precisament, això: que no vèiem clar el seu caràcter constitucional. Em refereixo al text inicial del Projecte de Llei. I l'esmena 231 era un text alternatiu al qual nosaltres intentàvem donar un redactat, que al nostre jutí, al nostre parer, era perfectament constitucional. I, aleshores, fruit del debat parlamentari, es va arribar a una transacció entre un altre grup –el Grup majoritari allà– i nosaltres, que ens dóna satisfacció. Nosaltres entenem que el redactat actual de l'article 21 és constitucional.

Aleshores, com lliguem, com examinem, com ens posicionem davant d'aquest punt en què el Dictamen del Consell Consultiu ens diu que és anticonstitucional? Miri, jo no sé molts de vostès si tenen gaire costum de llegir dictàmens de naturalesa jurídica. Aleshores, si aquest és el cas, hauran vist que, normalment, un dictamen jurídic no procedeix per acumulació d'arguments, sinó que estableix una línia argumental única i a través d'una concatenació sil·lògica arriba a unes conclusions: si això està ben raonat és inatacable.

Per tant, la sorpresa que dic que vaig tenir va provocar en mi una anàlisi molt aprofundida i en certs moments angoixada d'aquesta argumentació del Consell Consultiu, perquè jo estic d'acord en l'argumentació. Tot allò que diu, totes les conclusions que treu, les referències –el senyor Vidal-Quadras també ho ha dit– a doctrina de sentències del Tribunal Suprem sobre el que és el delictes flagrant, etcètera, hi estem totalment d'acord. Ara, en aquest tipus de raciocini, el punt que s'ha de discutir és, precisament, la premissa inicial. I aquí és on rau la nostra diferència o la nostra discrepància amb aquest dictamen majoritari del Consell Consultiu. I que vagi per endavant que no és una qüestió, al nostre entendre, no és una qüestió jurídica, sinó que és una qüestió metajurídica, és una qüestió filosòfica o –si volen ser més precisos– és una qüestió epistemològica. L'epistemologia, o sigui, la part de la filosofia que determina què és la veritat, què és la certesa, si les persones som capaces d'arribar a aquesta certesa i quins camins lògics podem emprar per arribar-hi. Perquè, perquè facin el favor vostès de llegir-se atentament, com hem fet nosaltres, aquest fragment inicial de l'argumentació del Consell Consultiu i veuran que tot descansa

en una opció, i el senyor Vidal-Quadras, amb la seva ment, a part de política, científica, ho ha dit, perquè ha vist que allà és el moll de l'os de la qüestió. Què ens diu el Consell Consultiu? Ens diu: «El text de l'article 21 de la Llei», *conocimiento fundado*, «en ser coneixement humà és subjectiu o hi ha elements de subjectivitat; en canvi, el delictes flagrant és objectiu.» Doncs aquí rau tota la qüestió.

Si nosaltres acceptem aquesta dicotomia, tenen raó els que demanen que l'article 21 és inconstitucional; si no és així, no ho és. Aleshores, aquesta posició del Consell Consultiu jo diria que respon a una mentalitat filosòfica kantiana o postkantiana, eh?, diferenciar el *phenomeno* i el *noumeno*, en canvi, jo, crec, potser considerant que sóc excessivament empiricista, però crec que, almenys als efectes pràctics de la vida ciutadana, la nostra ment interioritza la realitat. I, per tant, allò que està a la nostra ment no és un fenomen extern, sinó que coincideix amb el «noumeno», coincideix amb l'essència de la cosa.

I, per tant, doncs, si hi ha identitat entre el coneixement de la realitat i la pròpia realitat, aleshores tota l'argumentació del Consell Consultiu gira a la inversa o gira a favor d'això i tots aquests arguments que el senyor Vidal-Quadras ens explicava que diu el Consell Consultiu de les tres característiques de l'objectivitat del delictes flagrant, també hi són en el coneixement fonamentat. Perquè no sols diu: «*conocimiento fundamentado*» sinó que, a més a més, parla que «*se eleva a la constancia*». I aquí el senyor Ribó ha fet unes referències, que tindria tota la raó, si aquest és el cas, però que no ho és. Si aquí parlés de «convicció», si parlés de «creença», d'«intuïció», d'«opinió», de «suposicions», seria veritat: aquest article seria inconstitucional, però parla de «coneixement fonamentat».

Perquè no sembli que és purament una qüestió –que el senyor Ribó deia més amunt, més amunt–, doncs, anem a un tema estrictament lingüístic –que són aquells que al senyor Carod-Rovira li agraden. Jo m'he mirat la definició de «coneixement» del *Diccionari de la llengua catalana*, de la Fundació de l'Enciclopèdia i hi ha dues definicions. Diu, primera: «Funció i acte de la vida psíquica la característica dels quals és llur caràcter representatiu i, en el cas del coneixement humà, objectiu.» Segona definició: «Funció i acte intel·lectuals mitjançant els quals el subjecte aprehèn l'objecte o l'estableix.» I per fer bona mesura, perquè no sembli, perquè a vegades m'han dit «és que tu només esmentes els diccionaris i les obres de la Gran Enciclopèdia» Catalana, doncs, diguem el *Gran Larousse Català*, en curs d'edició, defineix el coneixement com a «Funció i acte intel·lectuals...», però, «Operació a partir de la qual la intel·ligència humana procedeix a l'anàlisi d'un objecte, d'una realitat i en defineix la naturalesa.»

Acceptat això, convindran amb mi que el Dictamen del Consell Consultiu ens és favorable i, per tant, tampoc com a la resta d'articles entenem, el nostre Grup Parlamentari, que és susceptible de recurs per motius d'inconstitucionalitat.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari s'oposarà amb el seu vot negatiu a la tramitació i interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra aquests articles de la Llei de seguretat ciutadana, que ens han anunciat a través d'aquesta sèrie d'escrits els Grups d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Grup Popular.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*Remor de veus.*) Silenci! (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) El senyor Ribó es vol declarar postkantià? (*Rialles.*) Per què demana la paraula, senyor?

El Sr. RIBÓ: Senyor president, li demano si podem utilitzar el torn que vostè pot disposar de cinc minuts en el debat d'aquest recurs.

El Sr. PRESIDENT: Ho deixarem en el 50%, no? Dos minuts i mig.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, em seria molt..., tindria molta temptació d'entrar en el debat pervers que ha introduït a la cambra el senyor Escudé, que fins i tot ha arribat a fer befa del Consell Consultiu quan aquest, per boca del seu president, aquest matí, manifesta que respectant la voluntat de la cambra, li agradaria que el Parlament fes costat al que es diu en el seu Dictamen.

Senyor Escudé i senyors de Convergència i Unió, els podria llegir les vora deu vegades que el senyor Corcuera cita el senyor Roca com a autoritat que interpreta correctament la Llei de seguretat ciutadana. O sigui, no solament són defensors, sinó que també resulta que són intèrprets.

Senyor Escudé, a la constituent —a la constituent—, quan es va fer la Constitució, el senyor Roca Junyent i el senyor Guerra, el Grup de Minoria Catalana i el Grup Socialista —i si tingués més minuts, senyor president, els citaria— fan defenses abranda-des de no manament judicial, resolució judicial motivada; no delictes flagrant remès a altres lleis, delictes flagrant com queda a la Constitució. Hi posen tot tipus de limitacions perquè mai hi hagués una interpretació diferent —a la constituent. I es carreguen esmenes del senyor Sancho Rof i d'altres de Unión del Centro Democrático que volen entrar a deixar-ho a regulació posterior.

Senyor Escudé i senyors de Convergència i Unió, vostès creuen que la policia sabrà doctorar en epistemologia, consultar diccionaris i tot això per saber com aplicar aquest article? Aquest és el tema que hem de deixar decidir al Tribunal Constitucional, perquè amb les llibertats, més enllà de declaracions, no s'hi juga. Amb l'autogovern, més enllà de declaracions, no s'hi juga. I vostè pot fer tota la befa que vulgui, però el senyor

Gomis, que ara no hi és, i la Generalitat de Catalunya queda restringida en l'ús de competències de seguretat ciutadana a partir d'aquesta Llei, i faci la broma que vulgui o faci les declaracions de principis que vulgui sobre com vostès defensen l'autogovern.

I no em treguin l'argument de les majories parlamentàries, altra vegada. La LOAPA va ser votada per una aclaparadora majoria parlamentària i va tenir moltes esmenes durant el tràmit, i grups molt petits al Parlament espanyol, com el del senyor Escudé o el nostre, molt petits, la vam dur al Tribunal Constitucional i vam guanyar, ens va donar la raó. Això és el Parlament i la noblesa de la democràcia.

Per tant, senyores i senyors diputats, entenc que per compromisos no es voti, que no tinguin la cintura que van tenir l'altra vegada amb la Llei antiterrorista, en què malgrat el seu vot a Madrid van ser capaços d'adonar-se d'arguments profunds que el Tribunal Constitucional va recollir i va donar la raó a Catalunya per defensar les llibertats, i ho varen votar. Entenc que els compromisos són molt profunds, com diu el senyor Corcuera al senyor Roca en el debat parlamentari, que està en el diari de sessions, però no fem befa d'aquest debat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Acabat el debat procedirem a la votació, i la votació serà sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra els esmentats preceptes de la Llei. Cal la majoria absoluta perquè prosperi.

Vots a favor de la interposició del recurs, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra determinats articles de la Llei orgànica de l'Estat número 1/1992, del 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 100 en contra i cap abstenció. La majoria absoluta, per tant, no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de dotze del matí.*)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 6.1

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

Ordre del dia

1. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió de seguiment del procés d'integració de Catalunya a la CEE.

2. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió de seguiment dels Jocs Olímpics de Barcelona de 1992.

3. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió de seguiment del procés d'equiparació dona-home.

4. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques de Catalunya.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la reactivació econòmica i social de la comarca del Ripollès.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el segon Pla d'actuació social (PAS).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre les comunitats catalanes a l'exterior.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la crisi del sector duaner.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'energia elèctrica a les zones de muntanya.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la vigilància i el control sanitari dels aliments.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre policia.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la publicitat institucional.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre aigua.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre toxicomanies.

Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i, també, els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats... (*remor de veus*), per tal cosa, prega la presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 14.

L'article 57.2 del Reglament del Parlament determina que una vegada elegida la mesa de les comissions serà comunicada al Ple del Parlament. Prego a un senyor secretari que doni lectura a les meses de les comissions constituïdes. Senyor secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Mesa de la Diputació Permanent: president, Joaquim Xicoy i Bassegoda; vice-president primer, Arcadi Calzada i Salavedra; vice-president segon, Antoni Dalmau i Ribalta; secretari primer, Ramon Camp i Batalla; secretari segon, Xavier Guitart i Domènech.

»Comissions Permanents Legislatives. D'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local: president, senyor Jaume Camps i Rovira; vice-president, senyor Antoni Siurana i Zaragoza; secretari, senyor Juli Sanclimens i Genescà.

»De Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana: president, Joan Rigol i Roig; vice-president, Joan Oliart i Pons; secretària, senyora Rosa Bruguera i Bellmunt.

»D'Economia, Finances i Pressupost: president, Ferran Pont i Puntigam; vice-president, Eugeni Gibert i Bosch; secretari, Marià Curto i Forès.

»Indústria, Energia, Comerç i Turisme: president, Pere Esteve i Abad; vice-president, Josep Clofent i Rosique; secretària, Isabel Ruíz i Margalef.

»D'Agricultura, Ramaderia i Pesca: president, Joan Roma i Cunill; vice-president, Josep Moliner i Florensa; secretari, Josep Oriol Suñer i Carbó.

»De Política Territorial: presidenta, Rosa Martí i Conill; vice-president, Isidre Gavín i Valls; secretari, Ramon Espadaler i Parcerisas.

»De Política Cultural: president, Joan Descals i Esquiús; vice-president, Felip Lorda i Alaiz; secretària, Maria Glòria Pallé i Torres.

»De Política Social: presidenta, Rosa Barenys i Martorell; vice-president, Enric Renau i Folch; secretari, Carles Viñas i Serra.

»Comissions Permanents no Legislatives. De Reglament: la forma la Mesa de la cambra.

»De l'Estatut dels Diputats: president, Esteve Orriols i Sendra; vice-president, Santiago Riera i Olivé.

»De Govern Interior: és formada per la Mesa de la cambra.

»Comissions creades per llei. De Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials: president, Jaume Sobrequés i Callicó; vice-president, Ramon Tomàs i Riba; secretari, Jaume Aligué i Escudé.

»Del Síndic de Greuges: president, Miquel Pueyo i París; vice-president, Pere Parera i Cartró; secretària, Maria Carme Vidal i Xifre.

»De la Sindicatura de Comptes: president, Joan Manuel Sabanza i March; vice-president, Josep Maria Reguant i Gili; secretari, Llibert Cuatrecasas i Membrado.

»D'Investigació. Comissió d'Investigació sobre el Cas Casinos: president, Raimon Escudé i Pladellourens; vice-president, Rafael Madueño i Sedano; secretari, Joan Saura i Laporta.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

**Propostes de resolució per les quals
es creen una comissió de seguiment del
procés d'integració de Catalunya a la CEE,
una comissió de seguiment dels Jocs
Olímpics de Barcelona de 1992,
una comissió de seguiment del procés
d'equiparació dona-home i una comissió
d'estudi del Pla hidrològic de les
conques internes de Catalunya**

Ara hauríem de passar al punt primer de l'ordre del dia, que és el debat i la votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió de seguiment del procés d'integració de Catalunya a la Comunitat Europea, presentada per tots els grups parlamentaris.

Però, el punt número 2, el punt número 3 i el punt número 4 també són propostes de resolució per a la creació d'altres comissions, a petició de tots els grups de la cambra. Si sembla bé a les senyores diputades i als senyors diputats, es podria fer un sol debat, si és que hi ha debat i, si no, passaríem a la votació, i amb una sola votació aprovaríem la constitució d'aquestes comissions.

Sembla que es pot passar a la votació?

Perfectament. Doncs, se sotmet a votació la creació de la Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea, de Seguiment dels Jocs Olímpics de Barcelona de 1992, de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona-Home, i d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, totes elles —ho repeteixo— presentades per tots els grups parlamentaris.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, per a la creació d'aquestes comissions, es volen posar drets?

La creació d'aquestes quatre comissions ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya, que formularà el diputat senyor Pere Jordi Piella del Grup Socialista, que té la paraula.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
la connectivitat intercomarcal a Catalunya**

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, els experts en política territorial diuen que la capacitat de generar inversió en un indret determinat està en funció de la quantitat d'infraestructures i de la quantitat de serveis d'aquest indret. Fins i tot en aquest tema intenten quantifi-

car-ho i diuen que en un indret que hi hagin molt poques infraestructures, per generar una pesseta d'inversió privada se'n necessiten quatre d'inversió pública per tenir aquest mínim d'infraestructures i serveis. També diuen que quan hi ha prou infraestructures i serveis la relació és a la inversa: una pesseta pública genera quatre pessetes d'inversió privada.

Per això no és estrany que, des de l'interior de Catalunya i des de les comarques..., concretament del Ripollès, s'hagi posat sempre tant d'interès per tenir unes infraestructures adients com poden ser carreteres, telecomunicacions, ferrocarrils i altres serveis. Això, concretament, ha quedat principalment palès en el cas d'una carretera que s'ha considerat estratègica com és la Nacional-152 i que no s'ha pogut enfocar d'una manera solitària, des de la comarca, sinó tenint una visió conjunta del territori. Així, l'any 1980 hi va haver una reunió a Puigcerdà de més d'un centenar d'alcaldes de la Noguera, l'Alt Urgell i la Cerdanya, el Ripollès i Osona per tal de reclamar unes comunicacions adients per a l'interior de Catalunya i per equilibrar el país, i en el fons no es feia res més que reclamar el que ja deia el Pla de camins de la Generalitat republicana de l'any 35; és a dir, una equitat i recobriment de l'equilibri entre les comarques catalanes; una igualtat entre els ciutadans del pla i la muntanya i endegament de la civilització vers tots els racons de Catalunya; tendir a l'aprofitament integral de totes les riqueses, actives i potencials del país, i millorar i coordinar les existents; facilitar les relacions entre diferents comarques i terres veïnes, i, tot mirant cap a Barcelona, tendir a la creació de forts nuclis comarcals.

Després d'aquesta reunió hi va haver una decisió, que crec que l'hauria d'haver pres el Parlament de Catalunya, perquè és el sobirà dintre el nostre país, per decidir si s'havia de fer un túnel o un altre i, dissortadament, aquesta decisió no la va prendre el Parlament en funció de la seva sobirania, sinó que la va prendre una empresa privada, i això ha condicionat tot el sistema d'equilibri territorial i tot el sistema viari del Principat per molts anys.

A partir d'aquí hi ha hagut un interès preferencial per part de la Generalitat per un determinat eix —que és l'eix del Llobregat—, que ens sembla bé, però en definitiva crec que això ho hauria d'haver determinat el Parlament, no condicionat per una iniciativa que no era del Parlament, com a sobirà del nostre país. I, en definitiva, les altres actuacions han esdevingut, principalment, secundàries i entre elles la Nacional-152.

Com està actualment aquesta carretera? Aquesta carretera, concretament, s'anomena emfàticament la Nacional-152, eix Barcelona-Vic-Ripoll i, actualment, hem de dir que «eix» és una paraula que, en definitiva, vol dir el fonament de quelcom i, actualment, hem de dir que aquest eix està una mica desdibuixat, ja que, per exemple, ni el que està més a prop de Barcelona, ni la Llagosta, ni Parets, està desdoblada. I pel que fa referència al que costa més a l'interior, és a dir, concretament, al Ripollès i Osona, en aquest moment, encara que s'està treballant als revolts d'Orís i, concretament també, a la collada de Terradellas, hem de dir, concretament, que ens preocupa la manera com s'està fent.

Sortosament i gràcies —també ho hem de dir, en aquest cas— a la sensibilitat del president de la Generalitat, després d'una mobilització ciutadana feta al voltant d'una coordinadora, que es deia Per la Feina ben Feta, s'ha aconseguit un nou traçat

que..., concretament, la setmana passada va venir-nos-el a explicar l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Creiem que hauria set molt més adient que aquest canvi de traçat, aquesta millora que, evidentment, s'ha de reconèixer, hagués set fruit de les gestions que han fet les diferents institucions, entre elles, concretament, l'Ajuntament de Ripoll, que principalment ho està reclamant des de l'any 90.

Ara bé, també hem de dir que, després d'analitzar la solució proposada pel senyor conseller, veiem algunes coses preocupants. És a dir, primer de tot que la carretera que, inicialment, es volia fer, que seguia un traçat carlí, és a dir, és el mateix traçat que va decidir la Junta de carreteres de Catalunya el segle passat sota les ordres del capità general, que és qui la presidia, ha motivat un moviment de terres important que no es farà servir, una tallada d'arbres importants que s'hauran de tornar a plantar, i s'ha malmès una part del país per no fer cas d'un conjunt d'allegacions vingudes, principalment, d'administracions públiques, entre elles l'Ajuntament de Ripoll.

Després d'això, i tornant-me a cenyir en tot l'eix Barcelona-Ripoll, he de dir que ens preocupa que no hi hagi un projecte integral d'aquest eix —he citat abans Parets i la Llagosta, però també vull citar Vic, Ripoll— doncs, si hem de fer cas —i n'hem de fer cas, evidentment— del Pla de carreteres de Catalunya, aquest eix, aquest tram —Vic-Ripoll—..., està previst per a l'any 2001 un IMD de 16.896 vehicles, entre Vic i Torelló, i entre Torelló i Ripoll, aproximadament de 7.665. Crec que això hauria d'obligar a tenir una planificació concreta d'aquest tram, que evidentment també passa pel mig de dues poblacions com són Sant Quirze i Montesquiu i que valdria la pena tenir en compte davant d'aquest augment important del trànsit.

També hem de dir, concretament, que el nou projecte de Terradelles ens preocupa per moltes raons. Una d'elles, perquè si agafem el Pla de carreteres de la Generalitat de 1985, en el tram entre Vic i Ripoll diu molt clar que serà una carretera tipus 80 (24); vol dir que haurà d'haver-hi una velocitat —de disseny— de vuitanta quilòmetres/hora, i, al mateix temps, la carretera haurà de ser una carretera tipus 24; és a dir, una carretera que faci 7 x 2,5 per cada banda. I per la informació que tinc —i que ens va subministrar l'altre dia el conseller— la carretera que aquest moment s'està tirant endavant és una carretera que només és un 7,10, és a dir 7, 1 i mig, 1 i mig. A partir d'aquí hi ha alguna cosa que no acaba de lligar; o no lliga la informació que ens va donar l'altre dia el conseller en una nota de premsa o no lliga, concretament, el que diu el Pla de carreteres de Catalunya, i crec que, en definitiva, això s'hauria de tenir en compte.

Després també hem de ser conscients d'una cosa que es va exposar, que és el següent: el tractament de les carreteres de muntanya crec que s'hauria de fer amb una especial sensibilitat, per les condicions d'aquests indrets i, també, per les condicions, concretament, del país. No és el mateix fer una carretera en una zona planera que fer una carretera en una zona de muntanya; ens preocupen els enormes talussos que sortiran, alguns superiors a trenta metres d'alçada i que, evidentment, aquests trenta metres d'alçada poden originar zones obagues, que això a l'hivern, evidentment, originarà glaç amb els problemes greus de circulació i els problemes greus, també, concretament, de manteniment.

A més a més, el que originarà serà un impacte ambiental molt considerable que, concretament, vaig demanar als serveis tècnics municipals que fessin una composició fotogràfica de com quedaria i, encara que sigui difícil des d'aquí mostrar-ho, veurem que el Ripollès se'ns està convertint en una cosa que semblarà trossos d'un formatge en comptes de ser una carretera moderna i funcional com hauria de ser.

Nosaltres vam proposar...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Piella... Senyor Piella, jo no vull limitar en res la llibertat d'expressió que té com a diputat, però li estic advertint que està fent preguntes, vostè; no està descabdellant una interpellació sobre la connectivitat intercomarcal. No, jo li ho dic perquè vostè segueixi per aquest camí, però el senyor conseller llavors li podrà dir que no li contesta perquè daixò... (*Remor de veus.*) Segueixi! Digui, digui, senyor Clotas...

El Sr. CLOTAS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Per què demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Per una qüestió d'ordre, senyor president. Perquè, segons l'observació que fa el senyor president, el nostre Grup, i jo mateix, entenc perfectament que quan es fa una interpellació i s'il·lustra amb un exemple concret, que era la carretera..., que estava fent el diputat senyor Pere Jordi Piella, crec que facilita la comprensió a tota la cambra del tema que està exposant. Jo he entès...

El Sr. PRESIDENT: Una cosa és donar exemples i una altra fer preguntes.

El Sr. CLOTAS: No, no. Senyor president, jo he entès —i hi ha no un precedent, sinó gairebé totes les interpellacions que s'han fet a aquesta cambra són precedents de preguntes que es fan al conseller— jo he entès que el senyor conseller ha fet arribar a la Mesa la sorpresa per aquestes preguntes o perquè no les tenia preparades, però el que em sorprèn a mi és que el senyor conseller arribi tard en el moment en què se substancia aquesta interpellació, que no estigui en l'hemicicle mentre una bona part d'aquesta interpellació s'està substanciant i aleshores busqui subterfugis, que no són admissibles, per intentar interrompre l'exposició que fa el senyor diputat.

Per tant, senyor president, crec que els precedents existents..., que la intervenció del diputat senyor Pere Jordi Piella s'ajusta plenament a allò que és la interpellació i que no hi havia lloc a la seva interrupció.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Senyor Clotas, no faci judicis d'intencions, però les advertències fetes per la presidència o les observacions fetes per la presidència al senyor interpellant es mantenen.

Segueixi, senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Senyor president, jo només voldria fer una observació: que fixi's que el que estic fent és desgranant el Pla de carreteres amb una aplicació concreta i si el Pla de carreteres no té res a veure amb la connectivitat intercomarcal, per a què serveix el Pla de carreteres? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Ja li he dit jo que pot posar els exemples que vulgui, però no faci preguntes!, perquè ja tenen el seu tràmit corresponent.

El Sr. PIELLA: D'acord, senyor president. Bé, en definitiva, jo el que voldria dir és que hi ha un pla de carreteres; aquest Pla de carreteres crec que serveix per connectar les comarques i crec que, en definitiva, el que s'està dient és que es faci amb

criteris moderns, tal com estava previst en principi quan es va fer, i tenint en compte les projeccions de l'any 2001 que, en definitiva, si aquesta carretera ha tardat tant temps a fer-ho, a tirar-ho endavant, és normal que es faci, com a mínim, aquesta observació.

Després, a partir d'aquí, també voldria dir que hi ha exemples de com s'han de fer carreteres. Evidentment, al sud de França n'hi ha moltes; és possible, sense fer desmuntats molt importants, tenir fins a tres vies per poder avançar i, evidentment, crec que el país l'hem de conservar al màxim i deixar-ho a les nostres futures generacions.

Bé, després d'això, demanaria que..., concretament al final d'aquesta intervenció que, en definitiva, em penso que el tema sobre la Nacional-152 i sobre aquesta interconnectivitat que, en definitiva, també afecta les altres carreteres de l'interior de Catalunya, en definitiva el que demanaria seria que com..., si es pensa fer aquest plantejament integral, que és una cosa que crec que val la pena plantejar-ho, i al mateix temps que el que s'ha de fer és complir el Pla de carreteres de la Generalitat que es va aprovar l'any 1985 que, en definitiva, crec que és i ha de ser una eina molt important per a l'equilibri territorial —diguem-ne— del nostre país.

I, per acabar, he de dir que, concretament, el senyor conseller sabia molt clar de què anava aquesta pregunta, perquè, concretament el seu Departament de..., em va perseguir —per entendre's, en el bon sentit de la paraula, evidentment— durant dos dies sabent de què anava això i vaig contestar molt clar que pensava demanar exactament el mateix que li vaig exposar públicament en la seva intervenció a Ripoll, la setmana passada. És a dir, en definitiva, sabia molt clar què pensava dir, perquè aquest tema el vaig deixar molt clar la setmana passada quan va venir a Ripoll.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment, senyor Piella, jo no puc saber les relacions íntimes que vostè pot tenir amb el senyor conseller. Per consegüent, les observacions que li faig són solament sobre el transcurs del debat. Moltes gràcies.

El Sr. PIELLA: Perdoni, jo no tinc relacions íntimes amb el conseller; (*fortes rialles*) les tinc cordials i, evidentment, com a deferència va contestar el que jo creia que havia de contestar en aquell moment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'il·lustre diputat senyor..., ai!, l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. Voldria, en primer lloc, disculpar-me pels pocs minuts que no era present a la sala; pensava que el punt anterior de l'ordre del dia tindria més duració i, per tant, estava justament aquí fora i quan m'han advertit que s'iniciava la interpellació m'he presentat tot seguit a la cambra. Disculpin senyor president, senyores i senyors diputats.

Segonament, ja que he estat, doncs, interpellat amb un judici d'intencions —crec que absolutament immerescut—, voldria també esclarir aquests..., i fonamentalment per aquestes paraules del senyor Piella, precisament, el que vaig intentar esbrinar, donat el plantejament que es feia d'aquesta interpellació de interconnectivitat a les comarques, o de connectivitat intercomarcal —que era la forma en què es plantejava—, era saber si de veritat

voldria parlar sobre la connectivitat entre les comarques o del que volia parlar era de la Nacional-152. Perquè entenc que plantejada com estava la connectivitat entre les comarques és una interpellació i, en canvi, per parlar de la 152 entenc que no és aquesta la via. I, òbviament, l'il·lustre senyor diputat va tenir la deferència de dir-me que, òbviament, el títol era una excusa, i de l'única cosa de què ell volia parlar —com ha demostrat en la intervenció— no era de posar un exemple amb la Nacional-152, sinó de parlar estrictament d'això —parlar estrictament d'això. Per tant, crec que ha quedat prou palès que el títol de la interpellació no té res a veure amb el seu contingut.

Jo intentaré amb la meua resposta fer les dues coses: intentar respondre en el conjunt la interpellació tal com ha estat formulada per escrit i, en tant que això, acceptada —ho suposo— a tramitació per la Mesa, i després també parlar de la 152.

Respecte a la interconnectivitat o la connectivitat intercomarcal, el Pla de carreteres contempla, precisament, com un dels extrems fonamentals i com un dels objectius fonamentals en la realització de la xarxa de carreteres de Catalunya, la millora de la connectivitat intercomarcal. I la millora de les carreteres que uneixen les capitals de comarca, que surten definides com a primer punt bàsic i fonamental en la definició de la xarxa bàsica de carreteres de la Generalitat.

I així, el Pla de carreteres diu: «La potenciació d'una xarxa, de llocs centrals distribuïts per tot el territori que serveixi de suport a l'equilibri d'aquests i la potencialització d'una activitat comercial mitjançant la millora d'accessibilitat intercomarcal.» Aquest és l'objectiu del Pla de carreteres.

En el condicionament d'aquesta xarxa bàsica, que és la que millora la circulació intercomarcal, «els itineraris interiors que enllacin els uns amb els altres principals punts bàsics del territori», i com a punt bàsic del territori hi figuren en primer lloc les capitals de comarca. Per tant, tota l'actuació del Pla de carreteres va adreçada a la millora de les relacions entre les comarques de Catalunya.

En aquest sentit, potser valdria la pena remarcar que en aquests anys d'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de carreteres, en aquests dotze anys ja, s'ha actuat sobre l'eix de l'Ebre amb 10.000 milions, 143 quilòmetres; sobre l'eix occidental, el tram Flix-Maials, 634 milions, 10 quilòmetres; les comunicacions..., en la millora entre les comunicacions entre la Noguera i l'Urgell, 2.600 milions, 65 quilòmetres; en els accessos al Pallars que connecten, de moment, la Noguera amb el Pallars Jussà i el Pallars Subirà, 4.500 milions; en l'eix del Segre, 2.200 milions; la comunicació entre la Val d'Aran i el Pallars Subirà, 450 milions; la carretera Comarcal-240 de Salou-Reus-Montblanc-Tàrraga-Artesa, 2.000 milions; l'eix del Cardener, 1.500 milions; l'eix del Llobregat, 13.600 milions; l'eix sots-pirinenc, 1.100 milions; l'eix pirinenc, 350 —recordar que només tenim un petit tram de l'eix pirinenc competència del Govern de la Generalitat—; en l'eix transversal, ja en curs d'inversió 2.000 milions; en l'eix de la 152 —que és el que fonamentalment preocupa l'il·lustre senyor diputat o gairebé exclusivament preocupa l'il·lustre senyor diputat— 20.000 milions; a remarcar, per tant, simplement per acotar l'afirmació que feia, que s'havia donat prioritat a l'eix del Llobregat: en l'eix del Llobregat, 13.600 milions; en l'eix de la Nacional-152, 20.000 milions de pessetes; en l'eix de la Comarcal-244, entre l'Anoia i l'Alt Penedès i el Garraf, 1.600 milions; Baix Llobregat-Barcelonès,

30.000 milions; accessos a la Costa Brava, 3.300 milions; accessos a la Garrotxa, 10.000 milions.

En total, en carreteres, per tant, de la xarxa bàsica que ajuden a la connectivitat entre les comarques, 105.000 milions de pessetes, 106.000 milions de pessetes, exactament, 105.926; i actuació sobre 848 quilòmetres de la xarxa.

Evidentment, tot això quant a inversió directa, sense fer referència a les autopistes de peatge, a les concessions amb les autopistes de peatge —que s'han anat fent al llarg d'aquests anys—, que també ajuden a la connectivitat entre comarques: túnels de Vallvidrera, túnel del Cadí, autopista Sant Cugat-Terrassa i Terrassa-Manresa i autopista del Garraf, els túnels del Garraf, que això ha comportat també una actuació sobre 90 quilòmetres més de xarxa amb una inversió —en aquest cas no directa del Govern de la Generalitat— de 110.000 milions de pessetes. Per tant, 217.000 milions, entre inversió directa i inversió indirecta, en millora de la connectivitat entre comarques.

Quant al futur; quant al futur el capteniment del Govern de la Generalitat, com no podria ser un altre, és seguir donant compliment al Pla de carreteres millorant i promovent la connectivitat entre les comarques catalanes

Actuacions més fonamentals que estan programades: l'eix transversal —i ja vaig prendre aquí compromisos, en nom del Govern, com va ser fet pel mateix senyor president, en el debat d'inici de la legislatura—; execució total del tram entre Vic i Girona en la present legislatura i inici dels altres dos trams, entre Manresa i Vic i entre Manresa i Cervera.

Quant a l'eix pirinenc: la realització del túnel de Capsacosta que —com sap molt bé l'illustre senyor diputat perquè té una influència directa sobre la comarca del Ripollès, que li preocupa—, inici del túnel de Capsacosta en el proper mes, mes i mig, adjudicació immediata, ja ha estat licitada l'obra, i que tindrà un termini de dos anys, dos anys i mig; per tant, que s'acabarà dintre d'aquesta legislatura.

Quant a l'eix pre-pirinenc: millora entre el Berguedà i el Solsonès, d'acord amb els continguts dels respectius plans de muntanya; quart cinturó, que es millora, entre el Maresme i el Vallès Oriental, en la iniciació del tram..., amb la iniciació i finalització dintre d'aquesta legislatura de l'autopista lliure de peatge Mataró-Granollers.

Quant a l'eix occidental: inici i finalització dintre d'aquesta legislatura del tram que és competència del Govern de la Generalitat, que és entre Maials i Lleida; accessos al Pallars: acabar la connexió de Terradets, que s'està pràcticament finalitzant en aquest moment; iniciar el Terradets-Tremp i la variant de Tremp, que és l'única cosa que resta de competència del Govern de la Generalitat en l'eix dels Pallars, i es va fer ja en la primera, en la segona legislatura, el tram entre Sort i Esterri.

Quant a l'eix del Cardener, també vaig prendre compromisos aquí, davant d'aquesta cambra, la setmana passada o fa quinze dies, en el darrer Ple, respecte a l'actuació en els trams que queden, a més a més dels que ja s'ha actuat, que són: les variants de Sallent, la variant de Cardona i la variant de Súria, perdó!, en la variant de Cardona i els trams entre Súria i Cardona, en què encara no s'ha actuat i que es faran dintre d'aquesta legislatura en uns terminis que vaig donar la darrera setmana; la Conca de Barberà-Urgell-Noguera, condicionament de Vilaverd-Montblanc i d'Artesa de Segre-Agramunt; l'Anoia-Alt Penedès, adjudicació immediata de la primera fase del tram entre

Igualada-Vilafranca, en el tram Igualada-Capellades, 4.000 milions; el túnel de Capsacosta no l'havia dit, són 5.500, 6.000 milions de pessetes; Igualada-Capellades, 3.000 milions, 3.500 milions de pessetes. Immediatament després la segona fase, entre Capellades i Vilafranca, tot l'itinerari acabat i finalitzat en aquesta legislatura.

Dintre d'aquesta legislatura, també, d'acord amb un compromís que vaig adquirir amb els tres alcaldes pactats, l'alcalde de Manresa, el senyor alcalde d'Igualada i el senyor alcalde de Vilafranca, fa pocs dies, inici de l'itinerari entre Igualada i Manresa, dintre d'aquesta mateixa legislatura.

Quant a accessos a la Garrotxa, d'acord amb els compromisos adquirits ja fa molts mesos, dels quals es preocupava molt l'illustre diputat senyor Terradellas, ara no present en aquesta legislatura, en aquesta cambra, es finalitzarà la..., conjuntament amb els consells comarcals tant de la Selva com de la Garrotxa, es finalitzaran dintre d'aquesta legislatura els itineraris que queden entre Santa Coloma, de fet, i Olot.

Accés a la Costa Brava, els compromisos aquesta legislatura: el desdoblament Figueres-Roses; la realització de la variant de Santa Cristina que s'inicia tot seguit s'adjudicarà d'aquí a uns dies; la millora del traçat entre Palafolls-Blanes-Lloret, i la remodelació dels itineraris principals d'accés actual a la Costa Brava centre, la Llagostera-Sant Feliu i Girona-la Bisbal i la Bisbal-Figueres, d'acord amb un estudi general que ara mateix està en redacció.

L'Anoia-Bages està previst iniciar les actuacions Òdena-Manresa, com comentava abans, i, finalment, una actuació —aquesta no directa de la Generalitat sinó com a autopista, previsiblement amb autopista de peatge— que és la continuació de l'autopista del Garraf, que milloraria la connectivitat entre les comarques del Baix Llobregat i el Garraf, ja iniciada l'autopista del Garraf, i la continuació d'aquesta autopista entre el Garraf i el Baix Penedès, l'autopista Vilanova-el Vendrell.

Crec, senyor president, que amb això puc donar compliment a aquest interès de l'illustre senyor diputat sobre la connectivitat entre les comarques de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot consumir un torn de rèplica durant cinc minuts.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, li he de dir que, evidentment, jo he quedat aclaparat per aquest diluvi de xifres i que m'he perdut totalment i, evidentment, la meua intervenció volia que fos una altra contesta, però sí que voldria, com a mínim, matisar algunes coses.

És a dir, es parla que el que s'ha tractat en la meua primera intervenció no afectava la connexió intercomarcal i crec que, tant per la cosa genèrica que s'ha tractat al principi com perquè la Nacional-152 connecta el Vallès, Osona, el Ripollès i també el Barcelonès, crec que és un cas típic d'interconnexió comarcal.

Després també, evidentment, una cosa que s'ha esmentat ha set, concretament, el Pla de carreteres de Catalunya, que també, la seva funció, concretament, és aconseguir aquesta interconnectivitat.

Bé, després d'això he de dir dues observacions: és a dir, s'ha dit aquí que quan es parla de l'eix del Llobregat i de la Nacional-152, que és l'única cosa, segons el conseller, que interessa aquest diputat, li dic que no és veritat, em preocupa tot el que

són les connexions de Catalunya, em preocupa la Nacional-152 i em preocupa tot el que motivi inversió privada a l'interior de Catalunya, tal com he esmentat al principi de la meua intervenció.

També he de dir una cosa que, com a mínim, a mi em causa una certa perplexitat. És a dir, s'ha parlat aquí d'uns diners a l'eix del Llobregat i uns diners a la Nacional-152, però he de dir que quan es fa propaganda electoral, doncs, a l'eix del Llobregat s'hi posa la inversió pública més la privada; en canvi quan es parla aquí només parla de la inversió pública. Jo em penso que valdria la pena unificar criteris com a mínim per no desorientar els ciutadans.

Després també una altra cosa que és molt important i és el següent: s'ha parlat d'una gran inversió; no la desmenteixo, crec totalment el que diu el senyor conseller pel càrrec que té, però voldria dir que el que hauríem de procurar i el que s'està dient aquí és que aquesta connexió intercomarcal es faci a l'interior de Catalunya amb una obra pública de qualitat. I això ho vull dir perquè..., això, facin vostès, senyors diputats, una visita a l'interior de Catalunya i veuran que és molt diferent el tractament que es dona a les carreteres de l'interior de Catalunya a les carreteres, concretament, que estan molt més a prop a la zona costanera i a la zona metropolitana.

Jo crec que aquesta obra pública de qualitat s'ha de demanar en totes les actuacions de la Generalitat i les que fan referència també a la Catalunya interior; dissortadament, al Ripollès, en aquest aspecte, tenim molts exemples d'actuacions de la Generalitat que no reuneixen aquest mínim de qualitat que s'ha de desitjar.

Després, també, en definitiva, la funció de la meua intervenció també és una altra: al mateix temps de fer arribar la meua inquietud al senyor conseller també és, concretament, fer una actuació i demanar que allò que es faci, també, a l'interior de Catalunya es faci d'acord amb el Pla de carreteres —que ell no m'ha contestat. És a dir, si el Pla de carreteres estableix uns mòduls determinats, per què es fa amb uns altres mòduls? Aquesta és la pregunta que estic fent! I aquí hi ha una de les dues coses que no em lliga: o bé la informació que va entregar l'altre dia el senyor conseller a Ripoll no és verídica o no es verídica el que em diu el Pla de carreteres. Si el Pla de carreteres de Catalunya, concretament, diu que en uns llocs determinats es farà una carretera, doncs, 80(24), per què es fa una carretera 80(23)? I és purament això el que estic dient, també.

I, en definitiva, suposo que, també, una cosa que és important, és —siguem-ne conscients—: no és el mateix una carretera feta en una zona planera que una carretera feta en una zona molt més alta amb unes condicions climatològiques molt més extremes, que obliga a unes despeses de conservació molt importants i, concretament, que l'agressió sobre el paisatge és molt més important i, per tant, molt més difícil de tirar enrere.

És aquesta inquietud que voldria fer arribar, concretament, al conseller i a aquest Parlament, per tal que s'actués en conseqüència i es donés un tractament d'obra pública de qualitat també a l'interior de Catalunya com s'ha demostrat que se s'havia fet en altres zones, concretament, de Catalunya.

Això és, concretament, el missatge final que voldria fer arribar a aquest Parlament i que, al mateix temps, crec que la conselleria corresponent en prendrà el seu degut compte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pot fer la contrarèplica l'honorable conseller senyor Molins?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, jo no he dit que vostè només s'interessés pel Ripollès; he dit que, per la intervenció que havia fet, perquè havia dedicat només preguntes sobre l'eix de la 152, semblava que només s'interessava, en aquest acte, per les carreteres del Ripollès. Això és el que he dit, simplement reflectint que el 99%..., i no ha esmentat cap altre eix intercomarcal de Catalunya en la seva intervenció.

A veure, el Pla de carreteres, qualitat de les intervencions del Govern de la Generalitat, etcètera.

Precisament, a la intervenció que —acompanyat de vostè, del president del consell comarcal i d'altres persones, alcaldes, de la comarca del Ripollès— vam tenir l'altre dia de presentació de la reforma del projecte de la carretera de Terradelles, el fet fonamental de la millora que s'introduïa era, precisament, per adequar-lo al contingut del Pla de carreteres. I li vaig explicar com aquest era un projecte fet prèviament abans del Pla de carreteres, era un projecte de l'any 83, i que ara, precisament, el que fèiem era adaptar-lo al Pla de carreteres: el radi 180, en comptes del radi 120, que és una millora física que millora la connectivitat perquè vol dir disminució del temps de transport de les persones i de les mercaderies, és per adaptar-lo, precisament, al Pla de carreteres.

Tot l'objectiu d'aquesta reforma que ha suposat, doncs, la construcció d'un pont, d'un nou túnel, la disminució d'un quilòmetre de llargada de tota la ruta i la millora dels radis de totes les carreteres, això ve, precisament, per adaptar-lo als continguts del Pla de carreteres; un pla de carreteres que —com vostè, doncs, ens dona a entendre que el coneix molt bé—, un pla de carreteres que —com vostè deu saber— fa, precisament, la diferència que les carreteres siguin de muntanya o en zones de muntanya o en zones de pla i les característiques tècniques de les carreteres les canvia en base a aquesta realitat. Per què? Perquè —precisament, pel que vostè deia— l'impacte ambiental d'una carretera de les mateixes característiques físiques és molt més important en les zones de muntanya que en les zones de pla; fer una corba de radi 120 o de radi 180 inevitablement, senyor Piella —i els serveis tècnics del seu Ajuntament segur que li ho deuen dir—, inevitablement, comporta més impacte. Si vostè millora el radi, segur que té més impacte; aquí i a tot arreu. Aquí, al sud, al nord de França, al nord d'Europa, a tot arreu. Quan es millora la característica tècnica en una zona de muntanya segur que dona més impacte; el que hem de fer és disminuir aquest impacte a través de les mesures d'impacte ambiental. I, com vostè sap, malgrat que la normativa no obliga a fer el procediment d'avaluació d'impacte ambiental, aquest és un projecte —i se li va fer esment, i se li va ensenyar— que té fet un projecte d'impacte ambiental, i que s'introdueixen millores d'impacte ambiental. I si alguna cosa creiem que en aquest moment l'opinió pública accepta que el Govern de la Generalitat està fent molt ben fet a Catalunya és, precisament, amb les mesures d'impacte ambiental de les seves infraestructures. D'exemples en tenim molts, exemples en tenim molts i l'opinió pública no és, precisament, a Catalunya, que digui que no estigui fent bé el Govern de la Generalitat això; són altres administracions les que estan actuant sobre el territori que no tenen aquesta cura, almenys això és el que llegim cada dia en els diaris i amb el que sabem.

El projecte d'impacte ambiental dels túnels de Vallvidrera, per exemple, en són un exemple ben palès, ben palès d'aquesta realitat; com pretenem que ho sigui també el Mataró-Granol·lers, per exemple; com pretenem que ho sigui també el túnel de Capsacosta, que ja només en la redacció del projecte s'hi han afegit de l'ordre de 1.500 milions de pessetes precisament per disminuir l'impacte ambiental, i com ho és, també, el tram de Terradelles on existeixen tres túnels que van adreçats a la millora de l'itinerari però també a la disminució de l'impacte ambiental. La boca del túnel —com li vam comentar l'altre dia i vostè ho recordarà molt bé—, en forma de bec d'ànec, és la de menor impacte i que incrementa substantivament el cost, com vostè sap.

Per tant, mesures d'impacte ambiental que s'han tingut molt en compte i que es tindran molt en compte en el moment de l'execució, que és quan més s'han de tenir, òbviament, però que ja s'han tingut en compte en el moment de la redacció del projecte —en el moment de redacció del projecte.

Ha fet esment també a la millora de l'eix de la 152. Jo li he explicat, il·lustre senyor diputat, tot el que s'ha invertit en l'eix de la 152. La variant de la Llagosta —que vostè hi feia esment— s'està realitzant en aquest moment i s'ha decidit desdoblar-la ja ara. Per tant, s'està actuant sobre l'eix de la 152. I els 20.000 milions de pessetes, als quals feia referència, era, precisament, les actuacions sobre l'eix de la 152, que aquest, com tots els altres, són els que milloren la connectivitat entre les comarques de Catalunya.

Hi insisteixo, il·lustre senyor diputat: s'està fent una actuació en el tram Vic-Ripoll extraordinàriament important, que està contemplada dintre del Pla de carreteres i, òbviament, miraré aquesta particularitat que vostè esmenta de l'amplada dels vorals, si és que no concorden amb la del Pla de carreteres, que m'estranyaria molt perquè —hi insisteixo— el canvi que s'ha fet de projecte és per adaptar-lo, precisament, a les previsions del Pla de carreteres.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals, que formularà el diputat senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Saura.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals

El Sr. SAURA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té com a objecte conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'establiment, la construcció d'un marc català de relacions laborals a la legislatura que, tot just, ha començat.

En primer lloc, voldria cridar l'atenció de les senyores i senyors diputats que la conveniència, que la necessitat d'aquest marc propi de relacions laborals es desprèn, d'una banda, de l'existència de Catalunya com a realitat política, cultural, però també econòmica i social pròpia, realitat que és l'expressió d'una societat, la nostra, diferenciada i conflictiva.

D'altra banda, l'actual grau d'autogovern permet l'edificació d'aquest marc laboral sense oblidar, per descomptat, la necessitat d'aconseguir en molts casos la transferència de determinades competències i recursos econòmics que ara per ara encara resten en mans de l'Administració central.

Aquestes raons vénen reforçades per l'actual procés de construcció europea on creiem que les regions han de jugar un paper important, i que s'ha de produir un procés de regionalització d'una part de les funcions sòcio-econòmiques de l'Estat.

Hem de dir que en aquests quatre anys anteriors, que en la legislatura anterior, s'han produït avenços i també els volem remarcar. Ha estat important la creació d'un marc de negociació col·lectiva per als empleats públics; ha estat important la utilització del consell de treball —malgrat que, des del nostre punt de vista, molt limitada— com a marc de diàleg; ha estat important la mateixa creació del Tribunal Laboral de Catalunya o s'han produït acords parcials en temes com la salut laboral o en altres temes.

Tanmateix aquests avenços, tot i ser importants, són insuficients; insuficiència motivada, entre altres motius, per, primer: una visió reduccionista, per part del Govern català, de les possibilitats del marc constitucional i estatutari; en segon lloc, per unes evidents limitacions del marc competencial de la Generalitat; en tercer lloc, per l'insuficient reconeixement, per part del Govern català de la Generalitat, del paper dels sindicats i, en quart lloc, per un pressupost del Departament de Treball que considerem excessivament reduït.

Per tant, quines serien, a parer nostre, les grans línies d'acció que haurien de configurar en aquesta propera legislatura un marc català de relacions laborals? Creiem que cal avançar en dos àmbits importants: el primer àmbit es tracta de culminar, d'aconseguir culminar el procés de transferències en matèria sòcio-laboral, i la segona idea seria aprofundir l'actual marc autònom de relacions sòcio-laborals que tenim a Catalunya.

En relació amb la primera idea. Què volem dir quan diem que cal aconseguir la culminació del procés de transferències en matèria sòcio-laboral? Volem dir que, tot i que està previst a la Constitució i a l'Estatut, a hores d'ara no s'ha culminat el procés de transferències. Cal, doncs, per raons d'eficàcia, i per donar ple contingut a l'autogovern de Catalunya avançar en la plena transferència de totes les competències d'execució en matèria laboral, especialment ens volem referir a l'Inem, a competències en matèria de relacions laborals, de la inspecció de treball i de la Seguretat Social.

El traspàs de l'Inem. Les competències que en matèria d'ocupació desenvolupa avui l'Estat, directament o a través de l'Inem haurien de ser traspassades a la Generalitat de Catalunya. El traspàs d'una part de les funcions formatives —especialment la gestió del pla FIP—, essent important, és insuficient. Es tracta, doncs, a parer d'Iniciativa per Catalunya, en aquesta legislatura, de reivindicar de nou la transferència plena de l'Inem a Catalunya.

Segona idea; segon punt en aquesta primera idea: el tema de les relacions laborals. La Generalitat té, en l'àmbit de les relacions laborals, un nivell de competències limitat a l'execució. Malgrat això, l'Administració central incorre freqüentment en un excés de zel, que ocasiona distorsions importants i devalua les possibilitats d'articular un marc autònom de relacions sòcio-laborals a Catalunya. Aquest és, per exemple, el cas del

contencions en relació amb el calendari laboral, que continua sense resoldre's. Aquest conflicte només té solució a partir del reconeixement de la plena capacitat de la Generalitat de Catalunya per fixar el nostre propi calendari laboral. En aquest sentit, anunciar que el nostre Grup Parlamentari ha entrat una iniciativa parlamentària de modificació de l'Estatut dels treballadors que permetria fixar des de Catalunya el calendari laboral propi.

Tercer punt: la inspecció de Treball. La situació actual de les competències d'execució en matèria laboral és insostenible. Catalunya disposa d'una part d'aquestes competències, però en canvi no té al seu abast l'instrument que permet el control del compliment de la normativa laboral: la inspecció de Treball. Urgeix, doncs, la superació d'aquesta contradicció a partir del traspàs funcional ple de les funcions de la inspecció de Treball a la Generalitat de Catalunya.

I, quart punt, la Seguretat Social. Creiem que cal iniciar, que cal avançar a fer una proposta de gestió compartida de la Seguretat Social, proposta que hauria de tenir presents els següents elements: en primer lloc, la necessitat d'abordar prioritàriament l'harmonització progressiva dels sistemes de protecció social de la Comunitat Econòmica Europea. En segon lloc, el manteniment d'un únic marc normatiu per a tot l'Estat, tant pel que fa a la gestió de les prestacions com del règim econòmic. I, en tercer lloc, la transferència a les comunitats autònomes —en aquest cas a Catalunya— de la gestió de la Seguretat Social, fins i tot la del règim econòmic.

En tot cas, dir que les transferències, el traspàs d'aquests quatre punts importantíssims —traspàs de l'Inem, traspàs de temes de relacions laborals, traspàs de la inspecció de Treball i traspàs d'una part dels temes de Seguretat Social— han de significar culminar, també a Catalunya, un procés de descentralització i de racionalització de l'estructura territorial i polític-administrativa de Catalunya. Per tant, primera idea, culminar, intentar aconseguir la culminació, en aquesta legislatura, del procés de transferències.

Segona idea: aprofundir l'actual marc autonòmic de relacions laborals a Catalunya. Aquí, a tall d'exemples, mencionaré quatre qüestions, però el camp en què es podria efectuar aquest aprofundiment és molt més extens. Primer exemple: la creació del Consell Econòmic i Social. Creació d'un consell econòmic i social com a marc estable de diàleg i participació de les organitzacions socials i econòmiques en el disseny de les polítiques socio-econòmiques. Recentment hem llegit que el conseller de Treball, el senyor Ignasi Farreres, s'ha pronunciat en el sentit de la creació del Consell Econòmic i Social. Crec que seria bo que avui coneguéssim exactament si això és així o no, però, en tot cas, en el que el nostre Grup no estaria d'acord és en l'anunci que possiblement la creació d'aquest Consell Econòmic i Social es faria, no per via de llei, no per via parlamentària, sinó que es faria, simplement, per via de decret.

Segon tema, el tema de la sinistralitat laboral. Jo els he dit al començament que una de les causes, de les insuficiències, a l'hora de construir un marc català de relacions laborals, era una visió reduccionista del mateix Govern català en relació amb les possibilitats que avui té l'Estatut, que avui té la nostra Constitució. En el tema de la sinistralitat laboral les preguntes serien: senyor conseller, vostè creu que podem legislar en matèria de salut laboral, sí o no? És possible fer, com s'ha fet en altres comunitats autònomes o s'hi està fent en aquests moments —com

és Navarra—, la creació d'un institut —català, en aquest cas— de la salut laboral? Per què no fem front a un dels problemes importantíssims del món del treball eixamplant les competències que avui té el Govern català?

Tercer tema, el tema de la formació ocupacional. L'any passat vam tenir un important traspàs de competències i serveis en matèria de formació ocupacional. Milers de milions de pessetes, nous centres de formació professional... Com pensa el Govern gestionar aquest traspàs de competències i de recursos? Com pensa coordinar aquestes noves competències amb el que ja teníem? Cal, o no, crear un organisme autònom que s'ocupi de la formació ocupacional? És necessari, o no, també, legislar avui en relació amb els estudis, els cursets i cursos que es fan en les diferents branques de formació ocupacional?

Quart i últim tema: la regulació de vaga. Per què no estimular des de Catalunya, des del Govern, des de la conselleria de Treball, un acord a Catalunya, entre els sindicats, d'autoregulació de la vaga en relació amb els serveis essencials? Això s'ha fet en el País Basc. I si es fa això, no caldria a Catalunya, també, una llei de vaga. Volen vostès, o no —hi insisteixo—, estimular, en la via —hi insisteixo— d'eixamplar les competències laborals, la possibilitat —evidentment, des de l'autonomia plena dels sindicats— d'un acord d'autoregulació que signifiqués també recuperar competències a Catalunya?

I podria posar altres exemples, però crec que aquests quatre són prou significatius, són prou importants —estem parlant del Consell Econòmic i Social, estem parlant dels temes de salut laboral, dels temes de formació ocupacional o dels temes de dret de vaga. Pensin —hi insisteixo— que algunes d'aquestes iniciatives són ja realitat en altres comunitats autònomes o altres avui estan en procés d'aprovació.

En resum, senyor conseller, el nostre Grup vol conèixer quins són els objectius del seu Govern en els propers quatre anys pel que fa referència al marc de relacions laborals català; la nostra posició és clara: cal donar un salt important en aquests quatre anys, cal culminar les transferències, cal aprofundir l'actual marc de relacions laborals català.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, respondent al contingut de l'enunciat d'aquesta interpellació he de deixar constància, en primer lloc, que el propòsit de capteniment general del Govern de Catalunya és, com ja ha indicat amb insistència el president Jordi Pujol, reivindicar que a Catalunya les funcions pròpies de l'Estat han de ser exercides per la Generalitat, amb unes poques excepcions, com defensa, fronteres, etcètera. Però en tots els altres dominis, com transports, comunicacions i carreteres, forces de seguretat i ordre públic, treball i seguretat social, etcètera, l'Administració central no hauria d'actuar directament a Catalunya, sinó que tots els serveis i competències haurien de ser assumits plenament per la Generalitat.

De tota manera, cal tenir present que, malgrat les actuals limitacions, el Govern de la Generalitat ja fa temps que desenvolupa un marc català de relacions laborals, amb unes

característiques diferenciades, basades fonamentalment en el diàleg i en la capacitat per arribar a acords.

En termes generals, en l'execució i control de la legislació laboral sobre condicions de treball i sobre expedients de regulació d'ocupació, el Departament de Treball ja ha actuat, sempre, procurant propiciar el diàleg i l'entesa entre els interlocutors socials, i no pas limitar-se al pur tràmit burocràtic o administratiu pur dels expedients corresponents.

Però, a més d'això, hi ha un gran nombre d'altres actuacions específiques —vostè n'ha esmentat alguna— que també constitueixen un marc català molt característic en les relacions laborals. Primerament, cal esmentar el Consell de Treball de Catalunya, en tot el seu conjunt d'organismes: el ple, la comissió permanent i les comissions de treball sobre diversos temes. Encara que molt breument, voldria recordar el procés de concertació social, amb els acords sobre la renda mínima d'inserció i sobre habitatge social, signats amb els sindicats Comissions Obreres i UGT, i els acords sobre foment de la competitivitat internacional de les empreses catalanes, i sobre formació professional i ocupació, signats amb les patronals Foment i PIMEC.

En diferents terrenys concrets també s'han fet altres realitzacions, com l'Institut Gaudí de la Construcció, gestionat amb la intervenció de patronals i de sindicats, i subvencionat i ajudat tècnicament per la Generalitat. La Comissió de Seguretat i Higiene en la Construcció de Catalunya, amb participació també de patronals i sindicats i amb la presència de l'Administració de la Generalitat donant també suport tècnic i econòmic; comissió que, en certa manera, pot estar també a la gènesi de la fundació que, en el marc de la construcció a nivell estatal, recentment es va constituir, agafant pautes com el d'Astúries i com el de Catalunya.

Segueixo: el Tribunal Arbitral Laboral que, precisament, ahir vàrem inaugurar, creat com a conseqüència d'un acord entre patronal i sindicats, i que compta amb el suport tècnic i financer del Departament de Treball; el Programa de normalització lingüística, pactat l'any 91 al si del Consell de Treball; l'acord del 89 sobre seguretat i higiene i salut laboral, pactat amb els sindicats Comissions Obreres i UGT, i al contingut del qual, en gran part, es van adherir posteriorment les patronals Foment del Treball i la PIMEC. Sobre aquest acord en concret hem de detallar que, per una banda, va propiciar l'acord interprofessional entre sindicats i patronal, que conté, entre altres desenvolupaments, el Tribunal Arbitral de Catalunya, a què ja he fet referència abans.

Per altra banda, va portar, aquell acord sobre seguretat i higiene amb els sindicats, al Programa interdepartamental de salut laboral, creat per acord del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya el mateix any 89, i també, com a conseqüència, la creació —recent creació— del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, creat per un decret del 2 de març d'enguany, en el qual participen sindicats, patronals i els Departaments de Sanitat i Seguretat Social i el de Treball. Igualment, ha generat la creació, mitjançant un altre decret de la mateixa data, de la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral, que coordina les actuacions en aquestes matèries dels Departaments de Presidència..., en fi, fins a deu consellerries que tenen competència sobre la matèria, sota la presidència del Conseller de Treball.

A més a més, també és indispensable fer un esment —per breu que sigui— de la intensa activitat de mediació que ha desenvolupat el Departament de Treball en vagues i conflictes laborals, que ha arribat, en algun cas extraordinari a l'arbitratge —com l'any 88 per al sector de la construcció de Barcelona—, arbitratge que després va ser sol·licitat amb caràcter voluntari pel mateix sector a Tarragona i copiat gairebé literalment per al Conveni provincial de la construcció de Sevilla, que tenia una enorme repercussió en les obres de l'Exposició Universal del 92, recentment inaugurada.

En un terreny en el qual sí que tenim competència legislativa, com el de les cooperatives, s'ha de destacar la innovadora reforma de la Llei de Cooperatives de Catalunya —mitjançant la Llei 13/91, d'1 de juliol—, que ha creat un marc més àgil i específicament català per a aquesta branca de l'economia social, amb mesures com la disminució del nombre mínim de socis en les cooperatives de treball associat, que passa —o baixa— de cinc a tres, i que en aquest moment possiblement s'està demostrant com a molt útil, perquè en el moment en què s'han retirat les capitalitzacions dels subsidis d'atur deixant-lo només vigent en els casos de cooperatives i societats anònimes laborals, s'està demostrant que aquesta figura facilitarà la sortida de molts aturats que quedarien en aquest moment sense poder exercir la capacitat d'autoiniciativa que es pretén amb la capitalització.

També dins de la Llei, i per fer referència a aspectes del món laboral molt específic, permet la introducció de les societats anònimes laborals i les societats agràries de transformació perquè formin part de cooperatives de segon grau.

En un altre terreny, en què tenim capacitat legislativa, el de les mutualitats de previsió social, també es va aprovar l'any passat la Llei 28/91, de 13 de desembre, que regula aquestes entitats tan arrelades al nostre país i les basades en els principis de solidaritat i absència d'ànim de lucre, i es crea un altre espai específicament català.

Ara bé, una vegada dit tot això, que no se'ns demanin actuacions per a les quals no tenim competències, ni executives, ni legislatives, o bé que, si només tenim competències d'execució, no se'ns demanin actuacions legislatives. Per tant, atenent tot el que s'acaba d'exposar, he de manifestar que el propòsit de capteniment del Govern català en matèria de creació i desenvolupament d'un marc català de relacions laborals és doble, i em sembla que aquesta enumeració coincideix pràcticament amb el marc doble que vostè ha dissenyat. Per un cantó, continuant amb la tasca de creació de noves facetes del marc específic català, que ja existeix, amb les limitacions competencials que patim, i, per l'altre cantó, reclamar la totalitat —i ho recalco— de les funcions i competències que l'Administració central encara exerceix a Catalunya.

En el primer aspecte, es continuarà actuant segons el criteri general ja explicat de diàleg i recerca permanent d'acords entre les parts interessades. Entre les possibles actuacions en perspectiva es pot citar la creació d'un consell d'organitzacions representatives de l'economia social i del Consell Econòmic i Social de Catalunya, i buscar, sempre que sigui possible, un consens previ entre els interessos implicats. Voldria només fer-li esment i ja que he pronunciat això que en el programa electoral de Convergència i Unió figuren com a compromisos electorals la creació d'aquests organismes.

En el segon aspecte, es continuarà reclamant el traspàs íntegre de la gestió de l'Inem: els serveis i mitjans encara no transferits en matèria de formació professional ocupacional, el pagament de les prestacions d'atur i els serveis de col·locació; el Fons de Garantia Salarial, el Fogasa, i tota la Seguretat Social a Catalunya, tant l'INS com la tresoreria territorial. Pel que fa a la inspecció de treball, el possible traspàs està *sub iudice* —vostè ho deu tenir present—, perquè encara no hi ha la sentència del Tribunal Constitucional al recurs que el Govern basc va interposar contra la Llei de sancions i que en el fons planteja l'esmentat traspàs. Mentrestant, anem funcionant amb acords, amb pactes o amb acords transitoris, pactats en convenis, concretament, pactats amb el Ministeri de Treball, a fi de millorar l'eficàcia de l'acció inspectora. Dilluns passat el Govern de la Generalitat, per cert, va aprovar, o va crear, la figura del coordinador d'assumptes d'inspecció i Seguretat Social per fer-hi una dedicació exclusiva en aquesta matèria. Malgrat aquest compàs d'espera, no renunciem a reclamar en el seu moment el traspàs de la competència plena i directa en aquest domini.

De moment —potser alguna cosa segur que haurà quedat en el tinter—, he procurat donar-li una exposició global de quins són en línies generals els propòsits de capteniment i espero que en la contrarèplica pugui completar-li allò que no li hagi...

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller; el senyor Saura pot fer un torn de rèplica. Té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, he trobat que fonamentalment vostè feia de la seva intervenció balanç. Jo crec que hauria estat important en l'inici de la legislatura intentar estendre's més en què faran aquests quatre anys, tot i que ha dit algunes coses.

Crec, en relació amb el balanç, que nosaltres no som tan triomfalistes; o veiem no tan bé com vostè ens diu, i creiem que aquesta és també l'opinió dels sindicats manifestada en els seus congressos, tot i que he dit en la meua primera intervenció —ho he reconegut— que s'havien fet avenços en determinats temes. Ara bé, el problema de fons és que el nostre Grup considera que, en general, per al seu Govern i també per al Grup de la majoria els temes del món laboral són temes no subsidiaris, però bastant al marge de l'acció de Govern. Creiem que això es pot veure en el mateix pressupost del seu departament, o creiem que això es pot veure també en quins han estat els esforços per tal de desenvolupar alguns temes en matèria laboral. Ho dic perquè sovint s'utilitza el fet que hi hagi una limitació evident de Catalunya en relació amb aquests temes per deixar de fer algunes coses. En aquest sentit crec que és important remarcar que hi han sentències del Tribunal Constitucional que diuen exactament quines són les limitacions en matèria de legislació laboral. La Sentència del Tribunal Constitucional de l'any 82, 39/82, diu clarament que: «*El concepto de legislación laboral, cuyo primer término tiene una considerable fuerza expansiva, no puede ser entendido también como potencialmente ilimitado en función del segundo, cosa que sucedería inevitablemente si el adjetivo "laboral" se entendiera como indicativo de cualquier referencia al mundo del trabajo.*» I quan en la meua primera intervenció deia que nosaltres considerem que vostès han fet una interpretació reduccionista de les seves competències, el que estem dient és això.

Vostè, senyor conseller, ens ha dit que, en definitiva, està d'acord a reclamar les transferències que jo ja he esmentat i que han estat repetidament reclamades. Tot i així, crec que en el camp d'allò que són ja matèries o accions de govern hi ha alguns temes que vostè no m'ha constestat. Per exemple, dos temes que jo crec que en aquests moments són clau, políticament i actualment importantíssims, vostè no n'ha fet esment. Jo he intentat saber del senyor conseller els temes de formació ocupacional, que han significat transferències de milers de milions de pessetes, que en aquests moments des de la transferència —ahir parlava amb persones dels sindicats que em venien a dir que allò que cada any sabien, que era quants cursets podrien fer durant 1992— no se sap avui. És a dir, la situació des del traspàs en matèria de formació ocupacional situa avui, per exemple, els sindicats o els ajuntaments que no saben exactament quins cursos poden fer i, fins i tot, amb el perill —jo considero, perill— que s'intenti fer una gestió totalment privada o gairebé fonamentalment privada dels serveis que s'han transferit. En aquest sentit, senyor conseller, li agrairia que em digués com pensen vostès gestionar la formació ocupacional, com pensen coordinar tots els serveis que hi ha, i quines són les intencions en relació amb qui ha de donar els cursos de formació ocupacional.

També he notat a faltar en la seva contestació que en un tema tan important com la Llei de vaga vostè no hi hagi dit res. Jo crec que seria bo que el senyor conseller de Treball ens digués, avui, si creu si més no convenient que Catalunya, amb un acord autònom d'autoregulació dels sindicats, el Govern català hi estaria d'acord. Jo crec que això, aquest, avui és un tema políticament important. En altres temes, en els temes de Consell Econòmic i Social, de sinistralitat..., em felicito que el senyor conseller hagi dit clarament que tirarà endavant compromisos electorals de Convergència, tot i que també vull insistir que han estat temes que en l'anterior legislatura van estar en molts casos presentats per nosaltres —jo aquí tinc el 30 de maig del 90 la presentació per part d'Iniciativa del Consell Econòmic i Social— i que el senyor Domènec Sesmi-lo, que en aquells moments va fer el torn en contra de la nostra proposta, va dir textualment que: «S'estava acabant la primera fase de concertació i que cal que en la segona fase de concertació això es produeixi.» Això es deia al maig de 1990; al maig de 1992 no hi ha proposta de Consell Econòmic i Social. Per tant —hi insisteixo—, els compromisos que en l'anterior legislatura van quedar per complir; temes com el Programa de salut laboral, el tema del Consell Econòmic i Social crec que és urgent tirar-los endavant i li agrairia de veritat que vostè ens digués la seva opinió en relació amb els temes de formació ocupacional i en relació amb com veu la possibilitat de l'autoregulació de vaga a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura; pot fer la contrarèplica l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè m'acusa que en la meua resposta hagi incorregut en llacunes, i jo només voldria dir-li una cosa, una constatació; jo voldria dir-li una cosa amistosament, també: si vostè vol bones respostes, faci'm bones preguntes, en el sentit següent. I ho dic perquè, és clar, llavors m'haig de guardar a la rèplica les coses que, en principi, he pogut intuir només en la seva pregunta.

Perquè vostè en la seva interpellació per escrit, em diu només: «El capteniment del Consell Executiu en relació amb la creació i el desenvolupament del marc català de relacions laborals.» I en això hi caben milers de coses, centenars, ho sé..., centenars. I llavors, és clar, jo hi he estat treballant tot el cap de setmana per poder donar-li un marc, etcètera (*remor de veus*), i després anar a les coses concretes. Perdoni, no, no, en el sentit, en el sentit següent, senzillament li dic això. Vostè ara m'ha concretat alguns temes i podré baixar; però li ho he posat dins d'un marc. Ho dic perquè, en canvi, avui pel diari sí que m'he assabentat a primera hora quins serien els punts, alguns dels punts que em volia preguntar, i llavors, dic, escolti, amb respecte als diaris que fan una gran funció social, però vull dir, potser també seria bo que ens n'assabentéssim aquí al Parlament.

Bé, he perdut temps, passo directament al tema del calendari. El tema del calendari és un tema que nosaltres l'hem instat; vostè sap la posició del Grup de Convergència i Unió i jo crec que en aquest cas vostès fan un plantejament equivocat en el sentit que compliquen el debat; en comptes de resoldre el tema del calendari per poder fer les festes tradicionals catalanes —totes les que volien fer, les cinc almenys diguem-ne que són irrenunciabls—, vostè complica el debat perquè augmenta el nombre de festes, etcètera, i això, això llavors és un problema, és un altre debat, és un problema complex, sòcio-econòmic, etcètera... I, per tant, jo crec que ho compliquen, com ho compliquen també quan proposen vostès que ens tomem a carregar, es carreguin la festa del 8 de desembre obrint un nou debat amb l'Església, etcètera. Jo crec que podríem coincidir, per dir-ho així, si anem a resoldre poder fer el calendari laboral. Una altra cosa és una qüestió global.

Sobre el tema de la vaga; escolti, jo suposo que vostè llegeix els diaris, i tant ahir com fa uns quinze dies, més o menys, els mitjans de comunicació —vaja, els mitjans de comunicació, els diaris— van donar coneixement públic de la meua oferta pública a les patronals i els sindicats, dins del marc del Consell de Treball, perquè intentessin consensuar un acord sobre la vaga en els aspectes dels serveis essencials i la seva concreció als serveis mínims. I li puc dir també que tant per patronal com per sindicats se m'ha dit que estan en predisposició de discutir l'assumpte i reben molt bé aquesta iniciativa. Em sembla que amb això li dono resposta, diguem-ne, a la voluntat, perquè ha sigut una iniciativa de la conselleria, que podria ser una aportació específica al món de les relacions laborals a exportar —li he dit així— a la resta de l'Estat.

Sobre el Consell Econòmic i Social, no n'he parlat, però només dir-li que, primer, no formava part del compromís electoral a l'anterior legislatura del Govern de Convergència i Unió, sí que ho és en aquest i, per tant, ho portarem a un compliment dins d'aquesta legislatura. Jo també he manifestat que, prèviament, crec que, diguem-ne, com a procediment seria millor constituir prèviament aquest consell de les entitats o organitzacions representatives de l'economia social de Catalunya, perquè en certa manera seria el vehicle canalitzador de la presència d'aquestes institucions —mútues, cooperatives, societats anònimes laborals—, per garantir o per formalitzar la seva presència dins del futur Consell Econòmic i Social, aglutinador en un sentit molt superior, de moltes més entitats econòmiques i socials.

Quant al tema de la formació ocupacional, doncs, jo li diré, senzillament, que aquest tema, encara que el decret es va pro-

duir, el decret de traspàs es va produir el novembre de l'any passat, encara a hores d'ara encara no hem rebut ni un duro —per entendre'ns— d'aquest traspàs i encara a hores d'ara, en funció de les mesures per eixugar el dèficit de l'Estat, s'han reduït els diners destinats en principi, prèviament, previstos per a aquest traspàs. I s'han reduït perquè, com que s'han carregat, o han eliminat el concepte de les beques dels alumnes, s'ha aplicat la rebaixa corresponent. El tema encara està en discussió, i vostè, lògicament, entendrà que jo no estic en condició de negociar, diguem-ne, com aplicarem unes funcions i uns diners aquí, a Catalunya, quan encara no sabem quines funcions —per exemple, podem pagar beques o no—; encara no sabem aquí a Catalunya amb quines funcions podem comptar i amb quins diners podem comptar després per fer l'acció de la formació professional ocupacional. Però, aprofitaria per demanar-li que vostè, en tot cas, fes servir les seves influències o contactes, o bones relacions, amb les organitzacions sindicals, perquè hi ha, aquí porto un document que és tremendament centralista, que és un intent de recuperar la competència per part de les organitzacions sindicals i empresarials estatals i que en realitat representen una recuperació, recuperació de la competència per a la formació continuada. Dic això perquè Comissions Obreres també ha subscrit aquest document.

Permeti'm acabar, senyor president, uns instants només, per quant segurament hagi quedat alguna altra cosa, però no gaires, al tinter.

Quant al fet que existeixi un marc català de relacions laborals, positiu —positiu— i que nosaltres en fem una lectura o no restrictiva —o no sé quina paraula ha utilitzat vostè concretament—, permetin-me només llegir-li alguna expressió. Ahir el senyor López Bulla, secretari general de Comissions, va dir: «*José Luis López Bulla*» —llegeixo de *La Vanguardia* d'avui—, «*alabó la actuación de la Generalitat como Administración y dijo que si la Administración central tuviera la sensibilidad para negociar y pactar de la Generalitat así como se contagiase del espíritu de las entidades catalanas, acontecimientos como los previstos*» —es refereix a la vaga del 28—, «*no se producirían.*» Continuo amb les declaracions del senyor Josep Maria Àlvarez: «La UGT, diguem Catalunya, es reconstitueix com a punta de llança de les relacions laborals, gràcies al seny general.» Àlvarez va considerar també que a Catalunya seria possible arribar a acords sobre consensuar la regulació del dret de vaga. I acabo amb declaracions del senyor Alfred Molinas on diu que va qualificar la creació del Tribunal d'una acció de progrés. Molinas va intentar considerar l'entesa aconseguida a Catalunya com un exemple per a tot Espanya. L'impuls s'ha aconseguit; l'acord ha de servir per obtenir altres pactes en matèries diferents.

Com vostè comprendrà, jo no em citaré a mi mateix perquè seria una presumpció.

Només, per acabar, per tant, jo crec —i ho puc dir sense especial vanitat—, crec que estem fent a Catalunya, amb tot aquest conjunt d'actuacions, un marc català de relacions laborals al més participatiu, modern i progressista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al setè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, que formularà el

diputat il·lustre senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
l'execució, la programació i el finançament
de les obres d'infraestructures
hidràuliques de Catalunya**

El Sr. SAURA: Pujo amb una certa por perquè el senyor conseller de Treball m'ha renyat perquè li demano explicacions de les seves opinions —que ell diu que ha donat als diaris— i ara li demanaré explicacions al senyor conseller Molins, que les ha donades aquí fa quinze dies. I, per tant, suposo que seré doblement renyat en aquesta interpel·lació per part del senyor Molins.

Senyores i senyors diputats, fa més de dos anys, exactament el 21 de febrer de 1990, s'aprovaren en aquesta cambra, fruit d'un acord entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya i la Llei d'ordenació de l'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona. L'objecte d'aquestes lleis era —o pretenia ser— afrontar un dels dèficits més preocupants de Catalunya, el dèficit corresponent a les obres hidràuliques tant des de la vessant de l'abastament com des de la problemàtica de les inundacions o de la necessitat de nous recs.

El nostre Grup Parlamentari es manifestà en aquells moments en contra i presentà esmenes de retorn dels esmentats projectes de llei entre d'altres per les següents raons: opinàvem —i opinem— que el finançament de les infraestructures hidràuliques no ha de repercutir gairebé en la seva totalitat al ciutadà, com es fa, gravant el rebut de l'aigua.

En segon lloc, creiem que la Generalitat ha de fixar un percentatge clar de participació en el finançament de les obres hidràuliques i que no s'hi val, al nostre parer, dir, com diu el senyor conseller, que continuaran mantenint el nivell absolut de diners que fins ara s'ha dedicat a aquests temes.

En tercer lloc, creiem —i creiem— que els organismes corresponents públics encarregats de la coordinació entre l'Administració local i la Generalitat han de ser organismes respectuosos amb l'autonomia local, han de ser organismes simples i eficaços.

Les nostres opinions quedaren en franca minoria i les lleis s'aprovaren en un clima d'un cert triomfalisme per part dels grups que els donaren recolzament; d'un cert triomfalisme que, posteriorment, la realitat s'ha encarregat de desmentir. Triomfalisme que es desprèn de llegir el *Diari de Sessions* d'aquell debat parlamentari. El senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques deia, en aquell debat, que: «Catalunya disposarà d'un instrument eficaç per a la modernització de les infraestructures hidràuliques i que la Llei generarà 10.000 milions de pessetes/any per realitzar aquestes inversions.» I acabava dient, adreçant-se a les senyores i senyors diputats, que en aquell debat érem presents a la cambra, ens deia: «Poseu un instrument d'extraordinària eficàcia en mans del Govern de la Generalitat.»

Per la seva banda, els ponents socialistes, senyor Manel Nadal i senyor Esteve Tomàs, intervingueren en un sentit semblant; fins i tot el senyor Esteve Tomàs va dir..., es va referir al cànon com «un cànon d'alt contingut social».

Doncs, bé... Doncs, bé, senyores i senyors diputats, quin és el balanç d'aquest instrument d'extraordinària eficàcia en mans

del Govern? O quins han estat els efectes d'aquest cànon amb un fort contingut social? En resum: què ha passat en aquests dos anys pel que fa al desenvolupament i a l'aplicació d'aquestes dues lleis?

Anem per parts. En primer lloc, pel que fa a les obres hidràuliques. Mirin, el capítol primer, l'article tercer, de la Llei d'infraestructures hidràuliques determina que el Govern català formularà un programa d'obres hidràuliques per cinc anys, del qual es donarà compte al Parlament de Catalunya. Bé, això es deia, es legislava el febrer de 1990; dos anys i dos mesos després encara no tenim aprovat el programa d'obres hidràuliques, tot i que el senyor conseller va informar en la sessió anterior que havia tramès recentment —si no ho recordo malament, en data 24 d'abril— el Projecte del programa a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis. Espero que amb aquest Pla no passi el que ha passat amb altres plans, que, repetidament se'ns ha dit que s'estaven tramitant i que es presentarien, com és el Pla territorial o el Pla d'espais d'interès natural i que, a hores d'ara, encara no han estat ni presentats ni aprovats.

En tot cas, senyor conseller, com pot explicar vostè que un programa que hauria de tenir una durada de cinc anys, encara no s'ha aprovat, quan gairebé ha transcorregut la meitat del temps de vigència d'aquest programa? Era molt difícil d'elaborar, tenien vostès molta feina, no era prioritari... En tot cas, per a nosaltres no és de rebut la raó que vostè va donar en l'anterior sessió: problemes en relació amb la constitució de la Junta de Govern de la Junta d'Aigües. El tràmit que s'ha fet ara s'hauria pogut fer, tranquil·lament, fa dos anys.

Com a conseqüència d'aquesta manca de programació de les dificultats i dels retards i de la contestació de sectors de la societat en relació amb el cànon, les inversions realment executades fins ara en matèria d'obres públiques han estat per sota d'allò que el senyor conseller ens havia anunciat i que s'havia previst. I en la mateixa proposta actual de programa, les previsions que es fan per als propers anys també són per sota de les previsions que s'havien fet.

En aquest sentit, voldríem escoltar del senyor conseller quines són les previsions financeres per als propers cinc anys, tant pel que fa referència a l'aportació de la Generalitat, quines són les previsions en relació amb el que pensa que es recaptarà mitjançant l'aplicació del cànon, i quin és el nivell d'inversió que el senyor conseller creu que es podrà realitzar en aquests cinc anys.

En segon lloc, vull referir-me al cànon d'infraestructures hidràuliques i, en general, a les taxes, als tributs, als recàrrecs que figuren en el rebut de l'aigua. Cànon que —com vostès coneixen— ha estat motiu de rebuig per una part important de ciutadans, que en aquests moments hi ha campanyes de retirar la domiciliació bancària o de no pagar el cànon d'infraestructures hidràuliques, cànon que, d'altra banda, hem de dir que, des del nostre punt de vista, el seu cobrament és il·legal, perquè aquest cànon no està suportat per una cosa necessària, que és un programa d'infraestructures hidràuliques, i que, en aquest sentit no saltres, l'hem denunciat a la Junta Superior de Finances.

Aquest rebuig de sectors de la població, de ciutadans en relació amb el pagament del cànon, creiem que és un rebuig a la quantia i a la multiplicitat d'impostos, de recàrrecs de tota mena en el rebut de l'aigua. No és exagerat afirmar que cal un manual específic —i no pas petit— per entendre el rebut de l'aigua. Hi ha

el complement de tarifa de xarxa bàsica, hi ha la tarifa de sanejament, el cànon d'infraestructures hidràuliques, la possibilitat, contemplada en la Llei, que l'ens d'abastament d'aigua hi posi un altre recàrrec, la possibilitat, també, que els ajuntaments hi posin un altre recàrrec, i en zones com l'àrea metropolitana fins i tot en aquests moments hi ha un impost que fa referència a l'eliminació de residus urbans.

Creiem que són molts impostos, molts impostos que no s'entenen, que la població no entén, però molts impostos que no s'expliquen; molts impostos que han provocat una pujada important del preu de l'aigua l'últim any; molts impostos que han provocat una creixent contestació —hi insisteixo— des de determinats sectors socials al rebut de l'aigua.

Senyor conseller, vostès i també el Partit Socialista —el Grup Parlamentari Socialista—, van aprovar unes lleis ara fa dos anys en aquest Parlament de difícil execució, però, sobretot, van aprovar unes lleis que feien recaure gairebé tot el pes de les noves inversions en uns nous tributs. Vostès demanaven un esforç econòmic al ciutadà, però el Govern català no feia cap esforç econòmic per la necessitat de les noves infraestructures hidràuliques, ni tan sols es comprometien a fixar un percentatge fix en aquest programa d'obres hidràuliques.

El resultat de tots aquests antecedents, el resultat és clar: això no funciona i això no funcionarà. Les dues lleis de l'aigua, aprovades amb el suport de Convergència i Unió i el Grup Socialista, estan, en bona part, bloquejades per múltiples raons, però allò que importa avui és que aquest dèficit d'infraestructures històric de Catalunya, avui es troba en un cert *impasse* polític. Creiem que cal desbloquejar aquest *impasse*.

Senyor conseller, vostè en la substanciació de les dues interpellacions en el Ple passat va afirmar obertament i clarament que la voluntat seva era d'obrir un diàleg. Senyor conseller, crec que fóra bo que avui ens poguéssim anunciar sobre quines bases vostè creu que es pot obrir el diàleg; en base a què obrirem el diàleg? Contempla, el senyor conseller, la possibilitat de la modificació de les lleis? Contempla, el senyor conseller, la possibilitat de la modificació del cànon? Contempla, el senyor conseller, la possibilitat de simplificar els diversos tributs de la Generalitat en el rebut de l'aigua? Creu, el senyor conseller, que és possible reduir el volum de consum mínim que constitueix la base imposable avui del cànon? Creu, el senyor conseller, que és possible que el programa d'obres públiques entri immediatament al Parlament i pugui ser aprovat?

Senyor conseller, li agrairia que avui ens fixés les possibles bases d'aquest diàleg, el nostre Grup Parlamentari l'escoltarà amb molta atenció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del saló de sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula per contestar la interpellació l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Voldria, en primer lloc, agrair —i molt sincerament— l'esforç de concreció que ha fet l'il·lustre diputat i l'esforç d'establir un diàleg de veritat per solucionar..., per tal de solucionar una cosa en la qual, ràpidament, ens posarem d'acord, que és l'objectiu, que és in-

tentar tirar endavant la realització d'unes obres hidràuliques que són necessàries per a la qualitat de vida dels nostres conciutadans. D'antuvi, doncs, el meu agraïment per aquesta forma d'exposar el problema i d'intentar donar-li solució.

Voldria iniciar la meua intervenció amb unes coses que potser fins al final no es veurà que tenen una relació amb el que estem tractant, que les intentaré fer molt ràpides per no quedar curt de temps en la part substantiva de la interpellació.

En primer lloc, cal recordar que el Programa d'obres hidràuliques del qual parla la Llei d'infraestructures hidràuliques farà referència —i fa referència perquè, de fet, com vostè deia, ja ha estat enviat per a la seva aprovació als òrgans que han de participar en la seva tramitació i aprovació—, fa referència estrictament i exclusivament, d'acord amb la Llei, a les obres a ser finançades pel cànon hidràulic; per tant, no apareixen en aquest Programa d'obres hidràuliques més ingressos que els del cànon hidràulic, perquè és a això al que ens obliga la Llei. Però que hi ha moltes altres obres hidràuliques que es faran a Catalunya que no van amb càrrec al cànon i que, per tant, no figuren en aquest programa. I, fonamentalment, voldria fer referència a dos grans blocs.

Primer, obres de tipologia, que no són ni d'abastament ni de redreçament de lleres, que, per definició de la Llei d'infraestructures hidràuliques, no es poden finançar amb el cànon, com són, per exemple, les obres de reg: aquestes obres són d'infraestructura hidràulica però entren..., queden fora del Programa d'obres hidràuliques perquè no es poden finançar amb el cànon. I, segonament, les obres estrictes d'abastament i de redreçament de lleres de les conques intercomunitàries perquè, d'acord, també, amb l'esmena que es va fer en la Llei d'infraestructures hidràuliques, donat que el cànon no es cobra més que als usuaris de les conques internes, tampoc no es poden finançar les obres fetes fora de les conques internes amb aquest cànon hidràulic. Només quan s'incorpori el cobrament del cànon als ciutadans situats en les conques dintre de Catalunya, però en les conques no internes, es podran, també, finançar les seves obres amb càrrec al cànon.

Per tant, el problema només inclourà les obres que fan referència al condicionament de lleres i les obres d'abastament de les conques internes, no a les altres.

En certa manera estic contestant, també, una part de les seves preocupacions, que és el tema del finançament. És obvi, doncs, que les obres contingudes en el Programa d'obres a què fa referència la Llei del cànon hidràulic es financin, estrictament i exclusivament amb el cànon hidràulic, però que hi ha tot un munt d'altres obres hidràuliques que vénen finançades directament pels pressupostos de la Generalitat.

Voldria fer referència, després, a un tema que, almenys en el seu plantejament hi era, potser en la seva intervenció no ha sortit tant, que és el tema de l'execució i que entenc que és prou important també. Qui executa les obres hidràuliques? Nosaltres entenem que les obres hidràuliques es poden dividir —i, en base a això el percentatge de finançament també canvia— en obres d'infraestructura bàsica, que queden patrimonialment a càrrec del Govern de la Generalitat, i unes altres que són de distribució, que normalment queden com a patrimoni de les administracions locals. Sobre aquesta base, també se subdivideix el percentatge de subvenció; unes són al 100% a càrrec del Govern de la Generalitat, unes altres al 100% —la distribució domi-

ciliària, per exemple— a càrrec de les administracions locals, i unes altres amb finançament compartit, un 25 75, un 50 50, un 75 25. Sobre la base que siguin obres d'infraestructura bàsica —per tant, amb subvenció superior al 50%— creiem que han de ser executades pel Govern de la Generalitat; quan siguin obres que passen a ser de domini públic municipal han de ser executades, amb subvenció de la Generalitat, pels governs locals. I les del 50% es poden fer o sobre la base de les possibilitats i peticions de les pròpies administracions locals o bé amb obres compartides —com, per exemple, estem compartint amb l'Entitat Metropolitana la realització de les obres en el Baix Llobregat; com vostè probablement coneix —les fa sobre la base de la distribució del finançament—, unes les fa l'Entitat Metropolitana i unes altres el Govern de la Generalitat.

Finançament de tot això. En part ja li ho he dit. Les aportacions al finançament de les obres hidràuliques tenen, com a mínim, cinc components. Unes obres es finançaran... o les aportacions de diner a tot el Programa d'obres hidràuliques —que hi insisteixo, no és només el Programa sobre la base del cànon, sinó tot el Programa general: obres de regadiu, obres d'abastament dintre i fora de les conques internes— es finançaran, en primer lloc, amb el Pressupost de la Generalitat. La Generalitat va adquirir el compromís de no disminuir la seva aportació, que en aquell any 1990, a què vostè feia referència, era d'uns 4.200 i aquest any ja està situat en 5.700 —en 4.800, perdó, disculpi: 4.800— en el pressupost del 92. És a dir, que ha anat creixent al ritme en què han crescut els pressupostos i que, vostè deia, ens podríem comprometre. Evidentment que sí, ens podem comprometre a un nivell que, per exemple, s'acosti a un percentatge determinat al del cànon hidràulic, per exemple. Això està dintre de les coses que, òbviament, ja ho he dit repetides vegades en nom del Govern de la Generalitat, que es podia fer. Per tant, una part del finançament del pressupost de la Generalitat, que continua existint i que va creixent.

Segonament, el MOPU. Com vostè sap en el moment dels traspàs de les obres hidràuliques, l'any 85, es va acordar —i així ho diu la Constitució— que les obres d'interès general han de ser finançades pel Govern central, pel Govern de l'Estat. I, per tant, una part de la nostra infraestructura hidràulica pot ser considerada —com és considerada en altres obres hidràuliques d'altres comunitats autònomes— d'interès general i, per tant, ser finançades al 100% per l'Administració central. N'hi ha algunes ben clares i prou conegudes: la Llosa del Cavall, l'embassament de la Llosa del Cavall, finançat per l'Estat; el possible, doncs, desviament del Llobregat, també seria, en el seu cas, finançat pel Govern de la Generalitat; probablement, doncs, algunes obres del desguàs del Llobregat, etcètera. És a dir, hi ha obres que poden ser declarades d'interès... Les rieres del Maresme podríem, en algun cas, demanar que siguin considerades d'interès general. Hi ha obres, per tant, que podran aportar recursos al Govern central a aquest Programa general de finançament.

Per tant, pressupostos de la Generalitat, Ministeri d'Obres Públiques, cànon hidràulic —és un tercer fons d'aportació de recursos a la realització d'obres hidràuliques—, les administracions locals —òbviament, i molt— també paguen una part d'aquestes infraestructures hidràuliques i els privats; i dintre de privats, posi vostè, comunitats de regants —que paguen un 30% de les inversions en regadiu—, o usuaris de tota mena, que pa-

guen directament una part de les obres si ells són els usuaris principalment afavorits per aquestes inversions.

En la darrera part... Això crec que era necessari, aquesta mena de preàmbul, per poder, doncs... En la darrera part de la seva intervenció ha fet referència al que entenc jo que podria ser la part més útil per a tots plegats de la seva intervenció; tota n'és, d'útil, però aquesta particularment. Crec que era absolutament cert el que vaig dir el mes d'abril del 1990, i que hauríem de fer els esforços necessaris perquè fos cert, no solament perquè ho digués jo, sinó perquè el beneficiari serà de veritat la infraestructura hidràulica de Catalunya, que ho necessita i molt. Aquest era un instrument molt útil —molt útil— per a la realització de l'obra hidràulica necessària a Catalunya. I crec que el podem tornar a fer ser útil. Per què no ha estat d'utilitat? Home, primera, deixi'm dir-li, l'any 1991 s'ha fet molta més inversió hidràulica de la que s'hauria fet sense l'existència del cànon hidràulic; els quatre mil milions generats pel cànon hidràulic han estat invertits —i li podria fer referència de com i on. Per tant, quatre mil milions d'obra que no s'haurien fet i d'obra hidràulica extraordinàriament important: extraordinàriament important. Per tant, el cànon hidràulic ja ha servit per a la millora de les infraestructures hidràuliques; probablement l'aplicació de la Llei no ens ha servit prou, perquè pels motius a què vostè feia referència —i que són molts—, doncs, no s'ha estat, de fet, complint.

Hi ha un tema extraordinàriament preocupant per a tots, que és el rebuig —i m'ha semblat molt interessant la forma en què vostè hi feia referència—, el rebuig de l'usuari; ha dit vostè textualment: «no només en l'aplicació del cànon hidràulic, com» —i si no m'equivoco, vostè ha dit— «rebutja la multiplicitat de recàrrecs». Em sembla que no és així. És a dir, agafant el problema amb l'amplitud que té, que és el contingut del rebut, podem donar solució al problema; problema que, òbviament, requereix la col·laboració fonamentalment de dues administracions: l'Administració local i l'Administració de la Generalitat. Aquest és un servei compartit: l'aigua en alta, competència de la Generalitat; l'aigua en baixa, competència municipal, que només a través de la col·laboració entre les administracions locals i el Govern de la Generalitat pot tenir solució. Això és el que es tractava d'aconseguir amb les dues lleis —recordi que no només hi havia la del cànon, sinó també la del Consorci Ter-Llobregat.

En aquestes necessàries converses que hem de tenir tots plegats per aproximar posicions, i per ser capaços entre tots de dotar la nostra societat d'un instrument útil per a la realització de la infraestructura hidràulica, vostè preguntava: quines coses són inamovibles i quines no ho són? És pot arribar a canviar les lleis? Per descomptat, és aquest Parlament qui decideix aquestes coses, no és només el Govern de la Generalitat.

L'altre dia vam tenir una primera reunió en la qual érem presents l'Entitat Metropolitana —no el seu Grup Parlamentari— o sigui l'Entitat Metropolitana i els partits que estan presents en l'Entitat Metropolitana. Allà ja vaig deixar ben clar quina era la nostra voluntat de les coses que es poden —a parer nostre— canviar absolutament i quines no. Crec que no hem de tirar enrere la voluntat expressada per una àmplia majoria d'aquest Parlament, respecte que les obres hidràuliques, un bon sistema de finançar-les és la creació d'un cànon. És un camí que han seguit tots els governs europeus, és un camí que, pel que es veu, seguirà també el Govern espanyol —en aquest cas introduint

aquest cànon per a la resta de comunitats autònomes on ells són competents. Per tant, és un camí que crec que va ser molt encertat, per part d'aquest Parlament, emprendre'l. Per tant, crec que no hauria d'estar en discussió l'existència del cànon, òbviament pot estar en discussió la modulació de l'aplicació d'aquest cànon. I, de fet, els dos anys successius en què aquest tema ha vingut a la cambra, la imposició d'aquest cànon —el valor d'aquest cànon— ha estat variat respecte al que aquí es va programar l'any 1990; de fet aquesta aplicació modulada del cànon s'ha fet cada any per aquesta cambra. Avui el cànon no està situat en els valors que es preveia en la Llei del 90, i, per tant, això és perfectament discutible, i, de fet, és una discussió que haurem de produir any a any, perquè el cànon es fixa, es marca, amb la discussió de la Llei de pressupostos de cada any.

Una altra cosa que crec que, òbviament, ha d'estar absolutament oberta. Nosaltres vam intentar crear un organisme, que era el Consell de Govern del Consorci Ter-Llobregat, on com a lloc que és de trobada de competències compartides entre administracions locals i Administració de la Generalitat, la composició dels dos òrgans de govern reflectís aquesta realitat. Si en aquell moment semblava que podia ser un determinat contingut i, avui, ha de ser un altre, és perfectament assumible que això pugui canviar. Això no forma part de l'essència del problema. Hem d'intentar, amb la col·laboració de les administracions locals i el Govern de la Generalitat, resoldre el problema de l'aigua, que és el problema que tenim entre mans; problema que, probablement, si avui estiguéssim en la situació —que ningú voldria, segur— de l'any 88, amb la sequera per davant, hauríem tingut tots més cura a resoldre-ho, però no podem deixar de pensar com tenim les nostres infraestructures hidràuliques: totes, la que és competència de les administracions locals i la que és competència del Govern de la Generalitat. I que no estem en situació de respondre unes situacions d'emergència que una climatologia adversa ens pot provocar de nou.

Per tant, entenc que hauríem de ser capaços de poder aplicar, amb tota profunditat, amb totes les modulacions que la realitat dels nostres conciutadans comporta, i dels increments probablement excessius que només en un any s'han produït en el rebut de l'aigua, que no és només com a conseqüència de l'aplicació del cànon hidràulic, sinó —com vostè molt bé deia— per la multiplicitat de recàrrecs que s'han posat en marxa en un horitzó de temps relativament curt. Només així, amb aquesta possibilitat de col·laborar i de parlar obertament de tot el que creiem que hem de canviar, per tal de fer possible l'actuació de les administracions que estan compartint responsabilitats en el problema, i en les resolucions dels problemes de l'aigua, podem tirar endavant.

Confio, senyor diputat, haver pogut respondre i si no, amb molt de gust, ho faré en la contrarèplica a les seves preguntes. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller. El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Possiblement, d'entrada, una frase que m'ha agradat del senyor conseller, deia si estiguéssim en una situació de sequera, la situació seria més greu i que, possiblement, tots hauríem hagut de tenir més cura en el tema de l'aigua. Jo crec que aquest és un tema important, que tots en som responsables, però especialment el Govern de Convergència, des de l'any 86. És a dir, el 86 es produeixen uns

determinats traspassos que, com sempre, després resulta que no cobreixen, ni de bon tros, les mínimes necessitats, i, durant quatre anys, tot i que hi ha repetides iniciatives parlamentàries de l'oposició demanant la definició d'una política d'aigües, això no es fa. I es fa fins al 90, no?

Ara, senyor conseller, al 90, fixi's vostè, aprovem dues lleis, cobrem un impost sense fer el programa. I, en definitiva, ràpidament, situem un nou tribut, sense cap explicació pedagògica, en relació amb el preu de l'aigua, i —diguem-ne— amb un incompliment flagrant del que diu la mateixa llei, amb un incompliment flagrant del que diu la mateixa llei.

I he de dir que, quan dic que aquestes lleis en aquests moments tenen un bloqueig i la situació és incerta, també hi ha responsabilitats de tothom, però vostès en tenen molta. Vostès al 90 van aprovar un preu del cànon i en la discussió al mes de desembre del pressupost del 91, el Partit Socialista i vostès van ajornar l'aplicació tres mesos. Jo no sé si tenien alguna cosa a veure les eleccions municipals. I el segon trimestre el 50%. És a dir, qui és responsable de no haver recaptat i executat allò que vostès van aprovar? És a dir, al primer trimestre de 1991, amb una esmena de modificació aquí, es va dir que no s'aplicaria i al segon es va fer al 50%. Jo crec que no va ser un bon començament del cànon, perquè ràpidament, per motius fonamentalment electoralistes, vostès mateixos qüestionaven en una part important una llei que de per si ja era problemàtica.

En segon lloc, no m'ha contestat o no he sabut entendre les raons del retard del Programa d'obres hidràuliques. És a dir, a l'any 1990 es diu que aquest cànon ha d'estar suportat amb un Programa d'obres hidràuliques i vostès, el 24 d'abril —dos anys i dos mesos després—, ho donen a la Federació. Però és que mentrestant se sap, per la gent que es mou a les organitzacions, que s'ha posat a cobrament un cànon i que fa dos anys que el Programa hauria d'estar fet, que ha de suportar aquest cànon i que no hi ha Programa. Aquest no és un bon procediment de tirar endavant un programa d'obres hidràuliques. Jo insisteixo que l'explicació que vostè va donar en l'anterior Ple, en el sentit que hi havia problemes de constitució de la Comissió de Govern, per a nosaltres no són suficients. Per què, com és possible que uns problemes a la constitució de la Comissió de Govern, de la Junta de Govern, impossibilitin el diàleg, com a mínim el diàleg, per elaborar un pla, però en canvi és possible que la Junta de Govern, en definitiva, faci gestions de recaptació de l'impost. Si pot recaptar l'impost, té possibilitat de dialogar per a l'elaboració del Programa d'obres hidràuliques.

Senyor conseller, crec entendre de les seves paraules que vostè està disposat a dialogar per canviar l'actual situació. Jo crec que el que és interessant políticament —el que és interessant políticament— i allò que fonamentalment de la seva intervenció retenim el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya és que cal canviar l'actual situació. Perquè el que no pot ser és —hi insisteixo— una situació de bloqueig que, en el mateix programa que es presenta —que en aquests moments està a informació dels ajuntaments, si no estic mal informat—, quan diu «equilibri financer del pla», tot el redactat d'aquest programa balla en la incertesa, tot.

Si el Govern català avui fa un programa d'obres hidràuliques que quan parla dels apartats econòmics, hi ha incertesa a cada línia; en els extrems que diu que..., comença: «En cas de mantenir el valor base del cànon, se'n recaptaran 7.000», quan ha-

viem dit 10.000; diu: «Si continua així, a l'any 94 en recaptarem 8.400»; en l'últim paràgraf diu: «En el cas que... només cal considerar endeutament que permeti avançar obres concretes, urgents, dintre del programa s'hauria de reduir o adaptar el programa a les circumstàncies.»

Jo crec que en aquests moments, després del 86, del traspàs de competències d'aigua, després de l'aprovació de les lleis, que el mateix programa que presenta la Generalitat d'obres hidràuliques en el tema fonamental de finançament sigui la continuïtat de la incertesa no estem fent front a la realització de les infraestructures hidràuliques.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per acabar, quatre idees que per a nosaltres haurien de ser fonamentals en aquesta via de diàleg: primer, l'aprovació urgent del programa d'obres hidràuliques per als cinc anys, definint les infraestructures i els terminis; segona idea, la necessitat que les obres contemplades en el cànon tinguin finançament de la Generalitat; tercera idea, la simplificació de la multiplicitat de recàrrecs i taxes del rebut, i quarta idea, en el cas que finalment arribéssim a l'acord que el rebut de l'aigua, que el consum de l'aigua ha d'estar gravat, contemplar la possibilitat de separar el rebut de l'aigua d'un impost que ha de tenir, teòricament, altres vies de recaptació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per fer la contrarèplica té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL i OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Deia l'illustre senyor diputat que nosaltres teníem responsabilitats des de l'any 85 i que fins al 90 no s'aproven. Les responsabilitats comencen l'1 de gener del 86, però recordi que el Pla, de fet, que ha donat lloc després al Programa d'obres hidràuliques està fet des de l'any 82. El llibre blanc de les lleres està fet des de l'any 82 i la valoració que ens va portar a l'aprovació del cànon hidràulic i sobretot a l'aprovació del valor del cànon hidràulic roman en un annex que acompanyava la llei, que de fet és un pla d'obres hidràuliques a quinze anys —per tant, no només a cinc anys, sinó a quinze anys— en el qual s'exposen totes les obres hidràuliques que són necessàries realitzar, en l'horitzó de quinze anys, que és el que se li donava al pla, per valor de 150.000 milions de pessetes aproximadament. I això està conjuntament en la informació que figura en l'aprovació de la Llei.

Per tant, existeix un pla d'obres en base al qual precisament s'han fet les inversions de l'any 91, en base al qual s'han fet les inversions de l'any 91 i en base al qual es fan les del 92. En cap moment, en cap moment la Llei lliga, com pretén defensar l'illustre diputat i com fa pocs dies, doncs, defensava el president del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, en cap moment la Llei lliga el cobrament del cànon a l'existència del programa; en cap moment.

La Llei tenia un pla, la Llei tenia un pla que l'acompanyava i el cànon no ve lligat, el cobrament del cànon no ve lligat a la realització del programa; realització del programa que, òbviament, és responsabilitat del Govern de la Generalitat.

Però ara li esmentaré un dels problemes amb què ens hem trobat, que no és només el problema jurídic de la impugnació de la Junta de Govern de la Junta d'Aigües —per cert, no es po-

dia fer el que el Govern de la Generalitat va fer el mes de gener, abans; perquè primer hi havia d'haver la sentència i la sentència és de l'any 91; per tant, sense la sentència no teníem per què acceptar que no podia tenir la composició que teníem; és després de la sentència quan actua el Govern de la Generalitat.

Però segona, i ara ho veurà ben clar, illustre senyor diputat, parla de la incertesa que, des del punt de vista financer, té el programa d'obres hidràuliques que és tramès en aquest Parlament. Suposo que no se li escapa a vostè que una de les coses que les forces polítiques estan demanant i, fins i tot, doncs, determinats col·lectius socials estan demanant, és una aplicació diferent del cànon.

Si estem parlant d'una aplicació diferent del cànon, vostè creu que nosaltres podríem partir de la base que fixàvem el cànon com nosaltres creiéssim? Ens podria vostè estar acusant que fixem el cànon sense tenir en compte res. Una de les coses que està en discussió és com creix el cànon i si és que creix el cànon, i de modular aquest creixement del cànon; òbviament, rebutjo absolutament les raons que vostè dona perquè en la discussió dels pressupostos de l'any 91 s'apliqués esgraonadament el cànon hidràulic. No van ser raons polítiques, va ser una cosa que encara avui se'ns retreu, que és una aplicació massa sobtada del cànon. El cànon no es va aplicar sobtadament, es va fer en tres etapes: durant uns mesos cànon zero, amb coneixement de la Llei amb aprovació de la Llei, un any abans es comença a aplicar el cànon un any després; segonament, s'aplica amb un 50% durant un temps i amb un altre 50% durant un altre temps. És l'aplicació esgraonada i modulada de l'aplicació del cànon. Avui més aviat el clam és que encara hem anat massa ràpids. Com es pot dir que això va ser per raons polítiques?

Aquesta és una part de la seva intervenció que no puc acceptar de cap manera i estic segur que, en aquest cas, em faig també portaveu del Grup Socialista, que va col·laborar amb el recolzament del seu vot a l'aplicació del cànon d'aquesta forma esgraonada.

Insistiria, illustre senyor diputat, en l'objectiu central de la seva intervenció, que coincideix amb el nostre. És evident que el Govern de la Generalitat té responsabilitats en el problema de l'aigua; no és l'únic, no és l'únic, però les té. I, òbviament, té responsabilitats en l'aplicació de les lleis que aquest Parlament va aprovar en el seu dia. És la nostra responsabilitat. Som majoritaris en tots els òrgans de govern de les institucions creades. Però convindrà amb mi que és pràcticament impossible intentar —com intentava la Llei— dibuixar un òrgan de govern del Consorci Ter-Llobregat, participat amb les administracions locals, si en la primera sessió constitutiva d'aquest òrgan de govern els representants d'aquestes administracions locals impugnen tots els acords que pren aquella societat. És evident que això no hauria de continuar, és evident que això no hauria de continuar. I és per això que s'està fent l'esforç de diàleg que creiem que és imprescindible per tal de donar-li solució al problema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al vuitè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre la reactivació econòmica i social de la comarca del Ripollès, que formularà el diputat senyor Piella, del Grup Socialista, que té la paraula.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la reactivació econòmica i social
de la comarca del Ripollès**

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la industrialització de Catalunya va començar en dos indrets molt concrets; un va ser, concretament, Barcelona amb els seus vapors i l'altre va ser les conques del Ter i el Llobregat.

En la conca del Ter concretament va nèixer principalment una indústria tèxtil molt florent, iniciada principalment amb capital forà —és a dir, una indústria exògena— que posteriorment va donar naixement a un altre tipus d'indústria, metallúrgica, que en principi eren serveis a aquesta indústria tèxtil i que era concretament de capital endogen; és a dir, del país.

Aquest model de creixement va funcionar satisfactòriament fins a mitjans del segle XX i, a partir d'aquí, entra en crisi, no per res, perquè es perden llocs de treball i principalment per una cosa que és més important: és que la renda per càpita d'aquesta comarca interior de Catalunya comença a ser molt inferior a la mitjana de Catalunya.

Això origina dos fenòmens de descapitalització. Una descapitalització de tipus humà; concretament, perd contínuament habitants: el cens de l'any 81 era de 29.620; el 1986 baixa a 28.314, i el darrer cens baixa a 27.167; és a dir, està disminuint de l'ordre d'un 10% en conjunt.

Ara bé, aquesta descapitalització de tipus humà no és una cosa uniforme sinó que origina principalment una descapitalització principalment a nivell de jovent i hi ha principalment, també, una descapitalització de tipus intel·lectual. És a dir, la gent, els joves que tenen una titulació, els joves que tenen una capacitat determinada, doncs, es veuen obligats, també, a marxar d'aquestes comarques, amb què la població cada vegada té menys preparació i cada vegada, concretament, és més gran.

Dissortadament aquest tema, per molt que es digui, no ha tocat sostre. Pel conjunt d'empreses que encara tenen problemes i també per les idees i la perspectiva que en aquest moment estan fent diferents persones vinculades, concretament, a l'economia és possible que el tèxtil tingui dificultats en un futur més o menys proper.

Això fa que, concretament, actualment s'està reproduint un model de creixement que ja es va blasmar als anys seixanta. És a dir, que hi ha una activitat molt important, concretament a les zones costaneres, i una activitat molt més minvada a l'interior de Catalunya, que fa que se'ns està originant un model de Catalunya a dues velocitats. Una Catalunya que va a una velocitat bastant important, que és la que està a les zones costaneres, i una altra concretament que va a una velocitat molt més minvada, que és la Catalunya interior.

Davant d'això crec que hi ha dues vies: una és deixar que tot continuï el seu curs; és a dir que la comarca o la persona espavilada tiri endavant i els altres, doncs, ja veurem el que poden fer, que, en definitiva, porta a amortitzar llocs de treball mitjançant jubilacions anticipades i baixes incentivades, que origina una actuació molt concreta sobre el cost social. És a dir, persones que quan s'aixequen al matí no saben ja què han de fer fins al vespre, sinó que no tenen cap tasca concreta. Va originant un pessimisme social que el que fa és encomanar-se a la resta de la societat i crec que això no és bo. Es necessita, concretament,

persones que quan s'aixequin tinguin una tasca molt clara i, concretament, que se sentin útils a la societat.

Un altre camí seria estimular l'activitat econòmica com es fa concretament en altres indrets. Recordem que a Itàlia, l'última estadística que tinc, amb una política d'estimular l'activitat econòmica va aconseguir crear 180.000, 180.000 —ho dic així de clar— petites i mitjanes indústries amb capital endogen. I això, en definitiva, vol dir que s'ha de fer una política d'estimulació de les empreses i principalment també dels emprenedors, i també una política de crear llocs de treball tant de tipus endogen com exogen. Personalment, prefereixo el capital endogen, el desenvolupament endogen, encara que, evidentment, no hem de menysprear tot el capital que ve de fora amb els inconvenients que moltes vegades té, que de la mateixa manera que pot costar poc o molt de venir també pot costar poc o molt de marxar; actualment en tenim exemples clars molt a prop d'aquí.

Aquesta segona via crec que també és una que han adoptat les diferents institucions encara que d'una manera tímida, però s'està fent d'una manera descoordinada. És a dir, actualment al Ripollès estan actuant, doncs, un conjunt d'entitats, una que és de dinamització econòmica que té l'Ajuntament de Ripoll; una altra d'impulsió econòmica que ho fa concretament la intersectorial i que tira endavant, doncs, programes de la Conselleria d'Indústria; l'altra concretament una dinamització econòmica que també, en certa manera, porta endavant el Consell Comarcal amb el tema turístic, principalment, i també de col·laboració amb l'anterior institució, i sembla que ara també vindrà la Cambra de Comerç, que hem d'esperar que no porti una altra política també d'incentivar. Crec que el que hem de fer és sumar i no dispersar esforços.

Crec que s'ha de fer aquesta..., crec que hem d'actuar, hem d'actuar concretament intentant que tot Catalunya avanci a la mateixa velocitat i crec que amb aquestes comarques interiors, entre elles el Ripollès, crec que és necessari avançar amb projectes col·lectius i unitaris, tenint en compte que la magnitud, la magnitud d'aquestes comarques, entre elles el Ripollès, no justifica —i ningú ho entén— que s'actui d'una manera dispersa sense un element concretament coordinador de tota aquesta activitat. Crec que s'ha de fer aquesta política de sumar esforços i al mateix temps que això porti una discriminació positiva, és a dir, que hi hagi unes facilitats per instal·lar-se en aquestes comarques diferents de la resta de Catalunya. Crec que això es pot fer; això s'ha fet en d'altres indrets, concretament altres comunitats autònomes d'Espanya ho estan fent, i, en definitiva, crec que també és necessari tirar endavant un pla interdepartamental que, en definitiva, crec que no solament una sola conselleria pot fer això, sinó que hi ha diferents conselleries implicades com pot ser Política Territorial, com pot ser la Conselleria d'Indústria, com pot ser la Conselleria d'Economia, per no citar-ne més.

Crec que això és possible perquè, si alguna cosa té el Ripollès, és un capital exogen, amb una cultura industrial molt evident; és a dir, al Ripollès hi ha persones que tenen «manetes»; hi ha persones que saben fer unes tasques determinades; hi ha persones que s'han, concretament, guanyat la vida durant molt temps amb aquestes activitats seves manuals i intel·lectuals, i això obliga, concretament, a fer el que en diríem, principalment, una reconversió de tipus cultural, és a dir, passar de la persona que té unes habilitats, però que fins aquell moment només s'ha

acostumat a posar-les al servei d'un altre empresari i que ell també, en definitiva, pugui arribar a ser un empresari i sigui un emprenedor. Crec que això, en definitiva, es pot fer si s'estimula aquesta activitat, si s'estimulen aquestes característiques de les persones, concretament, de les comarques de l'interior, entre elles el Ripollès.

He de dir que, personalment, crec molt més en tot el que fa referència a l'activitat empresarial endògena per la senzilla raó que l'activitat empresarial endògena crearà petites empreses; crearà centres de decisió, concretament, que estaran prop dels llocs en què es treballa; i, en definitiva, farà una activitat que estarà sempre al servei del país; l'activitat exògena que, en definitiva, no hem de despreciar de cap de les maneres, però sí que hem de veure els seus avantatges i els seus inconvenients; els centres de decisió són molt llunyans i de la mateixa manera que vénen poden marxar d'un moment a l'altre.

Per concretar, demanaria que hi hagués aquesta sensibilitat, que aquest interès d'estimular l'activitat econòmica, que evidentment ja hi és —no vull pas dir que no s'hi hagi fet res— es vagi més endavant; s'intenti que aquesta activitat sigui coordinada, i s'intenti també que aquesta activitat sigui coordinada entre els diferents departaments de la Generalitat; i que, en definitiva, també es tiri endavant aquesta discriminació positiva per aconseguir tots plegats fer una Catalunya a una sola velocitat, en què hi hagi igualtat d'oportunitats per a tots els catalans, visquin en un lloc o en un altre del Principat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors consellers.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller d'Economia senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, agraeixo molt el to de la intervenció del senyor Piella perquè m'ha semblat que era una presentació de la seva interpellació, de reflexió sobre un tema que ens interessa a tots, que no pot ser objecte ni de confrontacions, ni de rèpliques, sinó del desenvolupament d'una comarca com el Ripollès.

Efectivament, el senyor Piella en l'inici de la seva interpellació ha fet una història de la industrialització del Ter i de la instal·lació d'empreses tèxtils, aprofitant l'energia hidràulica molt sovint en el Freser, en el Ter, i aquesta comarca del Ripollès, que va ser de les pioneres en la industrialització de Catalunya, com ho fou també el Berguedà, que serà objecte d'una altra interpellació. El que passa és que el Ripollès des de fa anys —i també ho ha dit el senyor Piella—, més que parlar de desindustrialització, que crec que és un terme que no hauríem d'utilitzar, sí que és cert que hi ha hagut una pèrdua de pes relatiu dins del món industrial català per part de la comarca del Ripollès.

Aleshores, les causes d'aquest fenomen també es relacionen amb el fort dinamisme que han mostrat certes comarques catalanes durant aquests últims anys; per exemple, el Vallès Occidental, o el Vallès Oriental, o bé, ultimament, també, el Baix Llobregat, o bé, fins i tot, la Garrotxa, que és una comarca veïna del Ripollès, amb els seus problemes, o el Pla de l'Estany, etcètera. Hi ha hagut, per tant, un cert estancament de la vida econòmica del Ripollès. Aleshores, la pregunta que ens hem de fer és: per què el Ripollès no ha participat amb la mateixa proporció en el dinamisme industrial català, quan es tracta d'una

comarca tradicionalment industrial? Crec que la resposta a aquesta pregunta té dues vessants; en primer lloc, el procés d'industrialització al Ripollès és antic, és dels primers de Catalunya, i es va traduir en un predomini per part d'unes poques empreses industrials grans concentrades en sectors que després han esdevingut madurs: el tèxtil de capçalera i la transformació metallúrgica no suficientment sofisticada.

Sobre el tèxtil, jo haig de fer dues observacions: en primer lloc, hi ha la crisi de les empreses tèxtils per un motiu molt clar, que és de manca de competitivitat, perquè no poden competir perquè tenen un producte que no ha seguit l'evolució de la moda o l'evolució del sector en general i, després, també hem de considerar que el tèxtil ha passat de ser una indústria intensiva en mà d'obra a ser una indústria intensiva en capital; és a dir, la revolució tecnològica ha afectat el tèxtil i, per tant, la pèrdua de llocs de treball en empreses tèxtils que van bé, doncs, és una conseqüència natural de tota l'evolució tecnològica dels últims temps. Aquesta dependència d'unes quantes empreses ha dificultat el procés d'adaptació a les noves condicions de mercat, com ha passat en zones més dinàmiques de Catalunya, on hi ha hagut, bàsicament, durant aquests últims anys, un redimensionament a la baixa de moltes d'aquestes empreses que existeixen al Ripollès —i això ha passat al Vallès Occidental i al Vallès Oriental—: redimensionament a la baixa de moltes d'aquestes empreses i tancament de moltes d'aquestes empreses, però això ha anat acompanyat de la creació de noves empreses en sectors nous. Hi ha hagut una diversificació; hi ha hagut un dinamisme en nous sectors i això no ha passat en el Ripollès, ni ha passat en el Berguedà, i per això ens trobem amb aquesta problemàtica que hem d'estudiar.

Hi ha hagut una interpellació abans, del senyor Piella, que ha tractat un tema enormement important: la connectivitat de les comarques; però ell s'ha referit, principalment, a la connectivitat respecte al Ripollès, i això ha estat una mica motiu de polèmica entre ell i el conseller; no hi vull tornar, perquè aquí sí que hem de parlar de les infraestructures del Ripollès. Aquest és un element enormement important quan es tracta del desenvolupament d'una comarca i, precisament, el fet que fins a la restauració de la Generalitat s'hagués fet molt poc a Catalunya en infraestructures, doncs, va produir la concentració de l'activitat econòmica al voltant de Barcelona i, en menor mesura, al voltant de Tarragona. I aquesta és una tendència que hem de canviar; la Catalunya a dues velocitats, de la qual parla el senyor Piella l'hem d'examinar. Jo crec que l'últim cens que tenim, de l'any 91, obre unes petites esperances sobre el reequilibri de Catalunya; evidentment —i en parlo perquè ell hi ha fet referència—, creix tota la zona costanera de Catalunya: l'Alt Empordà, el Baix Empordà; després el Baix Camp, les comarques de l'Ebre; hi ha, dins de l'àrea barcelonina, una pèrdua important de població del Barcelonès i un creixement de població de les comarques que envolten el Barcelonès: el Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Maresme. I després hi ha alguns creixements de la Catalunya-interior com, per exemple, el Segrià o el Pla d'Urgell i, per primera vegada, alguns creixements petits però molt significatius de determinades comarques de muntanya, com, per exemple, la Vall d'Aran i em sembla recordar que l'Alt Urgell i, evidentment, la Cerdanya.

I, després, en la baixa de població de determinades comarques interiors hi ha una baixa menor; és a dir, el ritme de dismi-

nució baixa i, per tant, això indica un canvi de tendència. És evident que hem d'anar en aquesta línia i que aquests moviments de reequilibri territorial són molt lents, i a vegades estic parlant de xifres molt petites d'augment o de disminució, però el que compta és la tendència. És evident que en aquest reequilibri territorial de Catalunya hi juguen un paper absolutament essencial les infraestructures, això no ho discuteix absolutament ningú. Aleshores, en el tema del Ripollès, se n'ha parlat molt abans, la millora de la comunicació fins a Vic incideix a Osona, però incideix evidentment al Ripollès. I les millores que s'estan fent, i que n'ha parlat tant el senyor Piella com el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de les comunicacions Vic-Ripoll, també van en aquesta línia.

Per altra banda, jo recordo, quan era conseller d'Indústria, converses tingudes amb el senyor Piella de la importància de la comunicació Ripollès-Garrotxa, i a través de la Garrotxa totes les comarques gironines. I en aquest cas em sembla que el túnel de Capsacosta, o de la vall de Bianya, que era un projecte, el fet que se'ns hagi dit avui que realment s'inicia i s'han donat uns terminis és enormement important, perquè també recordo en converses amb el senyor Piella que en aquell moment fèiem la diferència entre una comarca —i ho dic perquè ell ha insistit molt en el tema—, una comarca de cultura industrial, com és el Ripollès, i una comarca de cultura empresarial, com és la Garrotxa; és a dir, és obvi que el Ripollès té cultura industrial; no estic tan segur que tingui cultura industrial perquè la majoria d'inversions són de famílies barcelonines que no han anat mai a viure al Ripollès i, en canvi, la Garrotxa i la ciutat d'Olot tenen un creixement endogen típic de famílies olotines. I aquesta és una gran diferència, i en el moment de crisi això es nota molt.

El senyor Piella ha dit: «Jo prefereixo un creixement endogen que un exogen.» En aquests moments estem per qualsevol tipus d'inversió, endògena o exògena; els creixements endògens, les inversions exògenes vénen i se'n van; les endògenes també neixen i moren, perquè les empreses, totes, endògenes o exògenes, són com les persones: neixen i moren totes, o quasi totes. Bé, en aquest cas... (*Remor de veus.*) Que he dit alguna cosa que no havia de dir? (*Rialles.*) En aquest cas, doncs, és evident que es tracta de parlar ara no de l'anàlisi de la situació, anàlisi en la qual coincidiríem bàsicament, sinó de què cal fer. Cal fer..., amb les infraestructures ja ho hem dit, i després amb una política que cada vegada menys és de subvenció a tot arreu; és a dir, de subvencions a les empreses se'n fan i en fem.

La Comunitat Europea ens analitza sobre aquests temes; hi ha una tendència industrial a tot arreu que no cal subvencionar les empreses, sinó que el que cal fer és crear l'entorn; aleshores la creació d'entorn és, en primer lloc, les infraestructures; en segon lloc, la creació de sòl industrial, i en aquest aspecte jo voldria dir que hi ha hagut una creació important de sòl industrial en el Ripollès per part de l'Incasol i no atenent a criteris, precisament, de rendibilitat —i això s'ha fet: polígons industrials. I després hi ha hagut una sèrie d'ajuts a les comarques dites en regressió demogràfica que reben el 20% de la inversió que s'hi realitza, i el Ripollès ha estat una de les comarques que més s'ha beneficiat en els últims tres anys d'aquesta línia d'ajuts amb inversions industrial aprovades per import de 4.057 milions de pessetes i subvencions concedides per un import de 434 milions de pessetes, el que representa el 15% de la subvenció total concedida a Catalunya.

Aquesta línia d'ajuts a les empreses continuarà en la present legislatura, malgrat el nostre diàleg —no diguem discussions amb la Comunitat Econòmica Europea—, per a l'any 92 i el Departament d'Indústria i Energia compta amb uns recursos en el pressupost d'enguany, de 1.650 milions de pessetes, per fer aquests ajuts.

També voldria destacar l'activitat desenvolupada per l'Institut Català de Finances, que ha demostrat una sensibilitat especial a projectes industrials del Ripollès. L'any 91 s'han aprovat operacions de crèdit i aval que han suposat el 4,6% del total d'operacions per al Ripollès, quan la població del Ripollès representa únicament el 0,47% de la població de Catalunya. Evidentment, aquesta comparació no és..., potser no és coherent, però és per marcar —diguem-ne establir— una comparació que ens indiqui que els recursos de l'Institut Català de Finances s'han volcat més al Ripollès que en altres territoris de Catalunya.

Evidentment, quan hem parlat de la crisi del Ripollès hem parlat de les indústries tèxtils i de la transformació metallúrgica i de la mateixa manera que quan parlem del Berguedà a les indústries tèxtils de capçalera hi haurem d'afegir la mineria del carbó, és evident —i el senyor Piella no hi ha entrat—, però és evident que hi hagut —i ha marcat molt la crisi industrial del Ripollès— tota la crisi des de fa molts anys de la Farga Casanova. A la Farga Casanova altres administracions, i, concretament, l'Administració de l'Estat, a través de l'INI que hi era present, se n'ha completament desentès, i la Generalitat ha tingut la «imprudència» —entre cometes— de ficar-s'hi; de ficar-s'hi, precisament, per donar un ajut al Ripollès i ajudar una empresa en crisi. No hem pogut aconseguir els nostres objectius fins ara, que eren els de trobar un soci industrial que es fes càrrec de la Farga Casanova i hem invertit molts centenars de milions de pessetes —ho sap el senyor Piella— i hem tingut reunió, jo, quan era conseller d'Indústria, amb ell i amb els sindicats —i era a petició dels sindicats que així ho féssim i del senyor Piella—, jo diria que hi hem col·locat més de 1.000 milions de pessetes i, evidentment, s'han disminuït llocs de treball, però, gràcies a això, aquesta actuació em sembla que el que hagués estat una crisi determinant de la comarca amb una Farga Casanova on treballaven en aquell moment més de vuit-cents treballadors, jo crec que l'hem anat resolent amb una reconversió relativament ben feta, amb els seus conflictes, però relativament ben feta i, si no pensem amb el que ha passat en altres zones de l'Estat i, concretament, a Reinosa.

Hi ha un altre projecte que volia citar, perquè és significatiu. Una d'aquestes empreses tèxtils, lligades a la ciutat de Terrassa, un grup tradicional, la SAPHIL, va tancar i ara tornarà obrir a base d'un grup també terrassenc —em sembla— que hi aporta el 75% i la Generalitat, a través d'una de les seves empreses, EPLICSA, el 25%. I tornarem a fer l'esforç d'obrir aquesta empresa tèxtil.

Aquestes són unes actuacions que van en la línia..., que van més enllà de la creació de l'entorn, van gairebé tant en la Farga Casanova com a SAPHIL, o sense dir gairebé, a la participació directa, que és una cosa que ja moltes administracions no fan, i que nosaltres farem cada vegada menys, però que l'hem volgut fer al Ripollès perquè som molt conscients de totes aquestes observacions que ens ha fet el senyor Piella.

També hi ha inversions d'altre tipus, no únicament de tipus industrial. El Ripollès té un pla comarcal de muntanya, que és

el Pla coordinador, que reclamava el senyor Piella, on actua no només el Departament d'Indústria i Energia, sinó el Departament d'Agricultura, el Departament de Comerç i Turisme... Aquestes coses no les podem oblidar, perquè tant per al Berguedà com al Ripollès l'increment «serveis», l'increment «turisme», l'increment «pistes d'esquí» ha de ser enormement important de cara el futur.

I, en realitat, si veiem l'evolució dels llocs de treball industrial, doncs, jo he llegit unes dades que han sortit en els mitjans de comunicació, que no són les que jo tinc, i, per exemple, en el Ripollès, del 82 al 91 hi ha hagut una disminució en llocs de treball industrials de 749 persones; però, en canvi, si afegim a la indústria la construcció i els serveis, el resultat és que el Ripollès ha augmentat en 42 persones. És a dir, disminució de llocs de treball industrial i creació en la construcció, en els serveis, en el turisme, que jo crec que presenten perspectives de desenvolupament per a aquesta comarca. En definitiva, l'existència d'estacions d'esquí, com Núria o com Vallter, que aquesta temporada han tingut una evolució positiva, crec que són enormement interessants i que no podem deixar d'estudiar-les en aquest desenvolupament de la comarca.

Senyor president, em reservo per a la rèplica, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc veig que el senyor conseller, doncs..., estem d'acord en moltes coses. El que passa..., el que voldria és que hi hagués algun tipus de compromís o algun tipus d'idea per on s'ha d'avançar en aquest moment.

Després, també, com a cosa prèvia, en vull dir dues: una d'elles és que no he entrat a parlar de la Farga Casanova ni de SAPHIL, per una senzilla raó, perquè si parlant de la Nacional-152, que té cent quilòmetres, m'han volgut fer callar; si hagués parlat de SAPHIL, que té uns metres quadrats, no sé què hauria passat! O sigui, per tant, aquí és un problema de perplexitat meua i, per tant, ha set per això que no n'he parlat gens ni mica.

Després, una altra cosa que també voldria dir; li he de dir, senyor conseller, que amb les dades que em subministra oficialment la Generalitat, cada vegada em torno més cartesià, en el sentit, concretament, d'adoptar sistemàticament el que em diu, perquè recordo la darrera conversa que vaig tenir amb el conseller d'Indústria i em va dir: «No, és que el Ripollès va molt bé. Al Ripollès, concretament, en les últimes dades que tinc, s'han creat 405 llocs de treball, 13 empreses i s'han ampliat 6 indústries.» Evidentment, davant d'aquesta contundència vaig callar, però, així que vaig arribar a Ripoll vaig demanar la mateixa informació a la Cambra de Comerç de Girona, i vaig adonar-me que els 405 llocs de treball s'havien convertit en 23 i, concretament, les 6 indústries, o els 15 llocs de treball d'ampliació només eren 8. És a dir, una cosa estava multiplicada per vint i l'altra estava multiplicada per dos. És a dir, a partir d'aquí no poso en dubte, concretament, les dades que em diu el senyor conseller, però sí que valdria la pena moltes vegades revisar-ho, i concretament això fa referència a la revista d'Indústria de la Generalitat, el número 12, que, evidentment, m'ha causat fins i tot algunes vegades alguns maldecaps en posar-me aquestes dades.

Després, també, aquí hi ha hagut una matisació que ha volgut presentar el senyor conseller, que és el tema de si es desin-

dustrialitzava o no; però, a veure, també hem de ser conscients que vostè, en les declaracions que va fer la setmana passada i en posar com a exemple el Ripollès de comarca que s'estava, en concret, despoblant, va dir que ho atribuïa al tancament d'empreses i a problemes derivats de la recessió econòmica. Jo, en definitiva, em penso que són dues coses sinònimes.

Però, en definitiva, crec que això no és el fet principal, sinó que busquem algun lloc d'entesa que per a mi..., estem totalment d'acord amb el tema que vostè ha dit de les infraestructures. En la meua anterior, concretament, intervenció ja he dit molt clar que, en segons quins territoris, per cada pesseta d'inversió privada se'n necessitaven quatre d'inversió pública, en canvi, si hi havia moltes infraestructures i molts serveis, la cosa és al revés: cada pesseta, concretament, doncs, pública en generava quatre de privades.

Jo crec que el que hauríem de fer aquí totes les institucions, entre elles la Generalitat, els ajuntaments i consells comarcals, és posar-nos d'acord per solucionar un tema tan senzill com el següent. És a dir, quan un futur emprenedor del Ripollès vol tenir assessorament per a una empresa, el primer problema que se li planteja és el següent: on vaig a assessorar-me? A l'ajuntament, a la seva oficina de divisió econòmica, que té programes europeus, STRIDE, etcètera? A la intersectorial? Al Consell Comarcal? O ara a la Cambra de Comerç? Jo crec, com a mínim, per facilitar el treball d'aquest futur emprenedor i per crear aquesta cultura empresarial, amb la qual estem d'acord també amb el senyor conseller, valdria la pena unificar esforços i que sàpiga que al Ripollès, per generar aquesta cultura empresarial, hi ha una sola finestreta i, en definitiva, aquí estaríem tots d'acord amb aquesta filosofia de desburocratitzar, simplificar els maldecaps als possibles, concretament, emprenedors. I, després, concretament, crec que això seria molt positiu perquè, de mica en mica, aniríem fent, doncs, una bola de neu que aniria augmentant.

Després, també ell ha parlat concretament del tema de la competitivitat de les empreses. Hi estic totalment d'acord, si una empresa no és competitiva té problemes per tirar endavant; ha posat la disjuntiva, concretament, doncs, generar treball endogen o exogen. Jo hi estic d'acord, l'hem d'aprofitar tots, però si n'hem d'afavorir algun, afavorim, diguem-ne, l'endogen, el que fem aquí, sempre, a la llarga és una inversió de futur molt més important. Però també he de dir que de la mateixa manera que les empreses han de ser competitives, també hem de fer competitiu el territori.

El senyor conseller sap que no és el mateix..., un empresari sempre es guia per les expectatives de guany —i és normal— i també és molt important que quan un empresari valora, doncs, on invertir sempre mira a veure si és fàcil comunicar-se. Actualment a Ripoll un empresari que intenti anar-hi i telefonar des de dintre el cotxe amb un TMA, no ho podrà fer, és a dir, amb el telèfon públic automàtic, Telèfon Mòbil Automàtic, i crec que, en definitiva, si hi ha aquesta mancança d'infraestructures, concretament, sempre serà un problema per tirar endavant la comarca.

Concretament, jo crec que proposaria un conjunt d'actuacions, que una seria, per mi, actuar en el camp de les infraestructures oferint sòl industrial a la mesura de les empreses interessades, així com procurar agilitar totes les altres comunicacions, telecomunicacions, etcètera. Una altra línia seria facili-

tar el finançament de projectes industrials, mitjançant préstecs, subvencions i participacions en capital, i, evidentment, crec que és molt important això, aquest estímul que és l'aptitud que tenen les administracions —i ho veuran molt bé els futurs emprenedors—, de crear un organisme unitari comarcal, d'acord amb el document presentat al seu dia per un reconegut economista, com és el senyor Santacana, que intenti sumar els esforços de les forces interessades en la dinamització econòmica del Ripollès.

Jo crec que aquest seria un bon camí, i em penso que, en definitiva, les idees amb el conseller en moltes coses hi estem totalment d'acord, però valdria la pena avançar una mica més i em penso que el que hem de demanar del Govern de la Generalitat són accions i compromisos.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. L'honorable conseller senyor Macià Alavedra té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, al senyor Piella només li he parlat d'accions i compromisos, però ara li ho repetiré. Compromís: continuar les infraestructures que han estat perfectament dissenyades. En aquest aspecte, sòl industrial, creació de 120.000 metres quadrats a Ripoll i a Sant Joan de les Abadesses.

No li he parlat abans de la xarxa de gas, que arribarà de Vic a Ripoll i que és un element important de competitivitat també i que, evidentment, si es fes per criteris de rendibilitat, segurament, l'empresa no ho faria, però impulsats per l'Administració aquest és un projecte que es durà a terme; és enormement important.

Millora de línies elèctriques. S'hi han invertit bastants recursos de la Generalitat i es continuarà en aquesta línia. El tema del telèfon automàtic li proposo que fem una interpellació conjunta a Madrid. El tema de la coordinació, al qual vostè dóna molta importància. Jo crec que la té, però el futur del Ripollès depèn de moltes coses; aquesta és una més. Al final de la seva interpellació sembla que només hi hagi aquest tema.

Vostè diu: on s'ha de dirigir? Miri, jo li dic on s'ha de dirigir: des del nostre criteri, a la intersectorial, on participa la Generalitat. Crec que és la millor font d'informació per a la gent que vol invertir al Ripollès. Vostè m'ho ha preguntat, jo li ho contesto. Si l'Ajuntament ha creat també la seva oficina d'informació és perquè l'Ajuntament ha decidit fer una cosa diferent de la que ja existeix. Si la Cambra de Comerç ho fa és perquè ha decidit fer una cosa diferent. Proposo que tots ens agrupem en la intersectorial on estan les forces empresarials. Aquesta és una proposta que li faig a vostè i que estudiem realment unir els nostres esforços; jo li proposo que en lloc d'unir-los al voltant de vostè, els unim al voltant de la Generalitat, que té més recursos i més eficàcia per al desenvolupament del Ripollès.

Vostè diu que continuem donant subvencions i crèdits. Li ho he explicat: subvencions del 20% a fons perdut, a tots els projectes industrials en el Ripollès, a més a més de molts recursos en temes turístics: parlem del cost del cremallera, que permet desenvolupar l'estació d'esquí de Núria; parlem del foment a l'artesania; parlem de les activitats parlem del cost del cremallera, que permet de desenvolupar l'estació d'esquí de Núria; parlem del foment de l'artesania; parlem de les activitats turístiques... Tot això nosaltres ho continuarem, ja li he dit que amb les subvencions a les empreses tenim greus dificultats amb la Comunitat Econòmica Europea; però ho continuarem, vostè ens

ho demana, nosaltres ho hem fet i ho continuarem fent. Això també és un compromís.

Crec que, finalment, sobre el tema de si desindustrialització o crisi, o les paraules que podem utilitzar per descriure la situació del Ripollès, hi ha una cosa que jo he comentat diverses vegades i que s'ha de comentar amb molta prudència; és a dir, no podem amagar quina és la realitat del Ripollès o del Berguedà, no ho podem amagar, no es pot amagar mai la realitat. Ara, l'hem de presentar de tal manera que no faci fugir als possibles inversionistes. Jo crec que el Ripollès i el Berguedà..., i no per mèrit del Govern de la Generalitat ni de l'alcalde, sinó per mèrit de la Generalitat, de l'alcalde i de la població del Ripollès i també ho podria traslladar al Berguedà, han suportat unes dificultats econòmiques i industrials d'una manera exemplar i han anat fent una reconversió amb moltes dificultats d'una manera exemplar. I això permet de poder impulsar inversions en aquestes comarques. Si hi hagués hagut crisi amb certa violència, com hi ha hagut en d'altres llocs de l'Estat, que han patit situacions en la mineria del carbó o en temes com la Farga Casanova, com aquestes comarques, seria molt més difícil ara, doncs, poder dinamitzar aquestes comarques i, sobretot, diversificar-les tant amb sectors industrials nous com amb els serveis. Per tant, la cura que tenim sempre en la utilització de determinades paraules, senyor Piella, no ve donada per negar la realitat, que crec que hi coincidim bastant, sinó per una presentació cap enfora que, sense negar la realitat, permeti que realment aquestes comarques puguin tenir el creixement que vostè i jo i tots nosaltres esperem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. La presidència recorda als senyors portaveus que s'ha convocat Junta de Portaveus per a dos quarts de cinc.

Fins a les cinc de la tarda se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà, que formularà el diputat il·lustre senyor Joan Roma, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà

El Sr. ROMA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller d'Economia i Finances, estic aquí per substanciar la interpellació que fa refe-

rència a la comarca del Berguedà i he de dir que m'hauria agradat poder tenir aquest debat amb el conseller d'Indústria, no perquè això sigui cap menysteniment per al conseller d'Economia, que sé que és un perfecte coneixedor de la realitat de Catalunya i també de la realitat industrial per haver tingut la Conselleria d'Indústria, però tot i això crec que hauria sigut bo tenir aquest debat ampli amb l'actual conseller d'Indústria.

Dit això, de tota manera, potser el conseller o les il·lustres senyores i senyors diputats es preguntaran per què substanciem aquesta interpellació, per què hem presentat de nou una interpellació que fa referència a la comarca del Berguedà, que ve seguida d'una defensada aquest matí per l'il·lustre diputat senyor Piella, en una comarca de característiques molt similars a la del Berguedà. També això és seqüència o conseqüència d'altres debats tinguts en aquesta cambra i defensats per l'il·lustre diputat senyor Santi Riera, però, de fet, el motiu d'aquesta nova portada del tema al Parlament ve donat, en part, per una certa sorpresa per declaracions pronunciades pel mateix president de la Generalitat en el debat d'investidura, en les quals semblava no acceptar una certa, una clara desindustrialització en alguns territoris de Catalunya o, també, per altres declaracions fetes pel mateix conseller d'Indústria en la seva vinguda a la comarca del Berguedà, fa cosa d'un parell de mesos, i en les quals també va afirmar o va fer afirmacions que jo crec que van significar un clar desconeixement o una no-acceptació de la greu situació per la qual travessa la comarca del Berguedà.

Per tant, vinc amb l'ànim, i hem presentat aquesta interpellació amb l'ànim d'escoltar una altra música i, sobretot, una altra lletra de la que venim escoltant els darrers vuit o nou anys. Perquè al llarg d'aquests anys hem sentit paraules d'ànim, hem sentit crides a la tranquil·litat, a no mobilitzar-se, a l'esperança... Ens han explicat la teoria de la taca d'oli, la teoria segons la qual una reactivació de l'economia en general a Catalunya —o a Barcelona, a l'àrea metropolitana— suposaria que aquesta reactivació, com una taca d'oli, aniria pujant territori amunt fins a arribar, en fi, pràcticament, a la frontera amb França... Bé, la teoria aquesta..., després dels anys que es va anunciar hem comprovat com això no ha passat... I, una mica, donaré unes quantes dades perquè ens puguem fer una idea tots plegats de fins a quin punt la crisi del Berguedà no és una crisi temporal, no és una crisi esporàdica, sinó que és una crisi iniciada fa aproximadament deu anys, i que no solament no s'ha aturat, sinó que aquesta crisi continua i en alguns aspectes fins i tot s'està agreujant.

De fet, hem passat d'una població activa de 18.000 persones a una de 13.000; això vol dir que, en qüestió d'uns deu anys, hem perdut 5.000 llocs de treball nets. En qüestió d'habitants, de 43.000 hem passat a 39.500, amb la qual cosa això suposa una pèrdua aproximada d'uns 350 habitants de mitjana per any, en una comarca ja no excessivament poblada, que això significa com si un poble tipus Vallcebre o Saldes es tanqués cada any. Això, juntament amb el fet que l'atur —i ahir mateix es donaven les dades de l'atur a Catalunya, on hi ha un atur d'un 10,15%—..., al Berguedà tenim un atur, comptabilitzat el passat mes d'abril, d'aproximadament 3.100 persones: això vol dir un atur d'un 18%. O sigui que estem parlant d'una clara diferenciació del que és la tònica a tot Catalunya amb el que realment passa al Berguedà. Vuit punts per sobre de la mitjana d'atur a Catalunya és un percentatge molt elevat, que fa que realment una situació

excepcional que viu la comarca també requereixi mesures excepcionals. Això sempre ho hem defensat, sempre ho hem demanat, i crec que, amb els anys transcorreguts, ara és el moment, ja, d'exigir que no es passi més temps sense que s'apliquin aquestes mesures de caràcter prioritari i excepcional.

I això, per què? Perquè, com abans he dit, no solament la situació no s'ha aturat, sinó que s'agreuja, i puc anunciar que en els propers dies o les properes setmanes, per desgràcia, veurem com es perden —se sumen a aquest atur que ja hem dit— uns 250 llocs de treball més, a punt de perdre's en aquests moments, i d'aquí a finals d'any hi ha la previsió entre 3 i 400 llocs de treball més en clar perill, en indústries del tèxtil que encara no han tocat terra en la crisi que vénen travessant al llarg d'aquests deu últims anys i que, per tant, això fa pressuposar un increment substancial de l'actual situació, ja per si prou greu.

Però, a més a més, si estudiem breument la situació de l'atur, veiem que és un atur que realment es pot anar considerant com de llarga o molt llarga durada. I és un atur bàsicament femení perquè són principalment les indústries tèxtils les que han tancat i, a més a més de ser atur femení, és atur d'una edat ja en la qual és cada vegada més difícil de trobar un lloc de treball alternatiu i també cada vegada és més difícil de reciclar aquestes persones per dedicar-se a altres sectors; estem parlant d'un atur superior als quaranta-cinc, cinquanta anys i això fa realment difícil la reindustrialització.

Bé, per tant, dit això i plantejada breument la situació en què es troba i que això fa que lògicament ens motiví que tornem a portar el tema aquí al Parlament de Catalunya amb la intenció, amb l'interès que d'aquest debat en surtin compromisos concrets, no voldríem que només es fes el diagnòstic sinó que, a part d'aquest diagnòstic, es facin compromisos, es facin acords, es prenguin decisions que puguin servir perquè la comarca enfoqui aquest futur immediat amb una situació de més obert optimisme del que tenim en aquests moments. Per això faré, també, una breu exposició de què s'ha fet.

Bé, jo crec que aquesta crisi que encara estem travessant i que previsiblement encara durarà un temps ja es veia a venir. El 82, de fet..., aquí el Partit Socialista, l'any 83, vam presentar ja un pla, vam fer la sol·licitud d'un pla de reactivació econòmica per a la nostra comarca, es va iniciar tot un seguit d'actuacions, sigui el pla, perdó!, el consell comarcal de muntanya, inicialment; posteriorment el Consell Comarcal. Per part de diferents ajuntaments també hi va haver pronunciaments per mitjà d'acords de Ple, reunions..., en fi, es va fer tot un seguit de mobilitzacions institucionals i vam evitar en tot moment —perquè creiem que era el millor per a la comarca— evitar, diguem, que la comarca esdevingués conflictiva, perquè estem d'acord —i això abans el senyor conseller ho ha dit en la intervenció que ha precedit— que no és bo que una comarca esdevingui conflictiva, que una comarca comenci a mobilitzar-se i es transformi amb situacions cada vegada més fora de control i, per tant, vam considerar que la tranquil·litat, demanar aportacions era la millor solució i d'aquí ve que es va evitar entrar en aquesta via que no creiem prou interessant.

De fet, a la crisi aquesta s'hi va sumar, ara fa quatre anys, una altra crisi que és la de la mineria. Es va haver de fer una reconversió minera que ha suposat que el Berguedà amb, pràcticament, mil milers..., perdó!, mil llocs de treball, un miler de llocs de treball, passés a dos centenars escassos que hi ha en

aquests moments; per tant, hem perdut en la mineria prop de vuit-cents llocs de treball, i aquesta reconversió es va fer amb aportacions de la Comunitat Econòmica Europea, de Madrid, de la mateixa empresa filial de FECSA però, en canvi, amb una molt baixa participació de la Generalitat que, bàsicament, només es va limitar a un ajut per fer una galeria d'investigació a la zona de Saldes per estudiar la possibilitat d'obertura d'una nova mina, cosa que no ha sigut possible i això vol dir que, ja des de l'any passat, l'empresa Carbons de Berga ja no existeix.

Bé, actuacions de la Generalitat. Jo crec que..., una mica, davant d'aquesta greu situació, com ha actuat el Govern de la Generalitat? Bé, jo crec que s'ha limitat a seguir els esdeveniments, bàsicament a no intervenir en aquests esdeveniments, dir que la pròpia dinàmica anés seguint el seu curs, cosa dolenta perquè estem allà on estem en aquests moments, però sí que per justificar que es feien coses, en primer lloc quan els alcaldes, el Consell Comarcal, en fi, les institucions, que ens agrupàvem, exigíem respostes concretes de la Generalitat, per exemple, doncs, sortia i ens deia: «Molt bé, bé, el Berguedà, el posem dintre d'aquell llistat d'incentius per al reequilibri industrial i territorial.»

Bé, en aquest fulletó, magníficament editat, hi han les comarques que, com la del Berguedà, quan es queixen, quan demanen actuacions, se'ns posa aquí. Aquí hi han dinou comarques i un municipi, el municipi de Cardona, amb el qual aquesta interpellació també va integrada, jo crec; sempre que parlem del Berguedà hi afegim Cardona com a municipi veí i de característiques molt similars.

Bé, jo aventuro, amb aquesta dinàmica que estem seguint, que d'aquí a quatre anys, al final d'aquesta legislatura, de dinou comarques n'hi tindrem vint-i-cinc o vint-i-sis, perquè és una manera elegant del Govern de la Generalitat de dir: «Ens reclama ajuda, molt bé, doncs guaitau: ja figureu en aquest fulletó, en aquest llistat i, per tant, aquí entreu dintre d'aquelles comarques que tenen uns incentius», però que són uns incentius que —abans vostè ho ha dit— donen un 20%... No, precisem-ho: arriben, poden arribar fins a un 20%; però no hi arriben mai. No, no, i per tant, és clar, aquí quan volem prioritzar comarques, les prioritzem totes, amb la qual cosa no se'n prioritza cap i amb la qual cosa es reparteix una mica a tot arreu, a tot el territori, però no s'agafa seriosament la reconversió d'un territori perquè es vol abraçar tot i així no s'abraça res.

Per tant, el Cidem, sí, té una oficina allà dalt, fa el que pot, però són pocs ajuts; un centenar de milions a l'any en aquests darrers anys és molt poc, poquíssim pel que necessita el Berguedà. Després es fa un altre pas: molt bé, es necessita terreny industrial?, doncs fem-ne alguns petits polígons repartits pel territori perquè d'aquesta manera també els alcaldes o el Consell Comarcal no tenen tants arguments per fer més exigències. En aquests moments se n'han fet tres. De fet, i recordant la interpellació que va fer l'il·lustre diputat senyor Soto, al Berguedà tenim un d'aquells polígons que s'anuncien des de fa dos anys i que no existeixen; és a dir, que és un polígon fantasma: el polígon de Cercs, de Sant Jordi, que figura també en aquest fulletó com a acabat i que l'únic que està acabat és un magnífic —diguem-ne— cartell anunciant que allà hi anirà un polígon industrial però que no hi ha ni tan sols la primera pedra.

De totes maneres, sí que hi ha ànims o sí que hi ha algun efecte que podem considerar positiu i que m'agradaria que en el

debat amb l'honorable senyor conseller en sortissin compromisos o en sortissin promeses... A l'inrevés del Ripollès, que hi ha una gran dispersió d'organismes, al Berguedà ja ens hem coordinat més; hi ha una realitat tangible que és el Consorci de Formació i Iniciativa Cercs-Berguedà, que fa un excellent treball, en el qual hi ha cinc socis: hi ha la Generalitat, hi ha la Diputació, l'Ajuntament de Cercs i la mateixa empresa filial de FECSA —o sia, ja en podem dir FECSA, ara—, i lògicament, l'Inem. Ens agradaria que el compromís de la Generalitat fos molt més important en aquest Consorci perquè realment pot ser el motor de la reindustrialització del Berguedà si disposa de prou fons.

En aquests moments veiem com l'Inem ha donat sis, set vegades més fons que la mateixa Generalitat en la constitució del Consorci. Voldria només recordar una anècdota: que l'aportació de la Generalitat, inicialment se'ns prometia com..., que la Generalitat posava intangibles en la formació del Consorci que, més o menys, doncs, volia dir posar-hi l'escut. Vam dir, home!, que l'escut de la Generalitat ens sembla molt bé, però que també hi haguessin aportacions importants.

Hi ha hagut unes aportacions molt petites. He de dir que, per exemple, la Comunitat Econòmica Europea ha apostat molt més clarament pel Berguedà que la mateixa Generalitat pel que fa a incentius directes i industrials...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Roma, s'haurà adonat que fa estona que està passant amb el semàfor vermell...

El Sr. ROMA: Sí, molt honorable senyor president, si em permet dos minuts de benevolència..., un minut...

El Sr. PRESIDENT: És que ja en porto sis de benevolència...

El Sr. ROMA: Bé, en tot cas, doncs, acabo. Existeix també el Consell Econòmic i Social; bé, en tot cas en la rèplica tindrem ocasió de parlar de què demanem, de qüestions concretes per al Berguedà, perquè realment creiem que amb una aposta decidida de la Generalitat que ens consideri que les dues comarques més altament industrialitzades que pateixen una forta crisi, el Ripollès i el Berguedà, per percentatge, per atur, per llocs de treball perduts, requereixen també una atenció preferencial del Govern de la Generalitat. En tot cas, tindrem ocasió d'acabar aquest debat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, dir-li al senyor Roma que per a mi és un honor tenir aquest debat amb ell. Ell diu que hauria preferit tenir-lo amb el conseller d'Indústria; jo li haig de dir, senyor Roma, que si vostè l'hagués volgut tenir amb el conseller d'Indústria, hauria pogut esperar quinze dies i l'hauria tingut amb ell; que jo vaig fer la gestió a prop del portaveu del seu Grup perquè esperés aquests quinze dies, perquè m'hauria agradat també que l'hagués tingut amb el conseller d'Indústria; que el portaveu del seu Grup, per primera vegada en la història d'aquesta cambra, va negar aquesta petició i, per tant, em veig en l'obligació —que ja he dit que és un honor— de tenir aquest debat amb vostè, però vostè hauria pogut evitar tenir-lo.

Bé, fet aquest petit aclariment, li haig de dir que el Berguedà presenta unes característiques similars a les del Ripollès quant als sectors madurs, a la industrialització antiga, amb una pre-

sència rellevant, diferent del Ripollès, de la mineria del carbó, i que això és un fet determinant en el Berguedà. Hi ha també un predomini del tèxtil de capçalera i, aleshores, ens trobem en el Berguedà, realment, amb els dos sectors industrials que a tot arreu d'Europa han tingut la crisi més forta, i que han provocat conflictes socials i econòmics molt forts a tot arreu d'Europa. Sobre la mineria del carbó i els seus conflictes a dins mateix de l'Estat espanyol, jo no cal que hi insisteixi; en canvi, sí que vull insistir en el fet que tot el tema de la reconversió del carbó en el Berguedà s'ha portat d'una manera exemplar, amb uns ajuts de la Comunitat Econòmica Europea que vaig tramitar jo mateix.

Vostè diu que la Generalitat hi ha aportat poc, però bé, hi vam aportar, en tot cas, gestions molt importants; hi vam aportar recursos. En aquell moment vam fer, i crec que... no, no vam fer, vam influir perquè la FECSA hi aportés centenars de milions de milions, centenars de milions, segurament hi devia aportar..., no, no, perdó!, centenars de milions, hi devia aportar més de 500 milions en tot el tema de la reconversió del carbó, i vostè sap que tot aquest tema va ser tractat d'una manera molt consensuada amb els sindicats, jo diria, d'una manera molt exemplar.

I, evidentment, vostè diu: «La Generalitat hi ha jugat un paper petit.» Jo crec que la Generalitat hi va jugar un paper molt important, però és normal que vostè digui això des d'on està i que jo digui això des d'aquí, des d'aquesta tribuna. Per tant, amb això estem en desacord.

Ara nosaltres vam fer grans esforços —i això vostè ho coneix—, d'acord amb els sindicats, per perllongar la vida de les explotacions mineres i, per tant, vam fer unes investigacions per trobar nous jaciments, i amb això hi vam fer una despesa, sense èxit, de 120 milions de pessetes —que és una quantitat que es pot considerar petita, però que per a nosaltres, en aquells moments, era molt important i, sobretot, era una aposta molt important.

Bé, dic això perquè, evidentment, quan es parla del Berguedà aquest tema de la mineria del carbó té una gran importància. El Berguedà és evident que vostè ha fet el diagnòstic... jo no li ho discutiré: tinc unes xifres diferents de les seves. Aquest matí el senyor Piella ja m'ho deia, jo tinc les xifres de la Tresoreria de la Seguretat Social per agafar xifres —diguem— que em semblen objectives i són diferents, però no entrem en una guerra de xifres perquè, en definitiva, el diagnòstic és que hi ha una pèrdua de pes relatiu del Berguedà dins de la Catalunya industrial. Per tant, en el diagnòstic coincidim: la crisi del tèxtil, la crisi del carbó.

Què pot fer el Govern de la Generalitat? Jo ja deia, aquest matí, que cada vegada més en política industrial es creu menys en les subvencions directes a les empreses, cosa que vostè demana que fem, i que farem, i es creu més en la creació de l'entorn amb tot el que pot permetre un desenvolupament. A dins de la creació de l'entorn —repetiré coses que he dit aquest matí— hi entren les infraestructures.

Jo crec que en el cas del Berguedà encara és molt més clar que en el cas del Ripollès. El progrés que s'ha fet en infraestructures per a la comunicació del Berguedà salta a la vista. Tot el tema de l'eix del Llobregat, doncs, per exemple, ha tingut unes repercussions econòmiques extraordinàries a la Cerdanya i té i tindrà unes repercussions econòmiques, forçosament en el Berguedà, forçosament.

L'eix del Llobregat, a més a més, vostè sap que amb la construcció del túnel de Puymorens, doncs, constituirà en un futur un dels grans eixos de comunicació de l'àrea metropolitana de Barcelona amb Toulouse-París i que, per tant, és molt probable fins i tot que en el futur hi hagin encara millores en les comunicacions, des de Sallent, que és pràcticament a on acaba l'autopista, fins a l'entrada del túnel del Cadí.

Per tant, des d'un punt de vista de comunicacions, jo crec que el Berguedà d'avui, comparat amb el Berguedà de fa uns anys, està en una situació molt millorada. I, és clar, si sempre diem que les infraestructures tenen tanta importància, doncs, reconeixem que el Govern de la Generalitat, amb una concessió d'una autopista privada però també amb totes les variants en els distints municipis que van des del final d'aquesta autopista fins més enllà de Berga, doncs, ha fet una contribució importantíssima que té els seus resultats, perquè les comunicacions de Berga amb Barcelona, en aquests moments, i les que tindrà en el futur amb la Cerdanya i amb el sud de França, doncs, representen una gran millora.

Una altra infraestructura important és el Pla d'extensió de la xarxa de gas natural a Catalunya; aquesta és una infraestructura, també, essencial, que pot permetre el desenvolupament de moltes empreses, de moltes indústries; l'abaratiment de costos; és una energia neta i econòmica, i això representa una inversió de 2.350 milions de pessetes en el gasoducte Manresa-Berga. Em sembla que aquest també és un element relativament contundent.

Però no tot són les grans infraestructures, xarxes de carreteres o xarxa de gas. S'inverteixen 100 milions de pessetes per a l'electrificació de masies aïllades, que també té la seva importància. S'ha col·locat una inspecció tècnica de vehicles a Berga; és petit, ja ho sé, però ho assenyalo. S'han invertit en millora de qualitat en el servei elèctric: 120 milions en les línies Berga-Gironella, o Guardiola - Pobla de Lillet. Bé, són coses, senyor Roma; no les menyspreï. I, quant a la creació de sòl industrial, deixant a part el tema Cercs, que vostè m'assenyala i que va assenyalar l'altre dia el senyor Soto, però no ho digui com a «petits polígons industrials que s'han fet aquí i allà per fer contents els alcaldes», perquè no sé..., vostè suposo que no pretén que fem descontents els alcaldes, i pretén que estiguin contents i que, a més a més, hi hagi polígons industrials; però és que aquests polígons industrials, que vostè diu dos o tres de petits: Berga, Bagà, Gironella i Puig-reig, sumen un total de 665.500 metres quadrats. Per tant, hi ha sòl industrial, avui dia, disponible en el Berguedà. Xarxa de carreteres, xarxa de gas, petites inversions d'infraestructures i sòl industrial. Això és creació d'entorn i això respon a un programa determinat i precís i concret i xifrat.

És clar, vostè em diu les empreses..., vostè diu que reben el 20%, i és fins a un 20%. Vostè té tota la raó, però, d'això, no se'n queixi. Si nosaltres podem fer que una empresa vagi al Berguedà amb el 10% de la seva inversió, en lloc del 20%, és un estalvi de diner públic del qual vostè ha d'estar content i jo també; no ho utilitzi per criticar la Generalitat; al contrari, és una bona gestió, perquè després ens diuen que privatitzem el pressupost de la Generalitat i que tots els diners van a les empreses privades. Efectivament, en aquest tema de fins al 20% —la seva precisió és correcta— hi ha hagut unes inversions de 3.600 milions de pessetes, que han representat uns ajuts de 465

milions de pessetes. Per tant, la mitjana de la subvenció a fons perdut deu haver estat del 12%. Jo crec que això és una bona gestió, perquè és diferent que aquestes empreses no hi haguesin anat, però és que resulta que amb el 12% n'han tingut prou per anar al Berguedà i crear llocs de treball, que és el que a vostè i a mi ens interessa.

Ens consten inversions d'unes vuitanta-cinc empreses, que creen tres-cents trenta nous llocs de treball. Ens sembla que es poden realitzar. Són, evidentment, per la xifra d'empreses i la xifra de llocs de treball, empreses petites, moltes d'elles probablement de serveis, però em sembla que és important. Home!, el tema que el Berguedà i el Ripollès tinguin un interès preferent perquè, precisament, són comarques industrials que han estat en crisi ho demostra el fet que aquest llibre que vostè ens ha presentat i que diu que està tan ben editat de les comarques en regressió demogràfica..., perquè vostè comprendrà que aquesta acció l'hem de fer absolutament per a totes les comarques de Catalunya en regressió demogràfica, perquè n'hi ha que tenen crisi industrial, però n'hi ha d'altres que ni tan sols poden tenir crisi industrial perquè no han tingut indústria, i l'han de tenir. Per tant això: el que va al Berguedà representa el 16% del total d'aquestes subvencions i el 6,5% dels recursos de l'Institut Català de Finances. Per tant, el Berguedà té a dins de Catalunya —com ho deia aquest matí per al Ripollès— un tractament realment preferencial, perquè és objectiu preferencial del Govern de la Generalitat.

Bé, de la mineria del carbó, ja n'hem parlat, però jo voldria insistir en tots els conflictes que hi ha hagut a tot Europa i que per sort en el Berguedà, gràcies —també ho deia aquest matí parlant del Ripollès— als sindicats, les institucions, els ajuntaments, els ciutadans i ciutadanes del Berguedà, i també una mica —per què no?— el Govern de la Generalitat, ja que, s'ha portat, jo crec, d'una manera magnífica, i això permet que el Berguedà, amb les seves bones comunicacions d'avui..., vostè diu: «no parlem d'esperances», sí que hem de parlar d'esperances, és clar que n'hem de parlar, d'esperança; no podem condemnar el Berguedà a una crisi perpètua, jo no hi crec, jo tinc esperança respecte al Berguedà i en tinc molta, i estic segur que farà una gran recuperació. Doncs, per exemple, ara vostè veurà que el president de la Generalitat inaugurarà properament una fàbrica del sector alimentari, que representa una inversió de cinc-cents milions i que crea vuit-cents nous llocs de treball, no, perdó, vuitanta —avui m'equivoco amb les...—, vuitanta nous llocs de treball, vuitanta. És una inversió en unes cosetes per a aperitiu, eh?, no té res a veure ni amb el carbó, ni amb el tèxtil de capçalera, però són sectors que pugen, són sectors agroalimentaris i és la diversificació industrial.

Durant aquests últims tres anys hem destinat prop de tres-cents milions de pessetes al foment de l'artesania, al foment tecnològic, a l'estalvi energètic, a l'electrificació rural i al foment d'activitats d'interès a institucions sense ànim de lucre. És a dir que destinem al Berguedà bastant més del que vostè diu; no un centenar de milions anuals, sinó que per a aquests temes, petits, aparentment petits, ja n'hi destinem tres-cents en tres anys, que són cent anuals, a més de tots els diners que jo li he dit, d'ajut a les empreses dels altres anys i, a més a més, de totes les infraestructures, que s'han de comptar. Evidentment que serveixen per arribar al Berguedà i serveixen per a altres poblacions, però s'han de tenir en compte; és a dir, quan ara es parla

de les inversions de l'Expo de Sevilla, doncs, es parla d'una sèrie d'infraestructures que van més enllà de Sevilla; l'AVE va de Madrid a Sevilla, però és evident que és una inversió, una infraestructura bona per a Sevilla. Per tant, aquest eix del Llobregat és una inversió bona —sobretot— sobretot per al Berguedà. Bé, al Berguedà també hi ha un pla comarcal de muntanya que fomenta activitats agrícoles, ramaderes, forestals i turístiques.

Jo voldria afegir que, de la mateixa manera que en el Ripollès s'ha fet una societat per tornar a posar en marxa la SAP-HIL, societat en la qual participa la Generalitat amb un 25%, aquí, junt amb la Tèxtil Santanderina, que, malgrat el nom, és d'un empresari català, que és el senyor Parés, hi participa amb un 66%, i EPLICSA amb un 33%, s'ha pres el control del grup Esteve, que va tenir una crisi, que són cinc fàbriques, que representa més de cent llocs de treball, i, per tant, aquí hi ha una actuació d'intervenció molt directa, renyida amb totes les recomanacions de no-intervencionisme que es fan avui dia a Europa. Vostè diu que el Cidem fa el que pot —evidentment, tots fem el que podem—, perquè el Cidem dona la informació que li sembla que pot donar per ajudar les empreses i els emprenedors a desenvolupar-se.

Hi ha un tema que volia citar també: l'estació d'esquí —em sembla que al Berguedà és als Rasos de Peguera— aquest any ha funcionat molt bé, i hem tingut un contacte amb ells perquè hi instal·lem canons, i estem estudiant aquesta possibilitat, perquè, realment, la repercussió que té aquesta estació, que és la més propera a la ciutat de Barcelona, que és una estació d'esquí en la qual es pot esquiar en un dia, anant i tornant a la ciutat de Barcelona, doncs, amb uns canons i amb les temperatures adequades, doncs —que això no depèn de nosaltres— això realment permetria una creació de llocs de treball important i, sobretot, tots uns efectes secundaris, amb restauració i amb vendes de tot tipus, que són enormement importants.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Vostè finalment —acabo, senyor president; segueixo les seves instruccions—, i vostè només ha elogiat la institució aquesta Cercs-Berguedà, perquè va ser una iniciativa de vostè. Jo el felicito per aquesta iniciativa, però em sap greu que només elogiï el que ha fet vostè, perquè, a més a més, ens va insistir molt que hi fóssim, en aquesta, i nosaltres hi vam voler ser perquè vostè ens ho demanava, perquè nosaltres ja teníem els nostres canals d'actuació. (*Remor de veus.*) Li vam acceptar la invitació de ser-hi i després ens retreu que hi som poc.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Roma té cinc minuts per a rèplica.

El Sr. ROMA: Bé, gràcies, senyor president. Bé, esperança, lògicament, si no en tinguéssim en el Berguedà ja seria millor plegar de diputat i plegar de polític, si el territori al qual estem adscrits i estimem no tinguéssim l'esperança que se n'ha de sortir i que hem de col·laborar-hi i fer tot el possible perquè se'n surti. Per tant, lògicament, esperança, i d'aquí ve que tenim l'esperança posada també que el Govern de la Generalitat farà ús —diguem-ne—, de la seva responsabilitat per redreçar la nostra comarca.

Situació millorada, sens dubte; lògicament que el Berguedà ha millorat en infraestructures, en comunicacions, però la crisi

que tenim és tan superior a la que pugui tenir qualsevol altra comarca que per això diem que el Govern de la Generalitat ha de tenir unes prioritats clares, que en certs territoris han d'obligar a modificar el que ha sigut el tarannà fins ara, que és una mica d'anar fent a tot el territori o de tractar tot el territori que té una certa pèrdua d'habitants amb igualtat de condicions. En definitiva, demanem una discriminació positiva respecte al Berguedà o el mateix Ripollès, que fa que es puguin vehicular iniciatives i inversions cap a aquestes dues comarques que avui defensem.

Bé, jo, el Consorci de formació i iniciatives de Cercs-Berguedà, crec que l'he elogiat. Home, jo no diria que sóc el pare de la criatura, diguem..., no, no, el pare de la criatura és, diguem, diferents institucions que... (*remor de veus*) no, no, no; jo, per sort..., tant de bo, tant de bo —i ho dic amb un gran orgull—, tant de bo que hagués sigut jo el que hagi..., en fi, tret la idea, impulsat i que sigui realitat, perquè és la més gran iniciativa industrial que té la nostra comarca, és el lloc on s'estan creant més llocs de treball i on s'ha format i s'estan formant més nois i noies del Berguedà, de tota la comarca, en benefici de la creació de noves activitats industrials. No, jo crec que aquí ha sigut a impuls tant de l'Ajuntament de Cercs com del passat director provincial de l'INEM, el senyor Acebillo, com també de la mateixa empresa Carbons de Berga, filial de FECSA, i d'altres, entre altres també jo, personalment, en el qual vam intervenir, que, lògicament, vam fer tots els possibles perquè la Generalitat hi fos, hi ha de ser. I no solament volem que hi sigui, sinó que tingui un molt més gran protagonisme que el que té, perquè és realment el Govern de la Generalitat qui ha d'impulsar i ha de donar els ajuts indispensables, perquè cinc organismes i institucions que hi han representats tenen una gran potència per tirar endavant la comarca. També tenim el Consell Econòmic i Social, en el qual hi ha representades totes les forces vives de la comarca; lògicament, aquí hi ha el Consell Comarcal, integrat dintre d'aquest consorci.

Bé, quant a polígons, n'hi hauria molt a parlar, perquè vostè també posa el de Berga. El de Berga, de fet, va ser fet pel MOPU i, per tant, en realitat, el de la Generalitat és el de Bagà - Gironella - Puig-reig, i esperem que dintre de poc el de Cercs. No, el MOPU és el que va fer el polígon de Berga ja fa anys... (*remor de veus*), exacte, i fa anys ja que funciona. Bé, quan vostè diu..., és clar, els ajuts Cidem, ens estalviem diners donant menys subvenció; però potser vostè no s'ha demanat l'altra cosa, que és dir quantes empreses no han vingut al Berguedà perquè han trobat en altres territoris..., i pensem que no solament ara ja ens estem confrontant amb altres comarques de Catalunya, sinó també amb altres zones de tot Espanya.

Vam fer, recentment, unes jornades de reindustrialització al Berguedà i podria —i en tot cas em brindo a facilitar-li les ponències que es van tractar—..., en altres comunitats autònomes, en territoris amb clara crisi tenen uns ajuts significativament més generosos que la mateixa Generalitat amb comarques en crisi, i això ho vam veure tant en comunitats autònomes, diguem, d'Aragó, del País Valencià, de Múrcia, de Navarra o d'Astúries; per tant, jo crec que una mica, també ho podem copiar. En fi, en definitiva, demanem una discriminació positiva per a aquestes comarques clarament necessitades; un pla interdepartamental, en el qual, realment, han d'integrar-se polítiques de Política Territorial, de la Conselleria d'Indústria, de Turis-

me, de la mateixa Conselleria d'Economia; sumar esforços d'aquestes administracions, canalitzar-los cap a aquestes realitats que ja tenim a la comarca, i demanem urgència en les actuacions perquè, si abans he dit que la crisi continua i en alguns casos, fins i tot, en aquests moments hi ha diverses empreses grans en perill de rescissió de contractes —diguem-ne de regulació d'ocupació i també, fins i tot, en algun cas, de suspensió de pagaments—, vol dir que la situació no solament no s'ha estancat, sinó que continua la davallada i d'aquí ve la claríssima urgència d'emprendre actuacions que redrecin la comarca. Tinc esperança —lògicament—, tenim esperança tots els berguedans, tenim optimisme, però ara demanem actuacions concretes per fer front, amb molt millors condicions del que hem fet fins ara, a l'actual situació.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Per contestar la rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Mació Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, només una contestació molt breu referida als ajuts fins al 20%. Nosaltres, en aquesta sessió d'ajuts, de subvencions a fons perdut, evidentment intenció donar el que podem donar a les empreses i, si podem fer que vagin al Berguedà amb un 10%, doncs, ho farem amb un 10%; i en això, el senyor Roma hi estarà d'acord. El que li puc assegurar és que mai deixarem de no arribar fins al 20% per perdre aquesta inversió al Berguedà. El Berguedà i el Ripollès són en aquest tema absolutament prioritaris i arribarem fins al 20%, encara que puguin anar en una altra comarca amb menys recursos. Això sí que li ho puc assegurar, al diputat.

Ara, ell em parla d'altres comunitats autònomes i aleshores sí que aquí m'ha tocat un tema que donaria molt de si —donaria molt de si—, perquè aquest és un tema que hem discutit amb Madrid llargament i, a la millor, el senyor Roma ens podrà ajudar una mica; no ho sé; ho dubto. Però vostè sap que hi ha indrets de Galícia i d'Andalusia on es dona a fons perdut fins al 70%; fins al 70% de la inversió i no amb fons de la Comunitat Autònoma, eh? No compari, aquí, la Generalitat amb la Junta d'Andalusia o la Generalitat amb la Junta de Galícia; perquè aquests fons en la seva immensa majoria són fons de la Comunitat Econòmica Europea i són fons de l'Administració central a través de la seva legislació d'incentius regionals.

Aquest és un tema que nosaltres hem discutit amb el senyor Solchaga, amb el senyor Pedro Pérez i amb tots els caps principals del Ministeri d'Economia i del Ministeri d'Indústria, i aquesta jo crec que és una gran injustícia que es fa respecte a zones que tenen problemes industrials de Catalunya. Però aquest és un tema de política d'Estat; que sempre amb aquesta consideració que Catalunya en el seu conjunt és rica i que no arriba ni a ser objectiu u de la Comunitat Econòmica Europea, i que és simplement objectiu dos i, per tant, rep molts menys fons, doncs no hi ha manera de sortir-nos-en, i amb això sí que hem tingut greus dificultats. És clar, si una empresa decideix anar a un altre lloc perquè li donen fins al 70%, contra això, és difícil de lluitar-hi. I això em sembla que és una gran injustícia, sobretot perquè molt sovint aquestes empreses que vindrien a Catalunya no se'n van després a Galícia o a Andalusia, perquè la seva opció no està entre Catalunya, Andalusia i Galícia; la

seva opció està entre Catalunya i una regió francesa o Catalunya i el sud d'Anglaterra i, aleshores: «No, no; jo amb el 70% no vaig a Andalusia, perquè no hi vull anar. Joestic comparant el que se'm dona en algun indret de Catalunya i el que se'm dona al sud d'Anglaterra», i aleshores, perdem aquesta inversió a l'Estat espanyol, no a favor d'Andalusia, sinó a favor del sud d'Anglaterra. Aquest és un argument que per escrit i verbalment l'hem exposat mil vegades i no ens n'hem sortit; i em sembla que aquí sí que estem en una lluita que nosaltres pensem continuar, perquè em sembla que dels fons de la Comunitat Econòmica Europea i dels fons de l'Estat, necessitaríem poder-ne donar uns incentius més grans.

No solament no ens passa això, sinó que —ja ho he dit aquest matí diverses vegades i no ho vull repetir massa— moltes d'aquestes subvencions són investigades.

I amb això acabo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al desè punt de l'ordre del dia que és la interpe·llació sobre el segon Pla d'actuació social, que formularà la diputada senyora Rosa Barenys del Grup Socialista. (*Remor de veus.*) Sí?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Bé, aquesta interpe·llació la farà el senyor Nadal.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Nadal té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Joaquim, Joaquim.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Joaquim Nadal.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre el segon Pla d'actuació social (PAS)

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, honorable senyor, per al Partit dels Socialistes de Catalunya i per al Grup Parlamentari Socialista d'aquest Parlament, el tema del segon Pla d'acció social és un tema de gran interès, és un tema molt important i és motiu d'una profunda preocupació. L'interès respecte al Pla d'acció social el fem extensiu —i li ho comentaré al final d'aquesta interpe·llació— al conjunt de la política que desplega el Departament de Benestar Social, perquè, en bona part, el Pla d'acció social comprèn un percentatge prou alt del que són el conjunt de les accions de govern del Departament de Benestar Social.

Per a nosaltres, aquest Pla d'acció social caldria que retornés —i aquesta és una petició que li faig, senyor conseller— al Consell General de Serveis Socials de Catalunya i que fos repensat i que tingués una maduració més lenta, perquè ens sembla que ha estat tramitat amb precipitació i que d'aquesta precipitació se'n ressent el contingut del Pla d'acció social.

Pel que fa a la precipitació, diguem simplement que el seu Departament convoca el Consell General de Serveis Socials a una primera sessió, que es frustra; el torna a convocar el 14 de gener de 1992; una bona part dels membres d'aquest Consell li demanen que, donada l'envergadura del tema, posposi la tramitació; vostè s'hi nega, i torna a convocar per al 30 de gener una nova sessió del Consell General de Serveis Socials que informa favorablement i aprova, en la part que li pertoca, el Pla d'acció social i el remeten al Consell Executiu, que l'aprova —si no vaig equivocat— el 2 o el 3 de febrer. En aquesta sessió del 30 de gener, en un consell general de serveis socials —que vostè coneix molt més bé que jo i que sap prou bé que té una composició, di-

guem-ne, compensada favorablement cap a la Conselleria— hi ha com a mínim dues votacions negatives: la de la Federació de Municipis de Catalunya i la de la Diputació de Barcelona —i això, potser, per la simple significació política que vostès atribueixen a la Federació i a la Diputació de Barcelona, podria no tenir tota la significació—; però, a més a més, Comissions Obres presenta per escrit el seu desacord, el Consell Comarcal del Pla d'Urgell no s'expressa sobre el tema i la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, l'ONCE, la UGT, el Consell Comarcal del Vallès Occidental, Caritas i la Diputació de Tarragona s'abstenen.

Dit això, a nosaltres ens sembla important que només per això, només per la precipitació, per les presses, ja estaria bé que es retornés al punt d'origen i es repensés tot plegat. Perquè, és clar, mirat el Pla d'acció social en el seu contingut, sembla un document precipitat, també, en la redacció, incoherent en molts casos, d'un contingut imprecís, escrit per diverses mans, i ens sembla que, per un tema que no deixa de ser un pla quadriennal, que implica molts programes i que hauria de comprometre —tot i que no ho compromet— moltes inversions o molta despesa, no està bé que, perquè hi ha unes eleccions al cap de poc temps i perquè convé que el Consell Executiu l'hagi aprovat —tot i que després no s'ha portat a aquest Parlament—, es plantegi amb unes certes presses. Però aquest no seria un motiu suficient; caldria afegir-hi uns quants problemes de contingut.

Perquè, quin és l'origen, el sentit del Pla d'acció social? Bé, si no ho tinc mal entès —a mi em sembla que és així—, és una obligació que es desprèn de la Llei 26, de 1985, de serveis socials, que en el seu article vuitè estableix com a competència de la Generalitat elaborar la planificació general dels serveis d'atenció primària i els serveis especialitzats i de les prestacions econòmiques complementàries. El mapa de serveis socials —instrument tècnic general d'informació, planificació i programació—, periòdicament actualitzat, serveix de base per aprovar els plans d'actuació socials, els quals han d'incloure l'avaluació de les necessitats generals i sectorials de la població, les prioritats, l'afectació de recursos i els mecanismes de coordinació i concertació amb tota mena d'entitats amb l'objectiu d'establir nivells mínims de prestacions i evitar desequilibris territorials.

El seu Pla d'acció social em sembla, modestament, que incompleix una bona part —per no dir tots— dels objectius i condicionaments que la mateixa Llei preveu que ha de tenir aquest Pla d'acció social. Si més no per dos motius; i aquests dos motius els converteixo també en una petició a l'honorable conseller de Benestar Social, perquè si ho creu convenient —nosaltres ho creuríem—, ho plantegi i ho porti allà on correspongui. Primer de tot es fa un segon Pla d'actuació social sense haver avaluat enlloc els resultats del primer, sense haver produït cap document que avaluï i analitzi com ha funcionat i quins resultats ha obtingut el primer Pla de 1988 a 1990. Petició que li fem, que proposi en algun marc adient l'avaluació del primer Pla d'acció social, perquè aquest seria un exercici saludable per a tots plegats de cara a conèixer com hem despès els diners dels ciutadans i com els hauríem de despendre en el futur.

I, segon condicionament que es desprèn de la mateixa Llei, i que també s'ha incomplert d'una forma flagrant: l'actualització del mapa de serveis socials; petició que li fem, senyor conseller: actualitzi el mapa de serveis socials, tinguem un diagnòstic

acurat i adequat de quina és la realitat dels problemes socials que ha d'afrontar el Pla d'acció social i això, segurament, ens donarà més força per donar una entitat més potent a aquest Pla d'actuació social que vostè ha tramitat amb presses.

Dit això, i pel que fa al contingut, li hauria de dir encara unes quantes coses més. Primer de tot, és un pla que no planifica i, en segon lloc, és un pla que no respon a cap model. És una mica —i no s'ho prengui malament— un poti-poti de programes que no acaba d'articular-se al voltant d'un programa; ni tan solament el programa electoral amb el qual vostès, després, han comparegut a les eleccions autonòmiques; no planifica; planteja una futura llei de descentralització, desconcentració i coordinació territorial del sistema català de serveis socials, però prejutja molts aspectes d'aquesta desconcentració i descentralització territorial, no assigna competències ni recursos entre les administracions; obvia —nega, per tant— qualsevol explicació sobre el destí final dels diners que vostès obtenen del *Plan concertado*, i que haurien d'anar a parar a d'altres administracions, també; no hi ha una distribució territorial dels recursos; no es ponderen les necessitats en funció de les prioritats i d'aquests recursos, i es premia —equivocadament, des del nostre punt de vista— una xarxa privada sense cap compromís pel que fa a l'extensió i la implantació d'una xarxa pública.

Per tots aquests motius, nosaltres li hem demanat aquestes dues o tres coses que li he demanat: el retorn al punt d'origen, el mapa de serveis socials actualitzat, totes aquestes qüestions que li plantejava... Però jo voldria estendre l'interès del nostre partit a la política general del seu Departament —em prendré com a molt dos o tres minuts més, senyor president—, per deixar clar que, tot i que de vegades ho hagi pogut semblar, l'interès que el nostre Partit i el nostre Grup Parlamentari té pel Departament de Benestar Social no és una mania personal a l'honorable conseller, no és mania persecutòria, no és una manera d'actuar del que podríem dir-ne «a la caça de l'home». No ho volem fer així, sinó que, ben al contrari, nosaltres voldríem —tant pel que fa al Pla d'acció social com pel que fa al conjunt de la política de Benestar social— ser entusiastes defensors, solidaris de la política que vostè plantegés, no tant perquè coincidís amb els nostres postulats programàtics, sinó, ni que només fos, perquè complís el que són els objectius que la Llei preveu i que els ciutadans de Catalunya tenen tot el dret de reclamar.

I, tant en la política que fa a la tramitació del Pla d'acció social, com en el conjunt de la política del seu Departament, deixi'm dir-li que a nosaltres ens sembla —també molt modestament— que hi ha dos motius centrals que la fan poc acceptable, no als ulls d'un partit polític que és alternativa i que és oposició, sinó que no l'haurien de fer acceptable als ulls dels ciutadans de Catalunya, simplement —simplement— perquè no es compleixen uns mínims que vostès, per altra banda, prediquen reiteradament.

Poso per cas un tema que és *leitmotiv* de totes les intervencions del president de la Generalitat i de molts dels consellers del Govern: país de qualitat, competitivitat, un país d'Europa, hem d'anar cap a Europa, la gent és la força de Catalunya..., i totes aquestes coses. Vostè, amb el Pla d'acció social, i vostè amb el conjunt de la política del seu Departament, nega un principi respecte al qual, i pel que fa a Europa, vostès han dit reiteradament que estan per aquest principi, i que l'avalen plenament, que és el principi de subsidiarietat: reconèixer a d'al-

tres administracions un caràcter d'interrelació amb l'Administració que vostè representa i, al mateix temps, permetre que allò que pot fer una administració inferior no ho faci una administració superior, seria una lectura de l'administració única cap a baix, no cap a dalt, que és la que vostès fan, i capgiren una mica la manera d'entendre la política vista molt directament des de Catalunya.

I, en segon lloc, a mi em sembla que aquesta manera de negar el principi de subsidiarietat els porta molt sovint —massa sovint— a trencar el que podríem dir-ne el principi bàsic de la lleialtat i de la col·laboració, i de la coordinació, i del consens institucional. Aquest Pla d'acció social menysté els ajuntaments; moltes vegades no els atorga la condició d'administració i, en el fons, ens situa en un terreny que és el que vostès de vegades utilitzen com a rèplica als arguments del Partit Socialista i del Grup Parlamentari Socialista, que és aquell que diu: «Els socialistes es queixen de la política de benestar social perquè això significa que els mengem terreny electoral.» No tenim aquest baix concepte de la política; no ens plantegem la política com un concepte «subhastero» de la política; no volem anar a la patrimonialització d'espais electorals i, per tant, la millor manera de donar eficàcia, de donar millors prestacions de cara als ciutadans és no competir: col·laborar amb d'altres administracions i molt principalment amb les administracions municipals.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Se n'ha pres quatre, eh?, de minuts...

El Sr. JOAQUIM NADAL: Encara són menys que els que...

El Sr. PRESIDENT: Que no els havia donat, se'ls ha pres. Gràcies.

El Sr. JOAQUIM NADAL: D'acord. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo he de confessar —ja li ho he dit abans— que, encara que per a mi sempre és un honor debatre qualsevol qüestió amb la diputada que havia signat la interpellació, com sempre, acullo amb interès les seves opinions i, no cal dir-ho, amb tot el respecte que ella mereix... Però no cal dir que m'he alegrat que vostè m'interpellés, perquè em sembla que és el lloc; em sembla que és el lloc. El lloc és el Consell General de Serveis Socials, en què vostès tenen representació, o és aquest Parlament. I no em sembla —si em permet l'expansió..., i no en rodes de premsa, ni imputacions personals, que em sembla que no són felices i que hauríem d'intentar evitar. Almenys, jo no el seguiré en aquest camp. Vostè pot expressar-se lliurement, com vostè vulgui, però jo, en el terreny de les imputacions personals i dels insults —com vostè va fer fa poc, parlant d'aquest mateix tema en una roda de premsa—, vostè sap que no el seguiré.

Vostè ha dit, senyor diputat, que es va fer amb precipitació, i s'ha imputat que no es donés temps per estudiar aquest Pla d'actuació social. A mi em sembla que la normativa està feta per a alguna cosa, i si vostè analitza l'Ordre del 30 de juny del 87, aquí diu que «la convocatòria dels consells generals de serveis socials s'efectuarà a través dels mitjans més adients per tal de garantir adequadament, amb la deguda antelació, la seva recepció, que serà de quinze dies, com a mínim, les seves reunions ordinàries, i de tres les extraordinàries». Aquesta era

ordinària, i per tant era de quinze dies. I que en aquest mateix període —m'ho estalvio, per no gastar uns segons— diu que «s'acompanyarà de la documentació». Això es va fer. I no tan sols es va fer, sinó que després es va donar més del doble de temps, perquè des que vostès van rebre, segons consta en l'acta —ho varen confessar— la documentació, fins que es va substantiar la sessió, van tardar quaranta-cinc dies; de quaranta a quaranta-cinc dies. Per tant, aquesta és una qüestió que no..., que no..., *vamos*, que no és «de rebut», perquè altres institucions o altres associacions representades en el Consell General de Serveis Socials van tenir temps d'estudiar-ho, van fer-hi aportacions, varen discutir, varem admetre parts del que deia tothom qui ho va fer. I, per tant, doncs, aleshores, dir que això es va fer amb precipitació, des d'aquest punt de vista, com a mínim, no és cert. Es va complir, no tan sols el temps que marca la normativa, sinó que es va donar molt de temps més.

I no es pot dir —com vostè ha dit ara, encara que és una qüestió menor— que aleshores es va tornar a convocar la reunió. No, no, no. Davant de..., se'ns va dir, a la reunió del 15 de gener, que no havien tingut temps, es va deixar suspesa la mateixa reunió, no es va tornar a convocar, per tornar-la a fer el dia 30. Per tant, va ser la mateixa reunió que es va, simplement, suspendre per donar temps.

Vostè ha dit que hi van haver molts vots disconformes; hi van haver, evidentment, els dos vots negatius de la Federació de Municipis de Catalunya —de la qual vostè és el president— i de la Diputació de Barcelona, i només quatre vots d'abstenció. Jo, almenys, tinc aquí l'acta, i en l'acta oficial només consten quatre vots d'abstenció. Però he de dir que hi van votar a favor més del 80% de la daixò..., però, a més a més, tots els sectors als quals va dirigir el PAS, tots els sectors que treballen en el camp de la vellesa, tots els sectors que treballen en el camp de la disminució; tots els sectors que treballen en el camp social. Tots. Per tant, doncs, és clar, dir que aquests són els sectors que realment haurien hagut de demostrar que no hi estaven d'acord... Ho van mostrar amb el vot favorable, tots. I el de Comissions Obreres no va assistir a la reunió; va enviar un escrit —que jo vaig llegir, evidentment, com a president—, però no hi mostrava, almenys no tinc aquí l'escrit, ara, però em sembla que no hi mostrava disconformitat. Però aquest va ser el resultat de la votació: més del 80%, i tots els sectors socials implicats. L'únic que es va abstenir era el representant de Caritas, que vostè ho és, com a abstenció. Dels sectors daixò..., l'altre va ser la Diputació de Barcelona, va ser el Vallès Occidental —comitè comarcal del Vallès Occidental—, i l'ONCE.

El contingut del PAS. Què ha de ser, el PAS? També això està normat. Jo l'invito que vostè llegeixi el Decret 39/88, de l'11 de febrer, i el seu article segon. Allà diu que, a proposta del Departament de Sanitat i Seguretat Social —que aleshores era el Departament que realment en tenia la competència—, i amb informe del Consell General de Serveis Socials, el Consell Executiu «aprovarà uns plans d'actuació social que tindran una vigència quadriennal i que han d'incloure la consideració de les necessitats generals i sectorials de la població, les prioritats, els mecanismes de coordinació amb la iniciativa privada, i les tècniques de cooperació amb els ens locals, així com les previsions de concertació amb les entitats de serveis socials». I després, diu: «Les adaptacions, concrecions, senyals, en funció de l'avaluació social i financera.» Perquè, evidentment, s'ha de preveure

re als pressupostos..., aquest Parlament és sobirà per aprovar els pressupostos. Aleshores, com es pot, aleshores, fer..., com en un altre lloc que vostès em diuen, com aleshores pot dir: «És que aleshores s'ha de concretar exactament cada any qui és un conseller i qui és el Consell General de Serveis Socials per passar davant del Parlament a dir exactament el pressupost que tindrà cada any el Departament de Benestar Social?» Per tant, ja estableix el Decret que cada any es faran les adaptacions i concrecions anyals mitjançant annexos al PAS, que seran aprovats pel Departament a l'inici de cada any, amb informe previ del Consell esmentat.

I el PAS del 92-96, aleshores, en el seu contingut tot això ja ho diu; vostès potser no se l'han llegit, però tot això ja ho diu. I tot això ho diu. Jo m'estalvio de llegir-lo, perquè realment és absolutament clar el que diu. Vostè diu: «Oh, és que aleshores ha passat per moltes mans, està mal redactat.» Escolti, això no ho ha dit ningú; jo accepto el seu punt de vista, l'accepto, però aleshores, evidentment, no el puc compartir, perquè dit així no el puc compartir. S'hauria de dir: «Tal qüestió està mal redactada, tal aspecte és inconcret, tal altra qüestió és incoherent.» Això és parlar, però dir que això és inconcret és realment no poder discutir aquest aspecte que vostè ha assenyalat.

I aleshores, el mateix Pla d'actuació social, potser en lloc de llegir..., a això sí que m'hi vull referir, ja preveu que en el termini de tres mesos —que és ara—, des de l'aprovació del present PAS pel Govern de la Generalitat, i en funció del pressupost aprovat pel Parlament de Catalunya —perquè en aquells moments que es va començar a parlar, en el moment que es va aprovar, sí, ja hi era, però en el moment que es va preparar no estava aprovat el pressupost—, concretarà els projectes que s'han de desenvolupar durant l'any 1992.

Jo he de dir —i em sap greu que a la Federació de Municipis de Catalunya que vostè presideix no hi hagi assistit— que, recentment, durant el mes d'abril hi ha hagut diferents sessions. Concretament pel sector... El 22 d'abril, el Consell Sectorial de Disminuïts; el Consell Sectorial del Vallès, el 24 d'abril; el Consell Sectorial d'Atenció Primària, el 29 d'abril, i vostès no hi van assistir. I aquí realment es va concretar en cada un d'aquests sectors què és el que s'ha de concretar. I, aleshores, com està previst, ara, el mes de juny, al Consell General de Serveis Socials es portaran els acords que es van fer en cada un d'aquests consells sectorials.

Per tant, francament, aquesta afirmació... Potser vostè no coneixia que s'havien convocat aquestes reunions, però la gent que és dels consells..., de la Federació de Municipis de Catalunya ho sabia. I insisteixo que deia això, que al principi de l'any 92 es concretaria —es concretaria— el que durant aquest any faríem. Perquè un pla no pot..., un pla és una directriu, és una fita, però, realment, el que no pot o no ha de fer un pla a quatre anys és, aleshores, concretar-ho absolutament tot; concretar la més mínima... Això no és un pla, almenys no és el Pla d'actuació social i no és el que diu la normativa per la qual ens regim! En tot cas, vostès ens parlen d'un altre pla, però això no és el Pla d'actuació social! El Pla d'actuació social és una fita i aquesta fita hi és, i el Pla és concret!; és concret, no hem dit: «farem aquesta residència aquí, aquesta residència allà», perquè això ho hem de fer cada any, i ho hem de preparar cada any, o decidim a disminuïts aquesta xifra i a vellesa aquella altra... Això ho hem de fer cada any; però el Pla és concret, quant a la seva

orientació –almenys així ho creu tothom que treballa en el sector de disminuïts, tothom que treballa en el sector de vellesa, tothom que treballa en el camp dels serveis socials. I ho van fer amb el seu vot –amb el seu vot.

Vostès diuen que, aleshores, s'havia fet que..., suggerien que això es deixés per després de les eleccions. La vida d'un país i la vida d'un govern no es pot parar perquè hi ha les eleccions entremig; el Pla... El PAS anterior acabava el 31 de desembre del 91 i, per tant, s'havia de fer un PAS nou, un pla d'actuació social a principi del 92, i això és el que nosaltres hem fet. I amb el mateix PAS hem establert les condicions per revisar-ho. I miri que, aleshores, en algun..., no sé si..., vostè em sembla que no ho ha dit, però jo..., en el seu document hi és, en el document que m'han enviat hi és. Diu: «és que estava..., era un govern en funcions...» Un govern en funcions està plenament qualificat per fer, és un govern de ple dret, un govern en funcions. Però –si m'ho permet dir– després de les eleccions encara estem més qualificats. És clar, després de les eleccions en totes les actuacions i en tots els camps que nosaltres actuem hem quedat més qualificats i, per tant, el nostre PAS és un bon PAS, perquè ho ha dit el ciutadà, ho ha dit amb el seu vot i ho ha dit en molts sectors –realment ho ha dit en molts sectors–, en els barris, en els sectors que, realment, aquest PAS ha de..., daixò.

Deixaré algunes coses per a la rèplica –si em dóna temps–, però..., manca de consideració als ajuntaments. Escolti, no es pot sostenir. Jo he intentat –i ho intento i ho intentaré– col·laborar amb els ajuntaments en tot el que sigui; he signat... una altra vegada els he de dir que he signat convenis amb tothom?, tothom que els ha volgut signar, és clar! Que no conec ara cap –cap– ni un sol cas que digui: «Mira, aquest no el podem signar perquè hi ha aquesta disconformitat.» Fins ara no en tinc ni un, no?

Aleshores, bé, vostès són membres del Consell Consultiu del Departament de Benestar Social; hi assisteixen; opinen –opinen–; porten les seves propostes. Però és que, a més a més, vostès saben que jo vaig fer que obríssim cinc taules sectorials –que, a això, no hi estava obligat–; que aleshores no s'han continuat perquè en un moment determinat vostès no estaven preparats i ara que potser ho estan vam entrar nosaltres en eleccions, però les podem tornar a obrir si vostè ho desitja.

Però és que, a més a més, el quart paràgraf de la primera pàgina del PAS –el quart paràgraf de la primera pàgina del PAS–, diu: «Ja se citen els pactes, convenis i acords de cooperació com una via interinstitucional per al desenvolupament del PAS.» I al capítol segon, punt 3.2, i al capítol segon, punt 3.4, deixen clar que «l'instrument idoni serà el conveni de cooperació». Permeti'm que li digui i li ho dic amb tot efecte: això és el contrari del que vostè personalment ha fet en dir que no s'havia de tractar amb el Departament de Benestar Social. Almenys així ho han publicat els diaris –almenys així ho han publicat els diaris. La cooperació institucional és cooperar, no dir que no es cooperi, que els ajuntaments si volen cooperar..., i volen cooperar.

Per tant, tingui per segur, senyor Nadal, senyor diputat, que aquest conseller farà tot el que calgui: per cada pas que es doni en donaré tres, de cara a cooperar amb els ajuntaments. Però és evident que he de defensar un programa, he de defensar el programa, he de defensar els postulats i he de defensar aquells aspectes que un govern ha de defensar. En aquest terreny, en aquest camp, ens entendrem.

Senyor president, disculpi'm que m'hagi estès; m'agradaria referir-me a algun altre punt, però potser després en la rèplica em donarà temps a fer-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat pot fer la rèplica.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, jo crec que ens convé a tots fer l'exercici, ara, de deixar ben clar en quina condició he pujat a aquesta tribuna; perquè hi he pujat en la condició de diputat del Grup Parlamentari Socialista, i, per tant, aquest és el lloc de debatre el Pla d'acció social des de l'òptica d'un grup parlamentari, i el lloc del president de la Federació de Municipis de Catalunya o de l'alcalde de Girona no és aquesta tribuna. Per tant, quan vostè em porta a aquesta tribuna afirmacions més o menys felices, no en cap roda de premsa, sinó en un acte amb treballadors socials i alcaldes i regidors, en la qual es presenta tot un document, en la qual s'elabora ple d'argumentacions i en la qual, en un moment donat, es comet..., –si vostè vol ho retiro ara aquí mateix, si ho vol–, portant-ho en un terreny en el qual ho ha portat vostè –jo no li ho hauria pas portat–, es pronuncia la paraula, que jo aquí n'he dit «manca de lleialtat institucional», es pronuncia la paraula: «El conseller de Benestar Social practica la pirateria institucional.» Es referia a això, no?

Senyor conseller, no era amb ànim d'insultar... (*remor de veus*), escolti, està esborrat; és a dir, per mi..., aquí mateix retiro la paraula. Ara, senyor conseller, vostè ha portat un tema d'un altre terreny al terreny parlamentari. Se'n recorda... –i això deu ser una «tonteria» i un joc de nens, però fem-ho, ja que ho ha portat així vostè– qui va insultar primer a qui parlant dels serveis socials de l'Ajuntament de Girona i mai no li ho he tingut en compte? Mai no li ho he tingut en compte, mai de la vida! No ho confonguem. És a dir, estem en un terreny del més alt nivell parlamentari i estem parlant d'un grup de Govern a un grup de l'oposició, i joestic parlant en nom del Grup Parlamentari Socialista i interpretant el sentir del nostre Grup i de molts ajuntaments que se senten maltractats pel seu Departament. Jo mai no he dit, fora d'aquest àmbit i en la meua condició d'alcalde i de president de la Federació de Municipis, que no es col·labori amb el Departament de Benestar Social; tot al contrari! Acabo d'afirmar, aquí, abans, que voldríem ser entusiastes col·laboradors del Pla d'acció social i de la política del seu Departament! El que sí que hem dit –el que sí que hem dit, no caldrà que ho llegeixi perquè ja li ho diré jo ara mateix, no caldrà!, no caldrà!, el que sí que hem dit és: convenimarc general com a manera d'articular territorialment la col·laboració entre administracions; que ningú no firmi ara un conveni bilateral; que es firmi el mateix conveni de l'any 91 amb les clàusules econòmiques actualitzades.

Per diversos motius, però n'hi citaré només dos que per als ajuntaments són d'extrema importància. Punt u: ens deuen o no ens deuen més de 1.500 milions de pessetes? Que em consti, i sí sé sumar, li asseguro que sí. Vostè dirà: «Això és Economia i Finances.» Senyor Alavedra, vostè ens dirà com és que ens deuen encara, dels convenis de l'any passat, 1.500 milions de pessetes, i estarem encantats! Escolti, tan bon punt ens els paguin, escolti, estarem encantats de la vida, com pot imaginar-s'ho! No perquè ens interressi tenir aquests diners, sinó perquè ens interessa gestionar, de la millor manera possible, els nostres propis serveis socials!

Segon. És o no és veritat que, tot i que ho hem dit diverses vegades, el *Plan concertado* comporta uns diners que es transfereixen des del Ministeri d'Afers Socials, que moltes vegades són en escreix respecte al que vostès transfereixen als ajuntaments de Catalunya! I, és clar, vostè porta el debat a un terreny en el qual s'esmuny d'aquelles tres o quatre qüestions bàsiques que jo li he plantejat i que fan referència al mapa, que fan referència a l'atenció primària, que fan referència a la col·laboració a la lleialtat institucional, que fan referència al principi de subsidiarietat, que fan referència a una manera d'entendre les relacions entre administracions per no competir, sinó per col·laborar eficaçment. I vostè ha dit que faria tres passos; escolti, en la meua condició que sigui, ara la de diputat, fora d'aquí en una altra condició, faré també els que faci falta. Ara, fem-los de veritat tots plegats! No entrem en un terreny de veure qui la diu més grossa per després quedar-se cadascú tranquil a casa seva. Som ja, tots plegats, administracions i polítics d'una certa trajectòria! Intentem fer les coses sensatament, raonadament, no traient les coses del seu terreny. Dono —hi insisteixo—, retiro, una vegada més, qualsevol cosa que l'hagi pogut ofendre; que quedi clar, perquè mai no ha estat el meu estil. Sé que tampoc no ha estat el seu i tant vostè com jo alguna vegada hem comès alguna rellescada. Què hi farem! Ara, no m'acusi de la meua sense recordar-se de la seva pròpia!

I, dit això, vol dir que no valdria la pena de refer el clima entre tots els ajuntaments de Catalunya, entre totes les administracions, per assegurar que el Pla d'acció social, que és el que és objecte d'aquesta interpellació, sigui un instrument molt més eficaç del que és en la seva concreció i en la seva ambigüitat portada a extrems molt perillosos en els quasi vint-i-un o vint-i-dos programes que conté?

Ho deixo simplement sobre la taula, amb la màxima bona voluntat de col·laboració. De veritat, senyor conseller, no hi veig cap ànim injuriat ni molt menys cap ànim de persecució. Som, voldríem ser els més fidels col·laboradors d'una política que no fos una política per interessos partidistes —que no dic que ho sigui—, sinó una política per a atendre, de la millor manera possible, les necessitats —molt àmplies— que té el conjunt de la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva generositat que m'ha concedit sense que jo li ho demanés, però que li ho agraeixo moltíssim, i gràcies a l'honorable conseller de Benestar Social, gràcies al conseller d'Economia i Finances, si a més a més paga, i gràcies —hi insisteixo—, si és capaç d'esborrar allò que en algun moment donat el va ofendre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'honorable conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, ja està esborrat; n'estava abans de començar; però les coses a vegades s'han de..., perquè no és això únicament, vull dir, aquí llegeixo..., (*rialles*) de l'11 d'abril..., ho dic perquè diu, d'entrada: «filibuster, pirata, xantatgista i patrimonialista», vull dir, per dir-ho...; però bé, això està absolutament oblidat; n'estava abans de començar. Escolti! (*Remor de veus.*) Els deutes els deixarem; jo només li diré —perquè això vostès ja saben com va, vostès ja saben com va— que fins al mes de març d'aquest any, si la memòria no em falla, el Departament d'Economia i Finances no va rebre l'import del *Plan concertado* del Govern

central de l'any passat, i els ajuntaments van cobrar una part d'aquest *Plan concertado* avançant els diners el Departament d'Economia i Finances, sense tenir-los; per tant, les coses són així..., són així. Però aquesta és una qüestió en què tampoc voldria entretenir-me, en aquesta qüestió.

El *Plan concertado*..., he de recordar que el *Plan concertado*, en funció dels acords que hi ha entre la Generalitat com a institució i el Govern central com a institució, no és per donar diners als ajuntaments; és per complir el Pla d'actuació social pel que fa a atenció primària, i cada any nosaltres passem al Govern central, i se'ns accepta tot, on hem destinat tots aquests diners, en tots els aspectes, el que ha anat a l'ajuntament, el que ha anat als EAI i el que ha anat a tot arreu, se'ns accepta; per tant, nosaltres, realment, complim escrupolosament i institucionalment el que hem de fer, perquè, si no ho complíem, el Govern central no ens acceptaria la distribució que ha d'acceptar mentre es compleixi el PAS, perquè no és com és en altres comunitats autònomes. Nosaltres ens hi hem negat sempre, d'aquí ve que aquí siguem simplement les caixes, l'oficina d'auxiliar administratiu del Govern central.

Nosaltres aquí tenim competències; les volem exercir. Tenim un pla d'actuació social i, per tant, és per complir el Pla d'actuació social pel que afecta a atenció primària; per tant, aquesta és la qüestió. I vostès poden tenir, si ens la demanen directament a nosaltres, realment, la distribució que hem enviat al Govern central.

Diuen que..., restablir el clima de confiança. Senyor diputat, jo no l'he de restablir perquè no l'he deixat de..., mai. Jo li recordo que una vegada que vàrem convenir que perquè hi havia les eleccions municipals deixàvem les converses d'aquelles taules, jo li vaig escriure el mes de juliol —si la memòria no em falla— i li vaig dir: «Ja han passat les eleccions, convindria que ens tornéssim a reunir amb aquestes mesos que havíem deixat suspeses.» I vostè em va contestar —no recordo si telefònicament o per escrit— que aleshores la Federació estava en un període d'assemblea —que fins el mes de novembre no es va tenir— i, aleshores, fins a primers d'any no vam establir contacte. A primers d'any ja hi havia el Parlament dissolt o a punt de dissoldre's i aleshores aquestes converses..., però jo no he de restablir cap daixò perquè sempre ha estat..., la predisposició sempre ha estat la mateixa i seguirà sent la mateixa per una qüestió institucional.

La Generalitat està per servir a tots els ajuntaments i, evidentment, els aspectes personals, si n'hi hagués algun, que jo no els tinc, s'han de deixar al marge. Per tant, la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis de Catalunya, les dues institucions, les organitzacions municipals de Catalunya tindran tot el suport, tot el suport del Departament.

La valoració del primer PAS..., jo els ho dic, al Parlament jo vaig fer una primera valoració del PAS dintre l'any 91, amb una compareixença que, a petició pròpia, vaig fer i, per tant, en una primera aproximació —però vaig dir que no ho podíem acabar perquè l'any no havia acabat—, i si s'ha de fer el PAS a primers d'any, el dia 1 de gener no es pot tenir l'anàlisi del PAS de quatre anys anteriors. Necessitàvem un temps i per això vam dir: «la passarem» —aquesta valoració—, «a la reunió de consells generals de Serveis Socials que tenim el mes de juny»; que és això al qual ens vam comprometre i això és el que es pot fer.

I és evident que el PAS no és un document màgic que aleshores no pot ser revisat; el PAS pot ser revisat, ho preveu la normativa que jo abans li he llegit; com a mínim, una vegada a l'any. Però és que, a més, pot ser revisat sempre que es consideri que hi ha quelcom que pot ser millorat. Jo em comprometo a portar a la reunió de Govern, al Consell Executiu, totes aquelles qüestions que aleshores es demostrin que poden ser millorades, perquè el que ens interessa, a vostè, a mi, a tots els alcaldes de Catalunya, el que ens interessa és servir als ciutadans el millor possible, i amb aquesta qüestió ho fem.

El que a mi em preocupa és una altra cosa, de la qual hauré de parlar, també; no sé si vostè ha mirat la publicació que acaba d'editar la Diputació de Barcelona. La Diputació de Barcelona ha editat una publicació molt recentment que els demano que la repassin perquè es demostra que els ajuntaments, en general, fan una davallada d'any en any, i els més importants, més, en el que són despeses de serveis socials. I, aleshores, això ens ho hem d'analitzar. I ho diu la Diputació de Barcelona; per tant, no és una estadística del meu Departament; no és una opinió del conseller que els parla. És una estadística de la Diputació de Barcelona; un llibre molt preocupant, i d'això, n'hauré de parlar, perquè la Llei de serveis socials diu —diu la Llei de serveis socials— que la Generalitat ha de primar amb les seves subvencions quan l'ajuntament destini el 4% dels fons propis en serveis socials.

I vostè sap que hi ha molts ajuntaments... —no diré cap nom perquè aquí no és el lloc, ja el direm allà on l'hem de dir, etcètera; no és el lloc—; però, sap que molts ajuntaments que són molt importants i que tenen moltes necessitats socials no arriben a l'1%, que no arriben a l'1%? Que hi ha un ajuntament molt, molt, molt important que en termes absoluts, no relatiu —ho diu l'estudi, ho diu la Diputació de Barcelona, no ho dic jo—, ha rebaixat en 700 milions de pessetes en tres anys les seves inversions en serveis socials. Això sí que és important.

Per tant, aquesta és una qüestió que ja els invito que en parlem perquè la Generalitat el que no pot fer és, amb el que té, amb els ingressos de què disposa, amb el seu pressupost, és compensar les baixes d'altres administracions. Això no ho podem fer perquè no servirem bé al país. Per tant, dintre del mes de juny tindrem aquesta reunió perquè ja s'han fet les sectorials —ja li he dit abans que ja s'han fet les sectorials—, tindrem aquesta reunió del Consell General de Serveis Socials.

I, també, si podem, deixarem la reunió suspesa els dies que facin falta i les sessions que facin falta, i si s'ha de rectificar quelcom del PAS —ja ho vaig dir, no ho dic per primera vegada; si li ha passat bé la informació el representant de la Federació de Municipis de Catalunya, ja ho vaig dir: sempre, sempre, sempre, en aquesta reunió del juny o en la d'octubre o en la de desembre o en la de gener de l'any que ve, que es demostrï que es pot millorar el PAS—, tenen el compromís d'aquest conseller de portar a la reunió del Govern la modificació per millorar-lo. Perquè, el que és evident és que el PAS ha de ser simplement un instrument, un instrument eficaç i si es demostra que pot ser millorat, seria absolutament absurd no fer-ho.

Per tant, amb aquesta..., em sembla que amb això he contestat quelcom que vostè m'havia demanat i que jo en la primera intervenció no havia tingut temps de fer.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre les comunitats catalanes a l'exterior, que formularà el diputat il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les comunitats catalanes a l'exterior

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, aturat ja momentàniament el procés de desertització de la cambra, anem directament a referir-nos al tema objecte d'aquesta interpellació.

En dotze anys..., en dotze anys d'activitat parlamentària, sembla ser que aquesta és la primera vegada, si no anem errats de comptes, que es presenta una interpellació sobre les comunitats catalanes a l'exterior.

Aquest fet, aquesta circumstància és indicativa de fins a quin punt tant la societat catalana com les seves mateixes institucions, per tant, tots nosaltres, hem atorgat un paper, una funció secundària a aquesta realitat. El cert és que els catalans de l'exterior no ocupen avui un lloc destacat ni en l'interès ni en les preocupacions dels ciutadans residents a Catalunya. I diem «avui» i fem aquesta insistència en el mot «avui» perquè en altres moments de la nostra història, en aquest segle mateix, els catalans de l'exterior van jugar un paper fonamental en la recuperació de les llibertats democràtiques, en l'enfortiment de les llibertats nacionals.

Els casals catalans, els centres catalans, les llars catalanes escampades arreu del món fan, realitzen en aquests moments una funció de veritables ambaixades catalanes a l'exterior. Com reconeixen els mateixos casals, per exemple, el mateix Casal Català de Costa Rica diu: «Fora de la pàtria vivim, treballem i enyorem la nostra terra pairal milers i milers de catalans i fills de catalans, veritables ambaixadors culturals, comercials i polítics molt poc aprofitats.» Com diu el Casal de Catalunya de París: «Els casals hem d'assumir, com podem, les funcions de veritables ambaixades culturals.» Com confirma el Casal Català de Victòria, a Austràlia: «Els casals i centres catalans són autèntiques ambaixades de la nostra cultura i tot sovint, potser massa sovint, les úniques.»

Al costat d'aquesta funció estrictament cultural és innegable que al llarg de la història aquests casals han tingut també una funció clarament política, sobretot els grups de catalans d'Amèrica, històricament, han jugat aquest paper tant, que durant la Generalitat republicana es va arribar a plantejar la possibilitat que tinguessin una representació directa en el Govern de Catalunya i, en aquests moments, alguns d'aquests mateixos casals d'Amèrica reclamen algun tipus d'institucionalització de la seva realitat.

També podríem dir, en homenatge a aquest paper polític en moments difícils jugat per aquests casals, la mateixa funció que van dur a terme els casals de França i la Gran Bretanya.

Però deixem el passat i anem al present. Quina és la realitat d'avui? La realitat d'avui és que s'ha estroncat el recanvi generacional en no haver-hi, feliçment —feliçment—, ni emigració econòmica ni exili polític. Molts d'aquests catalans i catalanes de l'exterior són avui catalans de segona i de tercera generació; molts són ja tan catalans com mexicans, argentins, xilens, uru-

guaïans, francesos, i els seus fills o els seus néts són ja ciutadans del país que els ha acollit —del país on han nascut—, que van tenir avantpassats catalans.

A mig termini l'element de cohesió de grup, el més important, que és la llengua nacional, corre perill de desaparèixer i, amb la mateixa desaparició de la llengua, la continuïtat del grup diferenciat.

Queda clar, doncs, que cal cercar noves fórmules de manteniment de la catalanitat, i aquest és un objectiu absolutament impossible d'aconseguir sense l'ajut institucional clar, decidit i suficient que li haurien de dispensar els poders públics. Les dues propostes que sobre aquest tema han arribat al Parlament al llarg d'aquests anys, que hi poden tenir una referència directa, van arribar en la forma de proposicions no de llei de la mà d'Esquerra Republicana. Per una banda, el novembre del 88 dúiem en aquesta cambra la petició d'organitzar un merescut homenatge nacional a la Catalunya de l'exili, petició que va ser aprovada el mes de maig de 1989 pels distints grups parlamentaris. La segona, una proposició no de llei específica ja sobre les comunitats catalanes a l'exterior, del setembre de 1990, que va ser aprovada, també en aquest cas per unanimitat, el novembre del mateix any.

En aquella Proposició no de llei fèiem referència, en primer lloc, al reconeixement del paper històric fet per aquestes comunitats catalanes i se'ls concedia, en segon lloc, el dret a beneficiar-se de l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya, tot i la seva ubicació a l'exterior del territori de Catalunya.

No se'ns pot negar, doncs, que sempre hem mantingut un interès i una preocupació des del nostre Grup Parlamentari per aquests temes. Tenim, de contactes amb aquestes comunitats catalanes a l'exterior, la certesa —i ho diem amb tot l'afecte personal pel conseller que després ens hagi de respondre i amb tot el respecte institucional que es mereix—, tenim la certesa que la Generalitat no ha assumit seriosament la funció institucional que li correspon de suport decidit a les comunitats catalanes a l'exterior.

Els ajuts, quan hi són, són francament reduïts; no existeix un criteri clar, rigorós, un projecte preparat per a les comunitats catalanes a l'exterior i per a les seves entitats organitzades; no hi ha uns ajuts estables, regulars, any rere any.

Com diu una carta d'un dirigent d'una d'aquestes entitats catalanes de Suïssa —cito literalment—: «De tant en tant algun caramel, una actuació musical en una festa, una cobla i, això sí, molta, molta propaganda.»

Les mateixes classes de català no sempre reben el mateix tractament; en uns casos reben ajuts institucionals, en d'altres no. Hi ha, doncs, un tractament arbitrari de les comunitats catalanes a l'exterior. La certesa d'avui és que els casals catalans sobreviuen com poden i ho fan amb abnegació, amb dedicació i amb patriotisme. Els butlletins i les revistes de les entitats catalanes de l'exterior surten sovint gràcies només a subvencions —qui els ho havia de dir a aquells catalans exiliats!— de l'Instituto Español de Emigración, però no de la Generalitat.

Qui els protegeix? Qui els assisteix? Qui els empara? Hi ha, sí, un servei d'afers institucionals de la Generalitat que publica mensualment una revista: *Notícies de la Generalitat*, una revista adreçada exclusivament als casals catalans d'arreu del món. Cal convenir que és, aquesta revista..., hi és continguda una concepció certament peculiar de la Generalitat, una concepció

monotemàtica, monocolor i gairebé unipersonal. No s'adiu gens amb allò que el nostre Estatut d'autonomia diu que és la Generalitat, i diu: «La Generalitat és» —en primer lloc— «el Parlament» —és a dir, nosaltres—, «el Consell Executiu i» —només en tercer lloc— «el president.» Monocolor, monotemàtica i unipersonal.

La informació del Parlament, per exemple, fa referència gairebé exclusivament sempre només a les lleis aprovades. Són molt importants les lleis aprovades, però ja se sap que al costat de les lleis aprovades, que vénen de la mà, òbviament, del Govern i del Grup de la majoria, hi ha altres iniciatives parlamentàries que provenen de tots els grups de l'oposició, que mereixen també, legítimament, el dret de figurar-hi. Hi ha, al costat d'aquestes notícies de la Generalitat, un vídeo trimestral, que s'envia també a tot el conjunt de casals.

Aquest és el paper de la Generalitat, però hi ha un altre paper també hi ha el paper de l'Estat espanyol. L'Estat espanyol té claríssim què ha de fer; l'Estat espanyol ajuda els centres espanyols i la seva cultura a través d'ambaixades i consolats. Deixem Amèrica, anem a Suïssa, per exemple. A Suïssa, l'Ambaixada espanyola de Berna, com els consolats en altres cantons, els seus centres de recursos no tenen en totes les biblioteques, en totes les videotèques, en totes les discoteques de l'Estat espanyol ni un títol en català, ni un llibre, ni un disc, ni un vídeo en català. L'Estat espanyol —i ben fet que fa i així ens va— només exporta la seva cultura, la cultura en espanyol.

Al consolat de Zuric, per exemple, l'entitat Casa Nostra li va demanar, com en anys anteriors, les cent mil pessetes regulars que li anava donant i la resposta va ser: aneu a veure la Generalitat, que us ho pagui la Generalitat. A Suïssa l'Estat manté cent vint mestres destinats estrictament a l'emigració espanyola, per a l'ensenyament dels fills dels emigrats, i no cal dir que, d'aquests cent vint mestres, ni una hora d'ensenyament és, no ja en català, sinó per al coneixement del català, del basc o del gallec. Els fills dels emigrats catalans, doncs, no tenen allà cap més remei que o quedar-se sense mestre de l'Estat, que figura que és el seu, o anar a l'escola espanyola.

Els mitjans de comunicació —i acabo—, els mitjans de comunicació públics, la seva actitud és francament escandalosa; cap respecte, ni un, a la realitat plurilingüística i pluricultural de l'Estat espanyol. A les emissions internacionals de Televisió Espanyola és impossible que cap català s'hi pugui veure reconegut, perquè el món que s'hi reflecteix és un altre món. A Ràdio Exterior d'Espanya, després de l'enunciat de «*ahora llegan las noticias en lenguas vernáculas*» —s'entén, per tant, que el castellà no deu ser vernacle d'enlloc—, val la pena ben bé d'estalviar-se els cinc minuts que segueixen després en llengua catalana.

I acabo amb una cita del Casal Català de Costa Rica, diu: «Ara estem sense rebre gairebé ajuda des de Catalunya, lluitant desesperadament per tal que els nostres fills i néts se sentin catalans, difonent constantment arreu la cultura i la realitat de Catalunya, i procurant superar la sensació present molt sovint que ho fem sols i a la pàtria que tant estimem ningú o poca gent comprèn la nostra dèria i la nostra angúnia i està disposat a ajudar-nos.» Ens agradaria que cartes com aquestes no haguessin de tornar-se a escriure mai més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, si vol, senyor diputat, a la segona part, a la contrarèplica, li respondria a la seva doble interpellació. Vostè em penso que amb el fil del seu discurs ha fet una interpellació doble: una, que en tot cas correspondria respondre al Govern de la Generalitat, la qual faria referència als casals catalans que hi ha arreu del món, i l'altra, que és la seva versió sobre la presència del català a les ambaixades i consolats espanyols arreu del món. D'aquesta, malauradament, no en tinc prou referències i em penso que no és el Govern de la Generalitat –tot i que podem recaptar informació– la institució adequada, malgrat –li podria dir– que ha sigut un objectiu important i fonamental dels nostres requeriments defensar i propagar la realitat pluricultural de l'Estat espanyol i l'obligació que comporta assumir aquesta realitat pluricultural per part de les representacions de l'Estat espanyol a l'estranger. En alguns casos –jo n'hi podria dir alguns– tenim experiències que això ha sigut d'aquesta manera. No sé si el Consolat de Suïssa, al qual vostè es refereix a través d'una persona que em penso que coneixem, es troba en aquesta situació; però, en tot cas, aquí sí que difícilment li podria fer un inventari, una referència de les ambaixades, dels consolats sobre el nivell de compliment, sempre insuficient, en tot cas sempre com a proposta feta des de fa poc temps i assumida només en part –en part deficient– per part de la representació de l'Estat.

Hi ha una cosa que li voldria contestar a vostè en primer lloc. Vostè diu: «En dotze anys no s'han fet interpellacions en relació amb el problema dels casals catalans.» Vostè atribueix el fet que no hi hagi hagut interpellacions com un nivell de desconsideració d'aquest Parlament i dels partits aquí representats sobre l'interès que es té sobre els casals catalans d'Amèrica. Jo tinc la impressió que aquesta és una afirmació, des de tots els punts de vista, desviada. No crec que el nivell d'intervencions sigui el termòmetre per valorar l'interès del Parlament, sinó que, en tot cas, l'interès de la ciutadania i l'interès del Parlament i dels parlamentaris dels partits... Hi ha altres elements de referència, i em temo que vostè és possible que caigués en l'equivocació d'establir termomètricament com l'interès és directament proporcional a les interpellacions i a les preguntes. Jo tinc la convicció absoluta que, probablement, és una versió, és una visió del seu partit, però tinc la impressió que no és la forma, diguem, el termòmetre adequat per calibrar, per mesurar i per establir aquest interès. És simplement posar unes quantes persones a fer interpellacions cada dia i, aleshores, aquesta en tot cas seria una interpretació desviada. Tinc la impressió que no és aquest el camí.

Vostè ens diu..., jo li voldria..., i com que aquest és un tema molt seriós i jo no voldria tractar-lo de cap manera superficialment, em penso que –i ho voldria deixar ben clar– aquest, el tema dels casals i el tema dels catalans que hi ha a l'exterior, ha sigut una preocupació constant, permanent des del començament de la Generalitat. Jo només li voldria recordar que el primer conseller d'Ensenyament i Cultura que hi va haver en l'època de la Generalitat provisional, el senyor Pere Pi-Sunyer, el pare del senyor Pere Pi-Sunyer –ell era fill, com vostè sap, d'exiliats–, el seu pare va ser el creador del casal català de Mèxic, i tenia especial preocupació i especial sensibilitat; especial

preocupació i especial sensibilitat que jo crec que nosaltres hem conservat i hem mantingut, el president de la Generalitat i moltes persones.

Si vostè em permet que faci una referència personal: jo mateix, que he viscut a països estrangers durant anys i em penso que conec, no sé si tots, però gairebé la majoria dels casals catalans de l'Amèrica llatina, he tingut l'oportunitat de compartir amb ells estones i hores, que em permet, també potser, de parlar amb un cert coneixement, i, de totes maneres, vull anticipar i vull anticipar-li a vostè i vull anticipar-los a les senyores i senyors diputats que les característiques, lògicament, dels casals catalans a l'estranger són molt diferents. I em penso que aquesta és una situació que per ser realista cal tenir ben present. És a dir, des del Casal Català de Mèxic, per exemple, que té... –perdó, el pare del senyor Pi-Sunyer va fer el casal de Caracas–, des del Casal Català de Caracas, que té unes excel·lents instal·lacions esportives i que s'ha convertit en un centre on moltes persones que no són catalanes desitgen anar-hi, perquè els catalans han marcat uns nivells de qualitat i d'interès, fins a l'Orfeó Català, amb un edifici antic que tenia, la nova seu, etcètera, em sembla, i els nous casals catalans d'Europa no resultants, en alguns casos, avui, de la immigració de la Guerra Civil, sinó de persones que hi van a treballar en altres situacions i en altres circumstàncies... Un exemple és el centre que aplega, on es reuneixen els catalans de Brussel·les, en aquest cas són molts d'ells funcionaris europeus i té característiques diferents. És a dir, els casals catalans, per les seves característiques, per la seva ubicació, per l'esperit de les persones que els varen organitzar, tenen característiques diferents.

Li dic això, aquesta sensibilitat, perquè, precisament, l'any 81, quan per acord del Consell Executiu –estem parlant de l'any 81, senyor Carod-Rovira, no de cap proposició de llei d'Esquerra Republicana, sinó de l'any 81– es crea el Secretariat de Relacions amb els Casals Catalans, hi va haver un congrés mundial de casals catalans i el president de la Generalitat va dir: «Durant tants anys aquests casals d'Amèrica i d'Europa han estat molt importants perquè Catalunya no morís. Catalunya ha viscut de vegades més fora de casa que dins. Jo us dono les gràcies pel que sé que vau fer i pel que sé que, amb l'ajut nostre però amb l'esforç vostre, amb el vostre patriotisme fareu.» Com vostè veu, no hi va haver una interpellació, probablement, en aquella data, però és norma de govern, amb la creació d'aquest Secretariat –paraules del president de la Generalitat–, i hi ha hagut una actuació continuada durant aquests anys amb els casals catalans.

Em temo molt, senyor Carod-Rovira, que sempre hi podrà haver una persona que, amb el conjunt i amb molta raó moltes vegades i amb un cert apassionament, i amb una certa voluntat, podrà escriure o podrà dir, o li podrà semblar poc el que es fa. Això ens passa a tots nosaltres. I a nosaltres també, a vostè li sembla sempre que es fa poc, a mi també em sembla que fem poc; és a dir, aquest és un nivell no moltes vegades de la qualificació d'un servei o de la prestació d'un ajut o de l'esperit que mou això, sinó que això és aquesta voluntat que tenim els catalans de sempre voler fer més pel nostre país, de sempre voler fer més per casa nostra, i li asseguro que aquesta voluntat de fer té un increment i un plus important quan un es troba allunyat de casa seva i quan li apareix en el seu panorama i en el seu punt de vista moltes possibilitats que es podrien realitzar, moltes co-

ses que voldria fer, i cada vegada que veu la televisió li sembla que podria fer alguna cosa. Però, malauradament, les realitats són les que són.

Però perquè vostès, i per tranquil·litat dels senyors diputats, perquè no es pensin que perquè no hi havia interpellacions de l'Esquerra Republicana durant aquests..., no hi ha estructurada una política coherent, jo els voldria explicar les actuacions que es fan a les comunitats catalanes d'altres països, amb els objectius que tenen. En primer lloc, ha sigut un objectiu escrit, establert, conegut, el de consolidar, refer o establir de nou els lligams entre la Generalitat i tot Catalunya, i aquelles comunitats, començant per l'elaboració d'un cens. És a dir, s'han facilitat als casals els mitjans per establir un cens. El següent: s'han establert vies de comunicació a fi que els catalans a fora de Catalunya tinguin accés a informació àmplia i d'actualitat sobre la realitat del nostre país, i també que a Catalunya es conegui l'existència i l'activitat d'aquells catalans.

El senyor Carod-Rovira em deia, diu: «És que es fa una notícia de Catalunya com si només parlés del president de la Generalitat, del que fa...» Jo, si vostè vol veure aquesta..., vostès la coneixen, vostès la poden fullejar; aquí, en la primera pàgina, és el senyor Rostropòvitx, quart Premi Internacional Catalunya 92. Però jo els ho llegiré perquè vostès vegin fins a quin punt és partidista, és una...: «Notícies del mes: el senyor Rostropòvitx, Premi Internacional Catalunya 92. El 1993 es commemora el centenari del naixement del pintor Joan Miró. Acord de col·laboració per a la millora d'infraestructura i aprofitament del cabal del sistema Èssera Ribagorçana. Presència de Catalunya a l'Expo de Sevilla. Els Quatre Motors per a Europa estudia els problemes del medi ambient. Conferència social del Grup Quatre Motors per a Europa. Noves instal·lacions a l'Escola de Policia de Catalunya. Inauguració de les noves terminals de l'aeroport de Barcelona.» I podria seguir: «Catalunya s'interessa pel desenvolupament de la física de partícules», etcètera.

És a dir, aquesta, senyores i senyors diputats, no és la revista que sembla que sigui, com ens la presentaven, que semblava que fos un butlletí de Convergència Democràtica; aquesta és una publicació que tendeix a informar els catalans que viuen fora de la seva terra d'aquell tipus de coses que, al bon entendre de les persones que fan la revista, els poden interessar. Potser no són les mateixes que interessen molts dels que estan aquí, però nosaltres, les referències que en tenim són positives. Propiciar les relacions entre aquestes comunitats i Catalunya, i es fan, es dona suport, dins del possible, a les activitats socials de les entitats catalanes de fora.

Senyor Carod, molts d'aquests casals tenen ajuts de característiques diverses; probablement no els que voldríem, no els que desitjaríem, però no li vull recordar que aquest és un país on moltes entitats necessiten i requereixen ajuts, i que les limitacions pressupostàries no permeten donar els ajuts que tothom voldria rebre; sempre més, per fer més coses, però no suficients pel que paguen, pel que recaptem, pel que rebem, i que està a disposició de la Generalitat.

S'atenen les necessitats derivades de la condició d'emigrant dels catalans; s'estableixen programes de cooperació amb els casals catalans, etcètera. Després, si m'ho permet, li llegiré les diverses àrees —això que vostè deia que no se n'assabentaven—, l'àrea d'informació, el que fa, però només li'n llegiré una; després continuaria amb la de relacions. L'àrea d'informació, per

exemple, entre les realitzacions més importants, és la tramesa de premsa catalana diària per via aèria —un sistema de comunicació perquè coneguin el que passa—, l'edició d'aquest butlletí institucional a què em referia abans; edició de *Crònica catalana* —vostè s'hi referia—, revista trimestral en vídeo, en col·laboració amb TV3, amb l'actualitat de Catalunya; servei de suport als programes catalans de ràdios estrangeres; l'àudio-casset mensual *Les notícies de Catalunya*; tramesa de discs i cassetts de música catalana; suport a la publicació de butlletins i revistes dels centres catalans; edició —que es farà aquest any 92— de l'anuari 92 *Presència catalana al món*, i també en aquest apartat d'informació s'han de considerar les informacions d'actualitat que conté el *Diccionari sobre els catalans i Amèrica*, que és a punt d'editar-se per part de la Comissió Amèrica i Espanya.

Vostè em diu —i per acabar, senyor president, perdoni'm un moment—: «La utilització d'aquests casals com a ambaixades culturals.» No és la utilització, senyor Carod-Rovira, aquests casals són ambaixades culturals en la mesura que ells se'n consideren i que ells ho han volgut, i que ells ho fan, i no es tracta d'instrumentalitzar ningú; es tracta d'aprofitar l'esforç, la voluntat, el sentiment i el sentit que ells tenen perquè, amb aquests ajuts, amb aquests mitjans que se'ls proporcionen, es converteixin realment en casals catalans, en la mesura que ells vulguin, i amb els problemes que vostè assenyalava, diguem-ne, del recanvi generacional al qual després em referiré.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Carod-Rovira pot consumir un torn de rèplica per cinc minuts.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo no tinc, malauradament, com vostè, un coneixement de tots els casals de l'Amèrica llatina, només de quatre o cinc països; per tant, no són tants com els de què vostè pot disposar. No voldria que vegés en la meua intervenció que m'he referit a les opinions emeses per una sola persona, jo he fonamentat aquesta interpellació en informacions rebudes de desenes de casals catalans d'arreu del món; per tant, res del que s'ha dit aquí no és gratuït. I vostè ha dit una frase que penso que pot determinar el que diguem a partir d'ara, diu: «Les realitats són les que són.» Doncs, bé, anem a veure quines són les realitats. Casal de Catalunya a París —les reproduccions són sempre literals—: «Ens reunim en un sòrdid local social que àdhuc avergonyiria els representants del més miserable país del Tercer Món.» Costa Rica: «Els vídeos que rebem de tant en tant els hem de veure a casa per falta d'un televisor on fer-ne exhibicions públiques comentades.» Equador: «Per favor, de tant en tant, un conferenciant, un artista, algú que ens tingui en compte.» A Suïssa es reuneixen per caritat al local de la Misión Católica en Lengua Española. A l'Argentina, «l'enorme patrimoni bibliogràfic, d'arxiu, documental, fotogràfic que hi ha per ordenar, per classificar, per catalogar, necessitaria una intervenció importantíssima i urgentíssima de la Generalitat». A Cuba, l'ermita de Montserrat, als entorns de l'Havana, punt de referència sentimental durant dècades dels catalans de l'illa, necessita una cosa tan elemental com és una tanca per protegir l'entorn, per garantir la integritat i la seguretat del patrimoni. Són aspectes realment molt concrets.

Però és que, aquestes ajudes que vostè ha dit que hi destinava el Govern de la Generalitat, són ajudes que l'any 88 eren 15

milions; l'any 89, 15 milions; l'any 90, 15.750.000 pessetes; l'any 91, 30 milions; l'any 92, 31 milions, i gràcies a una esmena d'Esquerra Republicana, 41 milions.

Galícia... –nosaltres, 41 milions–, Galícia hi destina enguany 900 milions; Euskadi destina enguany a les seves comunitats a l'exterior, 228 milions; Extremadura destina enguany a les seves comunitats a l'exterior 167 milions. El suport institucional ha d'anar més enllà de determinades trameses. Diuen d'un casal del nord de l'Argentina: «De la Generalitat rebem el diari *Avui*, alguns fulletons, una revista mensual i un vídeo cada tres mesos.» I és bona cosa, i segur que n'estan contents, però tinc la sensació que no en tenen prou, amb això. Des de Toronto: «Estem preocupats pels problemes econòmics que pateixen els casals per tal de seguir endavant la seva tasca de donar a conèixer la nostra cultura i identitat catalanes.» Des de Santiago de Xile: «Els fons destinats als casals de fora de casa fins a avui dia han estat ben minvats; tenim una responsabilitat ineludible amb els compatriotes que es troben en una situació precària.» Des de Costa Rica, novament: «Amb tristor vam poder comprovar a Mèxic com moltes altres comunitats autònomes, com per exemple Galícia, Navarra, Astúries i altres, ajuden molt més els seus coterranis que viuen a Amèrica per tal que no perdin la seva identitat i la seva consciència, ells i els seus fills, del seu origen nacional.»

Per tant, senyor conseller, no neguem el paper fet per la Generalitat, però estem convençuts que, ara –i tant!–, és un paper, francament, absolutament reduït i insuficient. No es tracta només d'un suport econòmic; es tracta d'un suport explícit, polític, institucional, de fer considerar a aquests catalans i catalanes de l'exterior que són part integrant –si ells volen, i ho volen ser– d'aquest poble. Aspectes que en els estatuts d'algunes comunitats autònomes, com per exemple Andalusia o Galícia, consten molt clarament.

Hi ha una proposta que va aprovar aquest Parlament, d'Esquerra Republicana, i després va ser assumida per unanimitat de tots els grups: l'homenatge nacional a la Catalunya de l'exili –assumida per tots els grups–, que afectaria una part important dels catalans i catalanes que viuen encara avui a l'exterior. Han passat l'any 88, l'any 89, l'any 90, l'any 91... Som al maig del 1992. Quan serà, aquest homenatge nacional a la Catalunya de l'exili, aprovat per aquest Parlament, i que el Govern de la Generalitat ja hauria hagut de fer?

Creiem que es necessita un canvi d'actitud amb urgència. I, de veritat, cregui que no fem aquesta interpellació per criticar allò que no fan o que al nostre entendre no fan prou. La fem perquè els catalans de fora rebin el respecte, l'atenció, el tracte i l'ajuda que ara no tenen. I deixi'm tornar-li-ho a dir: les notícies de la Generalitat, la revista *Notícies de la Generalitat* –no *Notícies de Catalunya*, *Notícies de la Generalitat*, almenys és com es deia fins ara–, adreçada a tots els casals, que reflecteixi la realitat plural de Catalunya; jo no he dit que només hi sortís *Convergència* –suposo que també hi surt *Unió*, de tant en tant–, sinó que, a més a més, es reflecteixi la realitat plural de Catalunya, i nosaltres també som Catalunya, com ho pugui ser el senyor Rostropòvitx des del punt de vista cultural. Perfecte. Però la realitat plural de Catalunya no s'acaba feliçment amb unes sigles: ni amb les seves ni amb les nostres. La realitat plural de Catalunya som tots, i tinc la sensació –la torno a tenir– que aquest no és en absolut un tema el qual el Govern que avui tan

dignament vostè representa en aquesta cambra, hagi dispensat la importància, l'atenció i l'interès que es mereix.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'honorable conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, miri, senyor diputat, em sap greu dir-li una cosa, però de tota manera la hi vull dir: la gent que viu, els catalans que viuen fora de Catalunya, es mereixen –i necessiten– tota la nostra consideració i tot el nostre respecte, la qual cosa no vol dir que això vulgui dir que necessiten..., sí que necessiten sentir-nos implicats en la seva realitat i en el coneixement del que representa no viure en el propi territori, però sí que, de tota manera, jo li puc assegurar que moltes d'aquestes persones no volen, no desitgen tant aquests ajuts que vostè reclama, els diners o les pessetes, perquè molts d'aquests casals, moltes d'aquestes persones, durant molts anys, han demostrat no només que ells eren capaços de construir i de fer i de refer els seus casals, sinó que eren capaços, àdhuc, d'ajudar ciutadans que vivien a Catalunya i que estaven en pitjors situacions i en pitjor consideració. I han demostrat, molts d'ells, una extraordinària solidaritat entre ells mateixos. La prova és que aquests casals existeixen; i el que nosaltres hem de fer és dotar-los –com ha fet la Generalitat, i com ho pot fer, i pot fer-ho millor, això sí que li ho reconec– de tota aquella sèrie de serveis, d'informació, de relació, de participació en actes, de projecció exterior. Jo crec que això és imprescindible; no es tracta d'enviar-los, per comptes d'un casset, enviar-los-en quatre; es tracta de fer assequible, moltes vegades, el que representa un coneixement real i veritable del que és la realitat cultural, la realitat econòmica, la realitat de Catalunya. I això és el que intentem fer. És a dir, és evident que nosaltres no podem arribar a dotar-los –i probablement no ens ho permetrien, molts d'aquests casals sempre estan disposats a rebre qualsevol cosa que se'ls enviï, els ajuts que no poden rebre se'ls pot proporcionar–, però molts d'aquests casals no és tant la preocupació que vostè sembla traduir aquí –tot ho tradueixen, al final, en una subvenció, en si els donéssim tres pessetes més, si els enviéssim una... No és... Em penso que tot ajuda i tot és necessari, però sobretot el que necessiten, el que volen, el que desitgen, és un nivell de relació, un nivell d'implicació... I jo li puc assegurar que això ho tenen. I es podria fer millor, i vostè m'ho diu, i joestic segur que vostè pot rebre cartes, i jo podria rebre cartes. Li'n podria presentar moltes, de felicitacions per actuacions que es fan, per visites que hem fet al país, de satisfacció per coses que s'han visitat, d'això li'n dic quatre coses, home: l'Aplec de la Sardana que es va fer...; l'organització de la Diada de Catalunya i Euskadi per l'Agrupació Catalana a Essen; l'Aplec Internacional de la Sardana a Amsterdam, a París, a Zuric..., etcètera. Es podria..., de molts d'ells hem rebut cartes que si ara les llegissin dirien que sí que van bé, les coses, però em fa l'efecte que no és aquest l'objectiu d'aquesta interpellació. No és dir els que consideren que s'hauria, des de Catalunya, de rebre una tanca per arreglar, per tancar una cosa que la deu necessitar –que és possible que la necessitin, i que els de Cuba deuen estar en una especial situació compromesa, no per culpa nostra, senyor Carod-Rovira, sinó per motius externs a la voluntat i el desig d'aquesta cambra. És evident que els pot faltar una tanca a Cuba, que uns altres podrien desitjar un vídeo o un altre vídeo per

al seu casal, però de tota manera tinc la impressió que la situació i la problemàtica dels casals catalans no és dels vídeos, no és de les tanques; tenen una dinàmica i una consistència diferents.

Dinàmica i consistència diferents que passen, també, per una cosa molt important —no tant els europeus, que són diferents, però sí els d'Amèrica—, que es tradueix en el que es podria dir el «relleu generacional». El que succeeix amb els fills o amb els néts de molts d'aquests fills o néts de catalans que viuen en una realitat diferent, que moltes vegades han tingut relació, s'han casat i tenen al mateix temps, ells, fills..., i d'alguna manera interpreten o senten d'una manera diferent la seva relació amb el seu país, amb la seva pàtria, de com la sentien els seus pares o els seus avis. La situació és diferent, els problemes són distints, i a mi em fa l'efecte que nosaltres, la nostra resposta ha de ser una resposta positiva de catalanitat, en la mesura que ells mateixos ho puguin, ho vulguin i ho desitgin assumir.

Jo li puc assegurar una cosa: la Generalitat té, jo em penso que la sensibilitat i la presència d'elements de la Generalitat, que som tots, vostè mateix diu que ha anat a quatre llocs; el senyor Pi-Sunyer d'aquí a quatre dies se'n va a Rosario, on se celebra una reunió de casals, el senyor Pere Pi-Sunyer, com a representant d'aquesta Comissió Catalunya i Amèrica. Però els asseguro que una cosa extremament positiva i valorada per aquests casals... El casal de París jo l'he visitat i sé com estan, però vostè sap com, els catalans que viuen a París, i que són membres del Casal..., el que representa el lloguer o l'adquisició d'un local nou! Llavors, diguem-ne que probablement s'hauria de considerar, però que ells mateixos estan disposats a considerar-la, vull dir que no cal que els demani... No és que demanin que els comprem o que els ho paguem; són ells que, sobre aquesta base de la realitat de la seva pròpia dinàmica, generen l'articulació del que podria ser una nova seu. No crec que la demanin a la Generalitat, sinó que, en tot cas, el que demanen és un nivell d'utilització, consideració...

Jo li puc assegurar que aquestes dues actuacions de la Generalitat, que per un costat ha sigut el COPCA, i que per l'altre costat és el COPEC, un des del punt de vista de les característiques industrials comarcals, i l'altre des del punt de vista cultural, aquesta és una actuació extraordinàriament valorada pels catalans que viuen a fora, molts d'ells no hi podran, probablement col·laborar d'una manera directa, però sí que se senten implicats en una realitat que té la voluntat de traduir —vostè en diu ambaixades— aquest tipus d'institucions que establiran en les diverses ciutats, en un conjunt el COPCA, en moltes d'elles, i el COPEC progressivament, elements positius de participació tant de la realitat econòmica catalana i la seva indústria i el seu comerç com també d'una cosa tant o més important per a nosaltres i més important des del punt de vista de la identitat i de la catalanitat com és la presència cultural.

No hi ha hagut interpellacions fins avui, espero que ara de tant en tant vostè ens en farà alguna, però el que sí que li puc assegurar és que, com vostè ha vist i tenia un ampli..., moltes consideracions per fer-li, moltes realitzacions produïdes, la Generalitat hi ha treballat amb especial sensibilitat, perquè em penso que tots nosaltres sentim, interpretem que la presència d'aquests catalans, moltes vegades allunyats de Catalunya no per voluntat pròpia..., ens hi sentim implicats i ens hi sentim especialment relacionats. I el que de vegades, diguem-ne, no ens

ho repetim constantment tinc la convicció que ells així ho saben i així ho expressen. Jo li podria ara llegir —les portava preparades— moltes cartes, moltes que s'han adreçat al president de la Generalitat amb motius diversos; en moltes d'aquestes referències no tenen aquesta característica que tenen les cartes que vostè ha llegit, sinó que tenen la voluntat de ser, de sentir-se i de participar. I en relació amb la revista, senyor Carod-Rovira, jo no sé què vol dir «que s'hi sentin tots participats». Aquesta és una revista que es refereix, com li deia abans, a aspectes que fan referència al país, que som tots, i quan es diu que s'inaugura la casa de Llenguadoc-Rosselló a Barcelona, em penso que vostè s'hi pot sentir implicat i m'hi puc sentir implicat jo i s'hi poden sentir implicats els catalans que són a fora.

Tinc la impressió, tinc la convicció que aquesta és una revista que respon a les necessitats que ells senten, sempre es podria fer millor, però tinc la convicció que respon a aquest sentit de pluralitat a què vostè es referia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la crisi del sector duaner, que formularà el diputat senyor Reguant. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la crisi del sector duaner

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, sé bé d'antuvi que aquesta interpellació no és un tema gratificant, donada la nostra feblesa institucional en aquesta qüestió, en aquesta matèria —també en altres, però en aquesta.

La motivació d'aquesta interpellació sorgí la nit del 24 al 25 del propassat febrer, el dia de vaga, al vespre, quan el meu partit va acceptar la invitació del comitè de vaga i ens vàrem traslladar a la línia fronterera que ens separa de la Catalunya Nord, i allà ens varen explicar què era el que estava succeint. Hi havien treballadors catalans, nord-catalans, de l'Empordà, de l'Alt Empordà, també francesos, estaven en el cantó francès per problemes, sembla ser, de poder-se mantenir en el cantó de l'Estat espanyol, i el motiu d'aquesta vaga que feien era que responien a un tracte de no-negociació de la Comissió tripartida que s'havia constituït uns mesos abans i que no donava sortida als seus problemes de supervivència.

Aquí cal dir tot d'una que, tal com assenyala la secretària de l'Estat belga per a l'Europa del 92, la senyora Lissind, és l'únic cas conegut d'un sector en expansió que fallirà en una data fixa. I ves per on que aquest aspecte no és pres en consideració per cap de les administracions afectades. Com a exemple, senyor conseller de Treball, cal dir que, d'acord amb aquest document del Patronat Català Pro Europa, està previst fil per randa què passarà amb l'IVA, lògicament —lògicament, amb bon sentit comú—, com es transformarà i com acabarà de ser un impost consolidat, de quina manera i quan. En canvi, el que passarà amb els treballadors afectats en el sector, res de res fins fa pocs dies. Fins fa pocs dies quan la Comunitat Econòmica Europea, el seu Comitè Executiu es va manifestar que d'alguna manera pagaria el 20% de la reconversió del sector duaner. Naturalment, aquest sector —i seguint l'esperit i el sentiment de la secretària d'Estat belga— té, tot aquest sector, un sentiment d'abandó, d'abandó de totes les administracions —com li deia—, també de la nostra.

Conseller Farreres, cal que li recordi que uns dies després del 24-25 de febrer, vostè estava per terres gironines i declarava: «He observat» —he observat— «que no hi ha interès de resoldre el tema, ni des de Madrid ni des Brusselles.» I a mi això em «frapava», perquè vostè és el conseller del nostre Govern i es tenia de mirar sense poder-hi intervenir, en temes de treballadors catalans en sòl de Catalunya.

No cal dir que aquest sector està justament frustrat, perquè ho ha provat tot, com vostè ben probablement sap. Aquí tinc als dits una lletra adreçada al president Pujol, del febrer del 91, on li puc llegir, en fi, un «breu» que diu: «Ja sabem que el Govern de la Generalitat que vós presidiu no té competències en aquest camp, ara bé, considerem que és un deure moral, com a institució de tots els catalans, que prengui consciència d'aquesta dura realitat social. Per altra banda, també voldríem esmentar que des d'altres administracions —aquelles de les quals nosaltres depenem— se'ns diu o bé que no passa res o bé que no hi ha cap solució. Des d'una òptica de respecte a la realitat social i a l'equilibri territorial del país, fent servir una expressió que vós molt sovint empreu» —li diuen els treballadors que formen l'Associació d'Empleats d'Agències de Duanes de la Jonquera—, «caldria urgentment donar un cop de timó», i es pregunten: «Com podem donar un cop de timó en un vaixell on nosaltres no hi manem?»

D'aquesta carta us dic només la que va anar en direcció al president Pujol, però no la resposta, perquè no existeix.

Val a dir que aquests treballadors, i també els empresaris, han fet gestions de tot tipus de nivell, sense cap resultat reeixit, més aviat han trobat sempre respostes evasives i respostes d'ajornament de la posició oficial del Govern de Madrid i també del nostre.

Val a dir, per això, que a nivell d'organismes públics s'han fet alguns estudis, com per exemple l'encarregat pel president Pujol a l'illustre senyor diputat Josep Moliner, que és de prou vàlua, que es pot prendre amb prou consideració; també un estudi de la Universitat Politècnica de Barcelona, que em penso que vostè mateix o el seu Departament va encarregar, juntament amb el Consell Comarcal de l'Alt Empordà; també a la Comunitat Europea s'han fet gestions, i també s'ha fet una plataforma de reivindicació, que justament el dia 11 va ser presentada, ara fa pocs dies, i el resultat el sabrem el dia 15, tal com vostè sap que es pronunciarà probablement l'Administració central.

De totes maneres, allò que sembla ser o el que està en la consciència de tota aquesta massa social és que seran excedent laboral sense una contraprestació que aixoplugui la seva situació. Ells diuen, però, que la situació té un tractament, i el tractament que ells veuen és crear una zona d'interès especial, tal com, pel que es veu, s'ha fet a Irun, o crear un centre de tractament de mercaderies, aprofitant els serveis ja existents a la Jonquera, la comunicació amb l'autopista, etcètera, o potenciar una indústria lleugera no contaminant —diuen ells—, també es podria injectar diner per fer ajudes a la poca i degradada agricultura de la zona —manifesten—, també es pregunten que es podrien finançar cursos de reciclatge formatius, doncs, per poder reconvertir el sector. Es pregunten, però, què ha passat amb l'activació del projecte Parc de l'Empordà, que vostè potser em podrà contestar: aquesta creació del centre intermodal per rellançar el projecte on ells manifesten que no saben exactament què ha passat,

on s'ha encallat, si aquí o si a Madrid, i jo espero que vostè em —i ens— podrà contestar. Després també diuen que es podrien fer unes oposicions restringides per recol·locar el personal a nivell de la futura agència tributària, etcètera.

I això, necessàriament, ens porta a una reflexió trista, no?, que és que aquestes idees, que són fruit de la fantasia d'aquests treballadors acorralats per aquesta situació de necessària reconversió o posicionament polític de l'Europa dominant..., ha d'anar a les costelles d'aquests treballadors el cost d'aquesta reconversió, d'aquesta convergència amb Maastricht, que necessàriament comporta una pèrdua sistemàtica de llocs de treball, a voltes sense contraprestació prevista, com en aquest cas; ells pensen que hi ha aquestes solucions. I jo li pregunto a vostè quines mesures de seguiment ha pres o pensa prendre per intentar intervenir en aquest problema, fent el seguiment, i espero que em pugui informar de quina és la situació d'aquests treballadors nostres i quina participació es preveu per a ells en el Pla Interreg, en aquests 100.000 milions de pessetes que posa a disposició la Comunitat, de l'any 90 fins al 93, o en el ZUR o en el programa MATHEUS. I la pregunta greu és si la Comunitat paga el 20% de la reconversió dels llocs de treball, d'on sortirà l'altre 80%? Em podrà vostè dir en quina proporció té vostè previst que hi intervingui el seu Govern i en quina ho farà el Govern de Madrid? Nosaltres posarem l'1 i Madrid l'1, i la resta, l'altra part? O és que no hi ha recursos per intentar reconduir aquest sector posant el diner que manca?

Quina disponibilitat financera té el seu Departament, el nostre Govern, per intervenir a nivell de la reconversió, tant de formació com de rellançament industrial, apuntant les idees que aquests treballadors tenen?

Miri, la plataforma de reivindicació del sector parla de jubilació als cinquanta anys; un atur de llarga durada, indemnitzacions justes, és a dir, seixanta dies per any treballat, mínim, un any, màxim, cinc anys; poder accedir a cossos de funcionaris; fortes inversions públiques per intentar refer el sector, però, tristament i patèticament, la realitat que fins ara hem contemplat, si observem la dinàmica dels *timings* d'aquest problema que estem tractant avui i que a nosaltres ens agafa des de fora, perquè no estem dins, perquè no tenim competències per estar dins, ens adonem, tal com li deia al principi de la meua intervenció, que la Comunitat sí que ha tingut cura de portar molt ben planificada la transformació d'un impost que és necessari, però, en canvi, per a la protecció i correcció d'aquests llocs de treball, que ara li'n parlo de mil, de la nostra zona fronterera —mil—, directes, quatre, i cinc mil d'indirectes, però que, aplicat a tota la Comunitat, són més de 85.000, com vostè sap millor que jo, segurament... Bé, doncs, davant d'això resulta que la Comunitat fa aquest gest, diu que bé, que ja ho tindrà en compte, que pagarà el 20%, i mentrestant les solucions queden pendents per a millor oportunitat, si és que Déu no repara aquest assumpte.

Per tant —per tant—, la darrera cosa que em resta per dir-li és que espero que vostè sí que tindrà respostes a aquests interrogants que jo li he fet, perquè de ben segur, i de vostè em consta que té molt interès a fer el seguiment d'aquesta i altres qüestions del seu Departament, i considero jo que està vostè en una situació de molta dificultat, no perquè vostè la vulgui, sinó perquè nosaltres, el nostre país, el nostre govern, hi estem, i un dia tindrem de parlar, perquè estem en aquesta situació que en prou

matèries prou fonamentals per al nostre desenvolupament i el nostre progrés no tenim competències.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

EL Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'honorable conseller de Treball.

EL Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la veritat és que la seva intervenció m'ha semblat —ara no veig el senyor diputat..., ah!, allà, perdoni—, doncs m'ha semblat que vostè parlava una mica d'oïda o de resquitllada. Però, en fi, doncs, en tot cas, ho dic perquè en cert moment ha donat vostè a entendre que jo quasi no sabia de què anava, de la qüestió..., sobretot en el contacte amb els treballadors. Escolti, fa més de dos anys, o al voltant de dos anys, per ser més precís, que aquest conseller està ja en contacte amb els treballadors i amb la patronal del sector, tant els de Barcelona —que hi ha un contingent importantíssim— com els de l'Alt Empordà per parlar d'aquesta qüestió.

Però permetin-me, per tant, seguir la meua exposició. És evident que l'Acta única europea, l'1 de gener del 93, motivarà la desaparició de les fronteres intracomunitàries i que això tindrà repercussions negatives amb una doble incidència: per una banda, sobre les empreses i els treballadors i, per l'altra, sobre les poblacions de la zona fronterera. I específicament, per tant, encara que hi ha altres zones que també tenen frontera, però fonamentalment sobre l'Alt Empordà. Jo, el que li puc dir —després li ho demostraré— és que, des de fa temps, la Generalitat s'ha preocupat d'aquest tema, jo diria que d'una forma quasi pionera; quan ningú se'n preocupava seriosament, a nivell d'administracions —almenys a nivell de grans administracions—; davant, precisament, de la indefinició i de la manca de claredat que fins fa pocs mesos —i voldria remarcar aquest fet—, fins fa pocs mesos varen mantenir sobre la qüestió tant a nivell estatal com a nivell de la Comunitat Europea. Encara fa pocs mesos els treballadors de la duana i els agents de duanes de la Jonquera —i de tot arreu— es preguntaven si allà encara continuarien cobrant aranzels o no, o si es continuaria cobrant l'IVA en origen o en destí, i d'això depenia la possibilitat que estos senyors poguessin tenir continuïtat en la feina amb més o menys intensitat, o que bona part d'ells es quedessin sense feina; i això fins fa molt pocs mesos.

La Generalitat va fixar molt clarament el seu posicionament exigent en relació amb aquestes dues instàncies, però també ha intentat, simultàniament o paral·lelament, una confluència d'actuacions de les diferents administracions i de les diferents parts socials. La posició de la Generalitat sobre el tema, perquè vostè demana, diguem-ne, el que són propòsits de capteniment, doncs, miri, és la següent —ha sigut i és—: la competència duanera correspon a l'Estat —vostè ho ha dit—; al Govern de l'Estat correspon la responsabilitat de la signatura i de l'aplicació de l'Acta única, de la signatura i de la seva aplicació; al Govern de l'Estat corresponen les mesures d'establiment dels ajuts necessaris per a corregir i reduir les repercussions negatives de caràcter laboral, per una banda, i econòmic, per una altra, i aquesta responsabilitat ha de ser compartida per la Comunitat Europea

en el seu conjunt mitjançant programes específics. No voldria, amb això que li dic, que ningú pensés que la nostra posició —parlant en termes vulgars— és la de passar la pilota, però tampoc voldríem que ens passin el mort traslladant-nos responsabilitats que són d'altri. M'explicaré, doncs, concretament.

En els diversos sectors econòmics i laborals el Mercat comú produirà repercussions positives, en tant que ha d'augmentar la riquesa del conjunt de la Comunitat, però negatives per a determinats sectors i determinats grups d'empreses i de treballadors. Una d'elles —ho he dit— és la desaparició del sector duaner, que ha de tenir una consideració especial, perquè he dit la paraula «desaparició», la desaparició de les fronteres intracomunitàries. Perquè això no és a causa —aquesta desaparició—, d'una mala gestió o de no posar-se al dia, o de no posar-se al corrent, o de no augmentar la productivitat, o la competitivitat, sinó, senzillament, d'una pura decisió política administrativa, que es va prendre precisament per posar en marxa la Comunitat.

Estem d'acord amb aquesta posta en marxa d'aquest Mercat únic, però això requereix un sacrifici, i aquest sacrifici ha vingut imposat per una decisió político-administrativa, i aquestos senyors fins a l'últim dia hauran d'estar treballant. No hi ha, per dir-ho, ni mort progressiva, sinó que serà mort sobtada. Nosaltres, per tant, demanem que no se'ls consideri com un sector..., bé, doncs, que pateix una nova competència, la nova situació, perquè la situació..., ells no tenen defensa, i és una decisió administrativa presa en interès de la col·lectivitat. Les mesures bàsiques d'aquest tractament excepcional, al nostre entendre, són que a l'Estat correspon, en tot cas, la possibilitat d'aprovar un pla de reconversió del sector d'agències de duanes; a l'Estat també li correspon un pla d'ajuts per a les indemnitzacions que es poguessin produir per a les persones que quedessin sense feina; a l'Estat correspon, també, un pla de jubilacions anticipades i rebaixar les edats d'aquests tipus de jubilacions. Totes aquestes qüestions són legislació laboral, que no està al nostre abast.

Correspondria també —i aquí per altres motius està present, molt present aquestos dies— la possibilitat de dictar disposicions per a modificar la durada de les prestacions i dels subsidis d'atur; a l'Estat correspon —ell és qui en té la facultat— d'atorgar incentius fiscals i establir reduccions en les cotitzacions de la Seguretat Social, per tal de promoure en tot cas la recol·locació d'aquestos treballadors; a l'Estat correspon modificar el mapa espanyol d'incentius regionals, d'acord amb la Comunitat Econòmica Europea, i a la Comunitat Europea correspon modificar les zones corresponents als diversos objectius dels fons estructurals. En resum, i queda clar, deixar-ho ben clar, que les responsabilitats bàsiques —si no úniques—, almenys bàsiques i imprescindibles, han de ser assumides per l'Estat i la Comunitat, perquè ells són els actors, els qui han negociat, els qui tenen els mitjans i tenen els instruments tant jurídics com financers. Sens perjudici —i aquí poso l'accent— de la màxima col·laboració per part del Govern de la Generalitat. Què hem fet, nosaltres? Hem orientat les nostres actuacions en el sentit següent: en primer lloc, hem intentat promoure —com he dit abans— una confluència d'actuacions entre totes les parts socials i entre totes les administracions. En segon lloc, hem intentat anticipar-nos a donar suport, mitjançant les nostres orientacions i subvencions econòmiques, als cursos de formació ocupacional per al reciclatge dels treballadors duaners, i també l'estudi de les repercussions laborals del problema de què vostè ha fet es-

ment abans, i que hem fet a través o per mitjà de la Universitat Politècnica de Catalunya. També a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, engegant el polígon de Vilamallà.

En el primer punt, miri, el 27 de novembre del 90, després d'uns contactes que ja hi havien hagut, de sondeig, per part d'algunes persones representants del sector a títol individual, per promoure aquest contacte, el 27 de novembre del 90, va tenir lloc una reunió amb els dirigents del Col·legi d'Agents de Duanes de Barcelona i els secretaris generals de les federacions del transport de Catalunya, de Comissions i UGT; que són el senyor Justo Domínguez i el senyor Tapia. I amb ells em vaig comprometre —ens vam comprometre, com a conselleria— a l'estudi de les conseqüències que, sobre ocupació, tindria la desaparició dels aranzels. L'estudi l'encarregàrem a la Universitat Politècnica i al seu moment se'ls va lliurar els resultats perquè els poguessin utilitzar a les negociacions a la taula tripartida de Madrid. Molt abans de la constitució a Madrid de la taula tripartida, de la qual, en certa manera, ens considerem promotors, hem tingut nombroses reunions a la Conselleria —tinc una llarguíssima llista aquí de les reunions fetes durant tots aquests mesos, i està a la seva disposició per si vol saber els assistents i les dates en què han tingut lloc. I aquestes reunions han tingut lloc, per tant, d'una forma mixta amb sindicats i amb patronal; en aquest cas, el Col·legi d'Agents.

Pel que fa a les competències estatals, personalment, el conseller que els parla s'ha desplaçat tres vegades a Madrid. La primera vegada, el 13 de novembre del 91, vaig entrevistar-me amb el senyor Jaime Gaitero —en aquell moment secretari general d'Hisenda i actualment director general de l'Agència Tributària—, i puc dir-li que, resultat d'aquesta entrevista, en va sortir el plantejament de les dues entrevistes posteriors amb el senyor Zabalza, o sigui, el seu superior jeràrquic. I li puc dir, també, que el pas qualitatiu que es va aconseguir amb aquesta reunió és passar d'una posició per part de l'Estat que deia: «Escolti, miri, aquests senyors han guanyat molts diners, s'han fet molts duros durant aquests anys, que els indemnitzin», i aquí s'ha acabat, com si fos un problema purament individual entre unes empreses i uns treballadors, a passar a conscienciar-se que era un problema polític global i territorial i a endegar tant la taula tripartida, al seu moment, com les converses a què faré referència posteriorment.

Per tant, la primera reunió amb el senyor Zabalza es va celebrar el 21 de gener d'enguany, hi vam assistir el qui els parla i també el conseller de Treball del Govern basc, que és una altra zona molt directament afectada —o de les més directament afectades— del conjunt de l'Estat. Es va acordar —i aquí va ser un pas, també, important— que un grup interministerial del Govern central estudiés les mesures que pogués arbitrar l'Estat. Novament —segona entrevista amb el senyor Zabalza—, el 17 de març del 92, per analitzar els resultats d'aquesta comissió interdepartamental. Van assistir a aquesta reunió al màxim nivell el subsecretari —a més del senyor Zabalza— del Ministeri de Treball, el director general de duanes, la directora general d'incentius regionals i el responsable del Feder i el Ministeri d'Economia i Hisenda. Vaig insistir en la necessitat de col·laborar al màxim per tal d'utilitzar tots els ajuts establerts per l'Estat i per la Comunitat Europea i per promoure noves línies o programes d'ajut excepcionals.

Senyor president, si vostè fos tan amable i em pogués concedir un parell o tres de minuts... *(Pausa.)* Gràcies.

Igualment vaig expressar, dins de la línia que era un cas de tractament excepcional perquè era una situació excepcional, els vaig manifestar la necessitat que, per part de l'Administració central, es mantinguessin contactes directes amb l'Administració local de la zona fronterera. El senyor Zabalza va ser molt receptiu a aquesta qüestió, puix que posteriorment va convocar a una reunió, celebrada el propassat dia 8 d'abril, els alcaldes de Figueres, la Jonquera, Portbou i Vilamallà, que venien en representació dels vint-i-set —si no ho recordo malament, o no en sé exactament el nombre, no té importància—, del conjunt de municipis, en principi, afectats. A aquesta reunió va assistir també el governador civil de Girona i el delegat territorial del Govern de la Generalitat de Girona, el senyor Soy i Soler, en aquest cas en representació personal meva perquè coincidia el dia amb el debat d'investidura del president Pujol en aquest mateix Parlament.

Pel que fa a la relació directa i continuada de la Generalitat amb els ens locals de la zona, directes, nosaltres els hem tingut també, i voldria destacar els successius contactes que hem tingut, d'una forma, per tant, coordinada i interdepartamental, posant-nos d'acord el Departament de Presidència, el Departament de Treball, la Delegació del Govern de la Generalitat a Girona i la Delegació Territorial del Departament de Treball a Girona, juntament també amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i específicament, a través del director general d'Urbanisme. També amb el Consell Comarcal de l'Alt Empordà i amb els alcaldes que abans he esmentat. Aquests municipis, què volen, en resum? Volen el suport de la Comunitat Europea, de l'Administració central de l'Estat i de l'Administració de la Generalitat per tal d'endegar projectes que permetin el desenvolupament de la zona. No crec pecar d'optimisme si dic que estem assolint una voluntat de confluència de les tres administracions per a generar les solucions adequades; ho demostra el canvi de signe que ha tingut —i parlo en nom del que m'han transmès els representants sindicals, tant de Comissions i UGT com els empleats, l'Associació d'Empleats de Duanes de la Jonquera, que formen, com vostè sap, un sindicat propi—, el canvi de signe, la inflexió que hi ha hagut en les negociacions en aquesta taula tripartida a Madrid, que va començar amb una situació de trencament i que sembla que s'ha redreçat amb unes voluntats de solució. Avui encara, a la premsa d'avui, hi havia informació sobre la reunió que hem de tenir d'aquí a pocs dies com a resposta de la que, amb signe —em sembla— positiu, hi va haver fa pocs dies.

Voldria dir-li, només, que mentre vostè estava, el dia 26 de febrer, estava a la frontera, aquest conseller estava fent, crec que fent el que ha de fer, signant el conveni de formació professional, ja, perquè comencessin els cursos immediatament, precisament, amb l'Associació d'Empleats, d'Agents de Duanes de la Jonquera, més els transitaris, més els agents de duanes, més el Consell Comarcal, més, evidentment, la Generalitat, d'una forma integrada.

Atendrem també la sol·licitud que tenim presentada —no sols dels de la Jonquera, evidentment, sinó que el problema és a nivell de tot Catalunya, almenys quant a les nostres competències—, la sol·licitud que té presentada l'Associació per a la Formació Professional dels Treballadors de Duanes, constituïda

dins l'àmbit de la província de Barcelona, per la patronal d'agents de duanes de Barcelona, més Comissions, més UGT.

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, a la meua contrarèplica podria completar-li el tema, si no li ho hagués dit suficientment.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot fer ús del torn de rèplica. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, li deia, conseller Farreres, que ja sabia que no era un tema gratificant, atesa la nostra feblesa institucional, i vostè m'ho ha confirmat fil per randa. Miri, vostè ha dit que jo parlava d'esquitllada; li ha donat aquesta impressió, i jo la hi respecto, perquè tota valoració subjectiva, jo, sempre..., procuraré no entrar-hi, en la valoració de les impressions, però... M'ha dit que vostè feia dos anys que estava negociant amb empresaris i treballadors, i bé, d'acord amb la responsabilitat que vostè té en el Govern, em sembla que és el correcte, i jo no ho qüestiono; ni qüestiono tampoc, ni s'ho prengui vostè, en fi, de cap altra manera, la seva bona voluntat d'incidir en el problema. Jo, això, no ho qüestiono.

Però, miri, vostè m'ha parlat, m'ha fet una descripció geogràfica de quines eren les zones, que jo no l'he fet per cosa de temps; vull dir, els pobles els puc recitar fil per randa, els vint pobles que estan afectats, però em penso que aquesta no és la qüestió. M'ha parlat dels seus viatges a Madrid, de les seves entrevistes, dels seus contactes, de, en fi, d'aquesta actitud, una mica, d'intentar lligar caps per intentar trobar solucions. I això se'n diu, en definitiva, de tota aquesta tasca que vostè ha fet, se'n diu sentiment d'impotència, perquè d'alguna manera no pot intervenir en la situació com vostè voldria i llavors hi trobaria una situació de solució, si tingués recursos, si tingués autoritat per poder-ho fer. I, en canvi, ara ha d'intentar anar buscant coses que no resolen la situació, malgrat que sí li reconec coses com, per exemple, la d'haver fet aquest estudi, que sembla que va costar al voltant de 14 milions, el de la Politècnica... No tant, no tant, però sí que és cert que vostè vol pagar uns cursets de reciclatge, de formació, per valor de 10 milions de pessetes... No és veritat que els vol pagar? No els ha pagat, però els vol pagar, uns cursets que estan fent ara, precisament, a l'Alt Empordà; encara no els ha pagat, però els pagarà; ho estan esperant.

D'altra banda, vostè, conseller Farreres —i dit amb el màxim respecte— no m'ha contestat res de res i li vaig a provar com no m'ha contestat res de res. Jo li he preguntat quines mesures de seguiment pensa fer, o ha pres la seva Conselleria, i digui'm amb quina quantia intervé. Rebrà Catalunya, els nostres aturats, els nostres aturats, ara, el dia 1 de gener del 93, del Plan Interreg, dels 100.000 milions? No me n'ha dit una paraula. Del ZUR i del MATHEUS, dels programes comunitaris? No m'ha dit res d'això, res. Sobre que la Comunitat parla el 20% de la reconversió del sector i li he preguntat: i l'altre 80% d'on sortirà? Vostè em contesta —jo això ja ho sé també, com vostè pot suposar— que l'obligació la té Madrid, la té el Govern de l'Estat. És cert, és cert, i lligat amb el comunitari, que vostè intenta fer pressió perquè això es tiri endavant. I ho crec; però és que amb això la sensació que tenen aquests treballadors és d'abandó, que no estem resolent, que no podem resoldre. La veritat és que vostè no em contesta quines quantitats, aquest 80% que fa-

rà falta, d'on sortirà, de quina butxaca, de quins pressupostos, per a la reconversió total del sector? Quina disponibilitat financera —li preguntava— té el Govern pressupostada per intervenir en aquesta reconversió? I tampoc m'ho deia.

És clar, jo ja em faig el càrrec que aquest és un tema fins per a mi mateix, que l'hi plantejo, ni fàcil, ni agradable, ni gratificant, ja li he dit; però avui la realitat és la que tenim: no tenim competències; no podem actuar; no tenim recursos. Doncs, hem de fer una mica, doncs, de Celestina, intentar lligar a veure si es posa d'acord la gent per tirar la situació endavant. Jo me penso que el que podré dir a aquests col·lectius serà poca cosa; ells, em penso que tampoc esperen gaire del que jo pugui intentar moure aquí. Per què? Perquè també tenen consciència, vull dir, que en realitat la contesta que darà l'Administració el dia 15 d'aquest mes respecte a la seva plataforma reivindicativa; serà la baixa, perquè no hi ha cap tipus de pressió directa de poder que ho pugui modificar i, d'alguna manera, també saben que la seva situació té una data fixa i a mesura que s'apropa, l'angoixa d'aquestes famílies, d'aquests treballadors creix, perquè d'alguna manera tot el temps s'esmerça en viatges, en contactes, a intentar, però no hi han recursos, però no hi ha capacitat política operativa i d'alguna manera molt me temo que haurem de carregar la xifra d'aturats que creix uns quants milers més; que m'agradaria que no fos així i amb molt de gust escoltaré la seva rèplica en el sentit de si em pogués facilitar les dades que li he demanat per segona vegada.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. L'honorable conseller per contestar la rèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Miri, senyor diputat, o no m'he explicat bé o vostè no m'ha entès. Jo li he dit que una preocupació essencial en aquest tema era de dir, per una banda, no és que vulguem nosaltres desviar la qüestió, però tampoc volem que ens passin el mort. Pel bé dels ciutadans de l'Alt Empordà, pel bé dels agents de duanes i dels empleats de les agències de la Jonquera i del conjunt de la zona, pel bé dels ciutadans d'aquella zona, que viuen indirectament de l'activitat fronterera. Per què? Escolti, miri, no hem de ser cadells i aquesta ha sigut una mica l'obsessió essencial. Jo els ho he dit molt clar, perquè aquest és llenguatge moltes vegades amb els sindicalistes o amb els representants patronals, de dir: «Escoltin, mirin, vostès cometrien un greu error per als seus interessos, i per als interessos del sector de passar-nos el mort a la Generalitat de Catalunya exclusivament, perquè nosaltres no tenim ni les eines financeres en quantitat suficient, ni les eines jurídiques en quantitat suficient, ni el pes jurídic institucional a Brussel·les per prendre les decisions que aquí s'han de prendre.»

Per tant, jo, per posar-li un exemple gràfic, els deia: «Imagin-se que potencialment l'Estat en té cinc mil...» —el que sigui, unitats— «per ajudar sobre el tema i l'Estat en té dos mil i nosaltres en tenim cinc-cents, a vostès els interessa que es sumin els cinc mil, els dos mil i els cinc-cents. Si vostès..., o li fan el gran favor a qui sigui, a les altres dues grans institucions» —per entendre'ns— «d'assumir-nos a nosaltres el problema, nosaltres a la millor» —vostès fent *pressing* polític—, «a la millor en comptes de cinc-cents, aconseguiran que em posem set-cents en detriment de fer carreteres o altres coses. Però els altres els haurem lliurat de les seves cinc mil o dels dos mil.» Per tant,

aquest ha estat una mica el plantejament molt clar de col·laboració, però no d'agafar la patata entre altres coses perquè no volem frustrar els ciutadans. Aquí surt un plantejament polític molt clar i, a més, li puc dir una cosa, que els meus interlocutors això ho han entès perfectament. Vegi que mai en cap de les seves manifestacions —per entendre'ns— públiques han dit que la Generalitat no els ajudés. Quan han convocat una manifestació ho han fet davant de les institucions que ells entenien que corresponien, que havien de decidir, aquest és el plantejament polític.

I, per altra banda, ja entrant en algunes coses molt concretes, tots aquests viatges, que sembla que vostè, una mica, els frivoltza, van, precisament, en aquest sentit, que no es perdin els cinc mil i que no es perdin els dos mil, i crec que estem en vies d'aconseguir-ho o, almenys, que hàgim passat de la situació zero a la situació «x», la que puguem arribar, però que era molt millor que la situació zero en què estàvem inicialment.

A partir d'aquí, escolti, vostè està explicant això del 20%; això en aquest moment, diguem-ne, és una mica de demagògia en el sentit de dir «això és una dada que surt per aquí», perquè jo tinc aquí el pronunciament —avui me l'han enviat per fax— de la Comunitat Europea que fa cosa d'un mes, i a instància, entre altres, de la Concepció Ferrer, eurodiputada de la zona, i també d'algun altre diputat, eurodiputat —concretament, jo tinc el senyor Joan Coloma aquí, i hi pot haver altres eurodiputats que hagin fet gestions—, el Parlament Europeu es va pronunciar en la resolució B-3/114, encarregant un estudi de la situació i, urgentment, que fessin unes propostes; propostes que estan aquí. Per tant, si estan aquí, està enviat a la senyora Scrivener, encara no s'han fet oficials. L'altre dia una filtració de premsa ho donava a grans trets i encara no confirmat oficialment. Avui ho he rebut i és un totxo, com poden veure, de cinquanta, o seixanta, o setanta pàgines. Per tant, el tema no es pot simplificar. Jo aquí podria explicar-los les línies fonamentals a resseguir. Jo crec que cal un estudi acurat; l'important és que s'hi està. L'estudi acurat de les possibilitats, perquè entre altres coses —i ara li concretaré ja una qüestió— és que per donar ajuts, a la Madame Scrivener, en la carta que fa la Concepció Ferrer, diu: «Escolti, aquí hi ha aquests diners destinats.»

Ara bé, això és una partida pressupostària del Parlament Europeu; per disposar-ne —o sigui, això no és una cosa automàtica— vostès, els municipis corresponents han de presentar propostes operatives, projectes concrets perquè puguin ser coberts amb aquests fons especials. I, permetin-me, perquè sí que és un interès operatiu específic molt concret i perquè hi ha un compromís de la Generalitat a recolzar-ho, que doni compte dels quatre o cinc punts manifestats, que és el que hem manifestat, que és el desig dels ajuntaments de la zona en representació de tot el sector, perquè es van reunir prèviament amb tots els alcaldes, i les seves peticions han estat les següents: primera, impulsar l'arranjament de la carretera Llançà - Portbou, que depèn de l'Estat; que l'Estat doni suport a la construcció del port esportiu de Portbou, i, quant a la Jonquera, que l'Estat pugui cedir a l'ajuntament els terrenys que tenia dedicats a duanes, que juntament amb tots els altres terrenys que són ja de propietat municipal puguin situar-s'hi empreses, que és la forma de poder crear llocs de treball, i sembla que hi ha un reguitzell d'empreses que estan disposades a implantar-se en aquella zona i que estan, per tant, esperant que prenguem decisions d'aquest tipus. I també li puc dir que la Generalitat s'ha com-

promès, a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a col·laborar en la urbanització d'aquests solars, perquè puguin en el seu moment situar-s'hi les indústries corresponents.

I l'últim punt, ja que és un punt que vostè m'ha preguntat, és tornar a reconsiderar el conveni que en el seu moment es va signar entre el Ministeri d'Economia i Hisenda i l'Institut Català del Sòl per al plantejament d'adquisició de sòl i urbanització de la nova estació duanera de la carretera de Figueres, al polígon Far-Vilamallà, per adaptar-lo, perquè en el seu moment estava previst que allà s'hi posés una estació duanera. Després, prevista, decidida per la Comunitat Europea, pels estats la desaparició de les duanes, perdent sentit l'activitat duanera i, per tant, s'adapta no com a centre duaner, sinó com a centre de transports. Per això seria necessari portar l'ample de via europeu. Nosaltres també, amb aquest conveni, estem disposats —ja hi havia el conveni—, disposats a aportar-hi fons importants. Aquestes són accions positives, aquestes són accions pel bé dels ciutadans de la zona, pel bé no sols dels treballadors, no sols de les empreses, sinó també per tot l'entorn humà que viu directament o indirectament de l'activitat duanera.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'energia elèctrica a les zones de muntanya

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

La interpel·lació que integrava el punt número 13 de l'ordre del dia ha quedat retirada; per consegüent, passem al punt 14, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana, presentada pel diputat senyor Josep Ignasi Llorens, del Grup Popular. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, en el primer ple el Grup Popular va presentar una interpel·lació per traslladar la greu inquietud del sector agrari, en una paraula, per traslladar la veu del pagès i del ramader català a aquest Parlament de Catalunya.

Jo aprofito l'ocasió, senyor conseller, per agrair-li la sensibilitat i la formalitat que vostè ha demostrat com a conseqüència d'aquesta interpel·lació, a la qual segueix la Moció que avui presentem. Amb aquella interpel·lació, el Grup Popular, que tinc l'honor de representar, li va demanar un debat sobre política agrària i li va demanar una data. Tenim el debat de política agrària i tenim ja la data fixada per a finals de maig.

L'altre dia delimitàvem les responsabilitats en la crisi del sector agrari; vam dir que n'hi ha a la Comunitat Econòmica Europea, que cal fer modificacions per atenuar els aspectes més lesius per a l'agricultura espanyola i catalana que es deriven del tractat d'adhesió; vam dir que el Govern central té també les seves pròpies responsabilitats, que no és el moment ara, que és un moment molt inoportú per introduir noves pressions fiscals al sector agrari i que s'havien d'haver aprofitat les ajudes comunitàries que no s'han aprofitat perquè el Govern central no hi ha

posat la meitat dels fons necessaris —l'altre meitat dels fons els havia de posar la Comunitat Econòmica Europea.

Però el Consell Executiu també té igualment responsabilitats. I ara, per cert, en té una de molt pròxima amb aquest Decret 1887, on es regula la participació de les comunitats autònomes per modernitzar les explotacions agràries i amb la particularitat també que la meitat dels fons els finança la Comunitat Econòmica Europea. Totes i cada una de les propostes de la Moció es refereixen a cadascuna de les responsabilitats o cada grup de responsabilitats que abans ja he citat. Per citar-ne una de concreta, per exemple, crec que els crèdits de campanya al 6%, avalats per una societat recíproca de garanties, és una cosa políticament irrefutable perquè funciona en d'altres sectors de l'economia catalana que estan travessant unes crisis o unes reconversions menys greus que la que està suportant el sector agrari. Però no vull entrar, en aquests moments, a fons i en el detall de la Moció, de totes les propostes que estan i totes les solucions que estan, encara que no totes les que estan són.

Oposició és denunciar els problemes o les conseqüències d'una insuficient gestió —ho vam fer l'altre dia en matèria de política agrària amb una interpellació—; oposició és presentar una alternativa —és el que es fa en aquesta Moció—; oposició és, també, arribar als acords més amplis possibles amb tots els grups polítics —naturalment, si es compta amb el que té la majoria; és el més important.

Atenent, precisament, a diversos raonaments dels grups polítics aquí representats a la cambra, nosaltres pensem —i no ens importa res— ajornar el detall de tots els punts i qüestions concretes d'aquesta Moció, perquè pensem que en un debat de política agrària general i monogràfic, que se celebrarà els dies 27, 28 i 29, serà possible fonamentar molt millor els acords, que han de ser al més amplis possible, i ampliar aquests acords.

Dit sigui en benefici de la sinceritat i amb tota immodèstia, espero que aquesta modesta aportació que presentem en aquesta Moció del Grup Popular serveixi d'índex per no dispersar-nos en els debats, perquè jo ja he estat en diversos... —no aquí, quan estava al Congrés de Madrid—, i els debats, moltes vegades, volent ser tan amplis, a vegades pateixen d'una falta de concreció.

Permetin-me, senyories, que a tots vostès els demani en aquests moments: el sector agrari està expectant, perquè espera des del Parlament de Catalunya solucions, que aquestes, que estan compreses i més que n'han de venir en aquest debat, siguin estudiades per poder arribar a aquestes solucions, que està esperant el pagès de Catalunya del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Entenc que ha retirat la Moció. *(Pausa.)* Bé. Malgrat la retirada —com vostès saben—, el Reglament permet la fixació de posicions per part dels grups. Hi ha algun grup que vulgui intervenir? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política en matèria d'aigües, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció que presentem a continuació de la inter-

pellació que es va veure en el Ple passat és una Moció bastant detallista, que inclou un conjunt de vuit punts o de vuit apartats. Intentaré ampliar o explicar cada una de les propostes que conté aquesta Moció.

En el primer apartat sol·licitem proposar un nou escalonat de tarifes amb nous mínims de consum per sota dels quals no es liquidi ni el cànon hidràulic ni l'increment de la tarifa de sanejament. Nosaltres creiem que és bàsic i que és important que això es discuteixi, perquè aquesta és una de les peticions principals que han portat a terme, al llarg de molt temps, tant les associacions de veïns, les associacions de consumidors, els sindicats, i també els partits polítics, perquè el fet i l'existència que en les dues lleis es prevegin un mínim de divuit metres cúbics/trimestre pensem que potser no és una mesura encertada, atès que l'existència d'aquest mínim per a algú que no el consumeixi pot incentivar el consum fins a almenys aquesta quantitat; per tant, no és una bona mesura per tal de fer que els consums siguin els mínims possibles. I també, alhora que s'estudia aquest nou escalonat, pensem que s'han de proposar mesures per als supòsits de les famílies nombroses i de casos especials. En tot cas, nosaltres creiem que l'existència d'aquest mínim s'ha de revisar en ordre a demanar sempre el mínim consum d'aigua possible. Seria una mesura incentivadora.

En el punt número 2 de la Moció proposem establir un procediment de consulta, discussió i informació amb totes les forces polítiques i organitzacions de consumidors de Catalunya. Nosaltres creiem que s'ha de propiciar al màxim la participació ciutadana en qualsevol tipus de temes, però en aquest que afecta tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya és clau que hi hagi el màxim de participació de totes les forces polítiques, les associacions de consumidors i de tots els implicats.

I no solament nosaltres creiem que això és o serà —amb tota seguretat— bo, sinó que també molt necessari per a la vida democràtica del país i segurament serà també molt bo, si s'aplica aquest mètode, serà un bon mètode de lluita, fins i tot crec que contra l'abstenció en les campanyes electorals, perquè el fet que s'escoltin els ciutadans en temes que els preocupen diàriament i que el preocupen cada dia pot ser una bona mesura contra l'abstenció.

El tercer punt de la Moció és incrementar les aportacions dels pressupostos de la Generalitat per finançar tant obres de sanejament com d'infraestructures hidràuliques. Aquest punt ja va quedar àmpliament explicat el dia de la interpellació, però creiem que no es poden fonamentar les inversions en obres hidràuliques ni les inversions en sanejament només tenint en compte els dos tributs. Creiem que cal, és imprescindible que hi hagin aportacions dels pressupostos de la Generalitat, i així ho preveïen les lleis, recordem-ho, el que passa és que el Govern no n'ha fet ús, però totes tres lleis preveuen la possibilitat de l'aportació de diners dels pressupostos de la Generalitat, a part del cobrament o a part de l'aplicació dels tributs.

Només per posar un exemple —que ja l'he posat altres vegades en aquesta cambra, però que crec que és molt il·lustratiu—: és ben clar que el tema de l'aigua no ha estat una prioritat per a aquest Govern, no ho ha estat durant tots aquests dotze anys. En canvi, hi ha hagut altres actuacions que sí que han estat prioritàries per a aquest Govern i una d'elles, que repeteixo que ja l'he dita alguna altra vegada —i que, a més a més, des del Grup Socialista hi estem absolutament d'acord—, que en un moment do-

nat el Govern de la Generalitat prioritzés la Televisió de Catalunya, prioritzés TV3, però tinguem en compte que aportacions dels pressupostos de la Generalitat, del pressupost a TV3, en aquests moments, sumant tota l'aportació, és de 87.000 milions, els diners que s'hi han aportat dels fons del pressupost. Només ens preguntem una cosa: si també s'haguessin aportat 87.000 milions al sanejament dels rius de Catalunya o també s'haguessin aportat 87.000 milions per tal de fer obres hidràuliques i, per tant, s'hagués prioritzat el tema de l'aigua, avui els rius de Catalunya estarien d'una altra manera i el perill que suposa tota la problemàtica d'inundacions i d'abastament, si no estigués resolt, estaria bastant ben canalitzat. Per tant, cal que es converteixi en una prioritat el cicle de l'aigua a Catalunya per part del Govern.

En el punt número 4 es sol·licita que s'estableixi un programa de lluita contra el frau, aprofundint en la millora dels serveis d'inspecció, tant pel que fa a la recaptació com als abocaments. Això també ho hem explicat àmpliament, i el Govern és perfectament coneixedor que en aquests moments es produeixen dos tipus de frauds —entenem frau social—, tant pel que fa a la recaptació com pel que fa a les inspeccions. Crec o creiem que ha arribat el moment que es posi tothom a «rotllo», que es posi tothom a l'ordinador i que si això es fa i s'estableix un sistema de lluita contra aquest doble frau és molt possible que poguéssim paraitzar o que poguéssim fer que els tributs i els cànon no sofrissin aquests increments tan importants que sofreixen cada any, perquè es posaria, s'ampliaria el ventall de participants en la recaptació.

Per tant, creiem que això fóra important, perquè avui de cada deu pessetes recaptades, per exemple, per sanejament —i això, aquesta dada que vaig a dir són dades facilitades pel Departament de Medi Ambient—, per cada deu pessetes recaptades per sanejament, nou corresponen a l'increment de la tarifa de sanejament i només una al cànon de sanejament. Si tenim en compte que es pot associar el cànon de sanejament a la indústria i l'increment de tarifa de sanejament —encara que no sigui del tot cert, però és bastant així— a l'ús domèstic, estem 1 a 9, per tant, el que es pot deduir de seguida és que hi ha una subvenció encoberta des de l'ús domèstic cap a la indústria, i, per tant, nosaltres creiem que això s'ha de corregir, que això és prioritari i que això ajudaria a incrementar la recaptació i també a frenar aquest creixement tan important que es produeix en els cànon.

Creiem que cal treballar en aquest sentit, perquè —un estudi recent que hem fet i que està absolutament documentat— es deixen de recaptar cada any 5.000 milions de pessetes, i aquesta és una xifra important i que valdria la pena de corregir.

El cinquè punt és: aprovar i presentar en aquesta cambra el Programa d'obres hidràuliques i un pla de sanejament quadriennal 93-96. El Programa d'obres hidràuliques, l'altre dia el conseller ens va anunciar que havia estat presentat a la Federació de Municipis, s'ha iniciat el tràmit, però en qualsevol cas el que caldria és accelerar aquest procés, per tal que al més aviat possible es pogués produir l'aprovació, amb la participació de tots els implicats. I, pel que fa al Pla de sanejament quadriennal 93-96, nosaltres creiem que cal estudiar aquest nou Pla, perquè ha arribat l'hora —malgrat que no s'hagi complert el Pla de sanejament que ara està vigent— de redefinir de nou prioritats dins del Pla de sanejament, que es reparteixin millor els costos —i això cal estudiar-ho dins el mateix pla— i que s'agiliti la gestió. Per

tant, aquesta petició que es formula de la redacció d'un nou pla de sanejament quadriennal està absolutament fonamentada.

El punt número 6 de la Moció: que a partir de l'1 de gener de 1992 la Generalitat de Catalunya es faci càrrec de la part que actualment estan suportant els municipis en relació amb les despeses originades per les inversions derivades del minitransvasament de l'Ebre. Aquesta aportació es farà amb càrrec als ingressos obtinguts del cànon hidràulic. Avui s'ha produït a Catalunya o es produeix a Catalunya, sobretot per als ciutadans i ciutadanes de Tarragona o de l'entorn de Tarragona, beneficiats pel minitransvasament de l'Ebre, es produeix una situació d'injustícia, una situació d'injustícia, perquè aquests ciutadans estan finançant en el rebut de l'aigua aquestes inversions i alhora se'ls aplica el cànon hidràulic de nova creació, precisament un cànon creat amb la finalitat de finançar obres que encaixen perfectament amb el tema del minitransvasament de l'Ebre.

Per tant, s'imposa que aquesta situació d'injustícia es corregeixi i que els ciutadans de les comarques de Tarragona no hagin de pagar aquest sobrecoast que paguen en el rebut, sinó que el cost de les inversions del minitransvasament sigui absorbit pel cànon hidràulic. I fins i tot nosaltres creiem que jurídicament l'aplicació d'aquest cànon pot —crec— incórrer en il·legalitat per duplicitat, i, si hi hagués algun recurs, veuríem el que «fallarien» els tribunals, atès que es produeix una situació d'injustícia que nosaltres creiem que cal —al més aviat possible— corregir per a tots aquests ciutadans.

El punt número 7 és: informar cada sis mesos al Parlament de l'evolució de les inversions i de les liquidacions i recaptacions corresponents a aquest tribut. Seria una molt bona mesura que aquesta cambra tingués coneixement periòdicament —proposem cada sis mesos— de com evolucionen tant el Programa d'obres hidràuliques —a partir que estigui aprovat—, i també com evoluciona el Pla de sanejament, i com evolucionen, també, les recaptacions i les inversions, perquè a vegades ens hem d'assabentar de tot un conjunt de dades quan van a la Sindicatura de Comptes, i que, a més a més, és molt tard i quan ja ha passat molt de temps. Per tant, pensem que seria bo que es produís aquesta informació.

I com a últim punt: portar a terme dins els propers quatre mesos una campanya informativa de l'aplicació dels tributs de la Generalitat sobre l'aigua adreçada als ciutadans. El Grup Socialista ja vàrem presentar dues proposicions no de llei en aquest sentit a la legislatura passada, que no varen ser aprovades pel Govern, però espero o esperem que ara el Govern estigui atent a aquesta petició, atès que el conseller, a més a més, aquests dies s'ha mostrat obert al diàleg i obert a escoltar el que els grups polítics proposen.

És imprescindible que els ciutadans sàpiguen per què se'ls aplica aquests cànon, aquests tributs, i, a més a més, el ciutadà ha de saber on van a parar aquests diners. I aquest Govern, que és tan aficionat a fer campanyes institucionals, aquestes dues campanyes serien dues campanyes molt bones i molt útils per al ciutadà i, a més a més, encaixarien dins la proposta de ser unes campanyes plenament institucionals.

A més, el Síndic, en la conclusió número 4 de l'Informe, diu que posa en evidència que no s'ha informat els ciutadans de l'aplicació d'aquests dos tributs; ho diu el Síndic. Jo crec que haurien de llegir els informes que fa el Síndic, perquè seria bo que el Govern els tingués en compte.

Avui hem assistit..., i en l'últim ple, dues interpellacions, i avui n'hi ha una altra, substanciades per als diferents grups entorn al problema de l'aigua, i hem pogut sentir el conseller —com deia abans— oferint ponts de diàleg; el que passa és que jo crec que *el salero se demuestra andando*, i com que *el salero se demuestra andando*, perquè hi hagi diàleg cal que hi hagin gestos, i, per tant, aquests gestos s'han d'evidenciar.

El conseller deia aquest matí: «El país no està en condicions de respondre a una climatologia adversa, ja sigui sequeres ja sigui inundacions», és ben veritat, i deia: «Hem d'aproximar posicions.» Hi estem d'acord, però en aquests moments s'estan produint contradiccions, perquè s'ha produït una no-acceptació per part del Govern d'una proposició de llei que el Grup Socialista hem presentat, demanant la suspensió de l'aplicació dels dos cànons, una suspensió per poder parlar, precisament, del que estàvem dient abans.

Per tant, senyors de la majoria, com podem creure'ns que hi ha voluntat de diàleg per part del Govern si el Govern sostreu del debat d'aquesta cambra la problemàtica del rebut de l'aigua? Aquesta és una mostra, i una altra mostra de voluntat de diàleg o un altre gest serà veure si els diferents punts de la Moció que acabem de presentar reben o no el vot favorable per part del Grup de la majoria.

Per acabar dir que, potser, la música que ofereix el conseller és bona, però la lletra de moment no l'entendem. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup d'Iniciativa. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, vaig efectivament a presentar l'esmena que nosaltres hem presentat en el punt 2 d'aquesta Moció, però també a posicionar-me sobre el conjunt de la Moció.

En relació amb el primer punt, la senyora Martí i el Grup Socialista ens proposen un nou graonat de tarifes. Aquest nou graonat de tarifes en realitat no està concretat. Nosaltres no podem acceptar la presentació de dir un nou graonat de tarifes sense concretar de què es tractaria; en qualsevol cas pensem que el que seria bo seria que vostès diguessin exactament què és el que pensen. Només recordar-los que el graonat actual és un graonat que es va aprovar d'acord, també, amb vostès i, per tant, en aquests moments, quan fa quatre dies que funciona, no sé si té massa sentit plantejar-se de canviar-lo. En realitat, que funciona íntegrament fa escassos mesos. Voldria dir, de totes maneres, que si caiguessin en la temptació de dir que els sis metres cúbics més és un excessiu mínim, han de pensar que en realitat no correspon més que a una xifra de dos-cents litres/dia i que, en qualsevol família normal, a aquest consum s'arriba amb molta facilitat. Per tant, queda clar que, si hi ha d'haver un altre graonat, en primer lloc, vostès cauen en una contradicció, perquè fa pocs dies aquest el donaven per bo i, en segon lloc, en realitat no ens concreten res.

Sobre el segon punt, parlen d'establir un procediment de consulta, etcètera. Mirin, des del mes de desembre passat fins avui hi ha hagut consultes amb una quantitat llarga d'entitats: l'Associació de Veïns de Bellvitge, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, la UGT, Comissions, l'Organitza-

ció de Consumidors i Usuaris de Catalunya, Consum Rebel, l'Associació de Consumidors de la Província de Barcelona, l'Ens Metropolità, l'Associació d'Abastaments d'Aigua, l'Associació de Serveis d'Aigua de Catalunya, l'Associació de Municipis, la Federació... Amb totes aquestes entitats hi ha hagut i hi ha un diàleg continuat.

Malgrat tot, demanen que el Parlament insti el Consell Executiu a establir un procediment de diàleg. Nosaltres som partidaris de fer funcionar els òrgans i mecanismes ordinaris, als quals —per cert—, en alguns casos, representants de vostès no hi assisteixen, i de forma sistemàtica. Malgrat tot, i malgrat que entenem que en cap moment hem trencat el diàleg i per suposat en cap moment hem trencat el pacte de l'aigua, nosaltres estem disposats —i per això hem presentat una esmena— que el Parlament insti el Consell Executiu a aprofundir aquest diàleg. I aquesta és l'esmena que diu que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a «intensificar el diàleg per establir un procediment de consulta, discussió i informació amb totes les forces polítiques, organitzacions municipalistes, organitzacions de consumidors i associacions de veïns de Catalunya», amb la qual cosa entenem, també, que trobem un punt de contacte amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que en la seva esmena, en una de les seves esmenes, tractava aquesta qüestió. Ens agrada que aquesta esmena fos tinguda en compte, fos posada a votació i que de comú acord tots ratifiquéssim, una vegada més, la voluntat de diàleg, la voluntat de pactar.

El punt 3 parla d'incrementar les aportacions dels pressupostos de la Generalitat per finançar obres de sanejament i obres d'infraestructura. En aquests moments l'aportació de la Generalitat és el doble que en el moment dels traspassos i l'aportació prevista pel cànon ha quedat molt minvada degut al plantejament que fem de presència progressiva d'aquest cànon, que en realitat no ha acabat ni d'acomplir-se del tot, perquè estem en una situació encara de rebaixa, menys del previst. Estem disposats a aprofundir en aquesta via i, evidentment, en parlarem en el moment de la discussió dels pressupostos per a l'any 93.

Quant al tema de les obres de sanejament, suposo que és un lapsus, perquè, com vostès saben, les obres de sanejament es financen únicament i exclusivament amb allò procedent del cobrament de l'TTS, de la tarifa, que és l'únic ingrés.

Quant al punt 4, establir un programa de lluita contra el frau, en relació amb el cànon hi ha un problema previ i és que qui recapta és el servei municipal o el concessionari, en qualsevol cas s'està treballant a Inspecció de Recaptament. S'ha de dir una cosa i és que, de fet, en aquesta qüestió no hi ha hagut temps, pràcticament, que existís frau. El primer d'abril del 91 s'imposa el cànon; es factura el juliol; es liquida a la Junta el quart trimestre de l'any 91; estem a principis de l'any 92, encara estem plantejant el sistema de pagar, si s'ha de pagar, com volem acabar-ho de fer, i vostès parlen d'un programa especial de lluita contra el frau. S'hauria de localitzar aquest frau. Un impost ha d'esperar que es consolidi mínimament per poder dir que existeix frau, en tant que tal. Estem parlant que potser no hi ha prou informació; si no hi ha prou informació, eh?... S'hauria de saber bé exactament aquest programa en quin moment convindria implantar-lo i poder parlar de frau consolidat.

Quant a l'TTS, hi ha un control d'abocament, parlen de possible frau de recaptació i frau en els abocaments... en fi, de no actuació correcta en els abocaments. Hi ha un control d'aboca-

ments, està inventariat el Besòs, el Francolí, el Fluvià, la Muga, l'alt Llobregat fins a Manresa, s'està fent el Ter, el riu principal i els afluents; bé, s'està treballant en aquest control; s'està avisant els municipis quan hi ha un abocament del qual no es coneix l'origen; s'està enviant en aquests moments avisos als que..., —si se sap que aboquen— perquè corregeixin o s'adaptin a la normativa; aquí s'està treballant. La Llei 19/91 parla de l'obligació de l'autodeclaració d'abocament: és un altre avanç en la lluita contra el frau —i ara parlo exclusivament de l'ITS. D'altra banda, evidentment, hi ha un control de recaptació de tipus ordinari que està donant els seus fruits.

Al punt 5 parlen d'aprovar i presentar en aquesta cambra el Programa d'obres hidràuliques i un pla de sanejament. El Programa d'obres hidràuliques, el dia 24 d'abril, va ser presentat a la Federació i a l'Associació de Municipis, a la Comissió de Govern Local de Catalunya i als Membres de la Junta d'Aigües. Tenen termini fins al dia 26 de maig per fer les alegacions. El mes de juny anirà a la Junta de Govern de la Junta d'Aigües, després al Consell Executiu, després serà presentat al Parlament i el conseller i el nostre Grup Parlamentari estem d'acord que cal una compareixença a la Comissió de Política Territorial, la qual el conseller es brinda amablement a fer i que, en el seu moment, doncs, ell demanarà, d'acord també amb els altres grups, que segur que en tenim ganes de sentir-ho explicar amb detall i, per tant, aquesta qüestió entenem que està resolta.

Quant al Pla de Sanejament, a finals de l'any 91 es va fer la darrera revisió del Pla vigent i, en qualsevol cas, es pot fer també una compareixença a la Comissió.

El punt 7 —suposo que hi ha un error, perquè no hi ha punt sis— diu: «Que la Generalitat es faci càrrec d'allò que estan suportant els municipis, en relació amb despeses de les inversions derivades del minitransvasament.» I d'acord amb vostès, la Llei 55/90 parla que aquestes obres seran finançades 50% pel municipi, 50% per la Generalitat, a partir del cànon i del pressupost afegit, no finalista. D'acord que en el moment de l'obra aquesta Llei no estava aprovada —parlem de l'any 88-89—, però es va preveure aquesta mateixa distribució. El que demanen va contra l'acord en el moment de l'obra, contra l'esperit de la Llei que després es va aprovar, que no és retroactiu, que el que s'entén que pretenia era consolidar una manera de fer que ja era implantada. Per què aquesta obra sí i una altra no? És que hi ha d'haver discriminació en relació amb l'Ebre? Nosaltres no volem cap mena de discriminació negativa en relació amb l'Ebre, és evident; però tampoc de caràcter positiu, seria discriminar els altres. Per tant, entendran que, en això, tampoc hi estiguem d'acord.

Parlen que convindria informar cada sis mesos el Parlament de l'evolució de les inversions, liquidacions i recaptacions d'aquests tributs. En relació amb el cànon hi ha una Intervenció General, hi ha una Sindicatura de Comptes; en relació amb l'ITS hi ha una auditoria de la Junta de Sanejament i, també, una Sindicatura de Comptes. Per quin motiu cal arbitrar un sistema extraordinari de control d'aquestes liquidacions, per què no d'unes altres? A més, hi ha possibilitats reglamentàries ordinàries que vostès poden utilitzar, de tota mena, i en qualsevol moment.

Finalment, parlen, en el punt 9, de portar a terme dintre els propers quatre mesos una campanya informativa de l'aplicació dels tributs de la Generalitat sobre l'aigua. Aquí hi ha una pri-

mera pregunta: per què només els tributs de la Generalitat?, i els altres?, i els altres que són propis d'administracions socialistes? Sobre aquests no cal informar, o sí que cal informar-ne? Suposem que sí que cal informar-ne i que això només és un lapsus. En qualsevol cas, s'han tingut contactes, s'han fet anuncis. Jo aquí en tinc uns quants exemplars que evitaré comentar-los-hi excessivament. El rebut en si mateix és molt clar, hi ha tot un debat i nosaltres entenem que la informació està arribant als ciutadans i se'ls continuarà fent arribar amb correcció i claretat.

Sobre el tema del diàleg, per acabar, vostè planteja que si hi ha diàleg, que si no hi ha diàleg. Diàleg n'hi ha, hi ha voluntat de diàleg. En el seu moment ja es va iniciar, quan es va debatre la Llei 4 i la Llei 5, de l'any 90, i nosaltres entenem que ha continuat; vostès creuen que en tot cas no. Podria indicar-li una cosa; quan es va plantejar ara fa poc, doncs, una intensificació d'aquest diàleg, la primera petició va ser: «Escoltin, retirin la Moció i parlem-ne.» Vostès han tirat endavant amb la interpellació i amb la Moció. Jo li pregunto ara a vostè: «I això és diàleg?» Diu que hi ha contradicció perquè el conseller diu: «Tenim ganes de dialogar», i no li acceptem els punts; i no són ganes de dialogar dir: «Escoltin, retirin la Moció»? I vostès tampoc no l'han volgut retirar.

En qualsevol cas, vegin que, almenys, sí que presentem una esmena, en la qual es consolida aquesta voluntat de diàleg, s'explicita una vegada més i esperem que vostès ens l'aprovaran, precisament, com a signe d'aquesta voluntat de seguir parlant, que per part del nostre Grup i per part del Govern ens sembla que és ben evident.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Coll, em vol aclarir una cosa? Vostè ha parlat de nou punts de la Moció; segons el text que tinc jo en té vuit, només.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, perquè hi ha aquest problema que falta el sis.

N'hi ha nou de nominals, però vuit...

El Sr. PRESIDENT: El sis existeix, però..., vostè hi ha fet referència, però ho ha dit com si estigués equivocat.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui'm, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Per si vol que clarifiqui, potser, la qüestió dels números. És que en el primer moment que va estar presentada hi havia un error mecànic i ens vam oblidar del número 6, no del text, sinó que es va saltar la numeració, però posteriorment ha estat corregit. Els punts només són vuit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

El Grup d'Iniciativa vol defensar les seves esmenes? El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquest matí en la interpellació que hem substanciat també he explicat a bastament la nostra posició política i, per tant, seré molt breu.

El nostre Grup a aquesta Moció del Grup Socialista hem presentat tres esmenes. L'esmena número 1 que fa referència a una proposta de modificació del punt primer de la Moció del Grup Socialista. En concret el nostre Grup no dona per bona avui l'existència del cànon hidràulic i de la resta de taxes hidràuliques, i la proposta que fem és que el punt primer d'aquesta Moció sigui substituït per una proposta de modificació de la Llei d'infraestructures hidràuliques i de la Llei d'ordenació d'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona, per tal de suprimir l'actual multiplicitat de tributs i recàrrecs que graven el consum

de l'aigua. En aquest mateix sentit, proposem la supressió del punt..., de l'última frase del punt 6, i en el punt segon fem una esmena d'addició que consisteix que aquest procediment que diu la Moció del Grup Socialista «de consulta, discussió i informació amb totes les forces polítiques i organitzacions de consumidors» s'ampliï a les organitzacions sindicals i a les associacions de veïns.

Per tant, senyor president, votariem favorablement els punts 2, 3, 4, 5, 7 i 8; i en el cas que s'acceptessin les nostres esmenes, votariem positivament, també, el punt 1 i 6, en cas contrari ens abstindríem en el punt 1 i 6. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. El Grup Parlamentari Popular: té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, i des de l'escó molt breument. Il·lustre diputada, per dir-li que el Grup Popular, després d'haver escoltat detingudament la seva interpellació i avui la Moció, estem d'acord en tots els punts que presenta vostè en la Moció. Però sí que li voldríem dir que veiem amb molt bons ulls l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa en el primer punt, ja que creiem que és més concret. De totes maneres, en cas que vostè no l'acceptés, donaríem suport, també, al primer punt.

També veiem de molt bon grat l'esmena número 2 que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, per tant, nosaltres també hi estaríem d'acord, si vostè l'acceptés, i per a la resta de punts comunicar-li que, doncs, nosaltres li donarem el suport. Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, per dir que el nostre grup donarà suport, també, a la Moció presentada pel Partit dels Socialistes i pel que fa referència a les esmenes presentades per Iniciativa, també, igual com ho ha expressat fa uns moments el Partit Popular hi donarem suport. Sigui com sigui, hi ha una altra moció referent al tema de l'aigua, que suposem que avui, per temps, no deurà passar, i deurà passar demà i, per tant, tindrem ocasió d'explicar moltes més coses. De tota manera —de tota manera— sí que voldria fer una reflexió molt curta. Per una banda, s'ha parlat molt de voluntat de diàleg; sembla que, a més, l'esmena del Grup de la majoria va en aquest sentit; el que és cert és que, en aquests moments, el nostre Grup intueix greus problemes a nivell del país si, en aquest tema, no s'hi posa solució. I la voluntat de diàleg havia d'haver començat aquí, al Parlament. Tenim la sensació que això no hi serà.

I, d'altra banda, també, pel que fa al punt sisè de la Moció del Partit dels Socialistes, s'ha parlat, en concret, de les comarques de Tarragona —que, per cert, s'obliden les comarques de Reus i les comarques de Tortosa, on també passa el minitransvasament. Bàsicament, dir que és imprescindible que hi hagi consciència que aquest és un tema important, perquè si algú està discriminat en aquest país, precisament, és el sud del Principat. Aquest és un país on anem pagant, anem pagant, anem pagant i, en tot cas, no tenim ja ni dret a queixar-nos. Demà tindrem temps, en la Moció que presentarem, de continuar parlant-ne.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. I, ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena presentada per Convergència i Unió, he de dir que aquesta esmena és molt semblant al punt número 2 que presenta el Grup Socialista i, per tant, acceptem aquesta esmena. I clarificar alguna confusió que, segurament, el senyor Coll té, que la Llei 5/81 preveu perfectament que en els pressupostos de la Generalitat es puguin fer aportacions per al tema de sanejament, i que el cànon de sanejament es cobra des de l'any 83 i, per tant, parlar de la qüestió de frau és totalment correcte, i suposo que potser no volen informar la cambra del desenvolupament dels plans, perquè com que no els compleixen..., doncs, potser per això...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no entri en debat, senyora Martí, ja ho sap, que no ho pot fer.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, s'ha de pronunciar sobre les esmenes.

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'acord, d'acord.

Pel que fa a les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya, hem de dir que, l'esmena número 1 no l'acceptem perquè pretén coses diferents del text que el Grup Socialista ha presentat; per tant,ensem que altera totalment el que nosaltres proposàvem en aquest punt número 1, i per tant aquesta esmena no l'acceptem. Pel que fa a l'esmena número 2, i que afecta el punt número 2, d'addició, sí, no hi ha cap inconvenient, perquè és clarificadora i hi afegeix «les organitzacions sindicals i associacions de veïns», i pel que fa a l'esmena número 3, de l'apartat setè, doncs, tampoc s'accepta perquè nosaltres considerem que, precisament, les obres del minitransvasament de l'Ebre cauen perfectament dins de l'àmbit que cal finançar amb el cànon hidràulic. I, per tant, no acceptem la supressió d'aquest apartat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: S'ha referit a l'apartat sisè.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sisè, sisè. Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: És a dir, s'accepten l'esmena presentada per Convergència i Unió i l'esmena número 2, d'Iniciativa per Catalunya, i les altres dues no.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN: Per contradiccions, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Té un minut, eh?

El Sr. COLL I BERTRAN: Menys, i amb voluntat de diàleg, no per polemitzar. Jo no he dit que fes poc temps del cànon de sanejament, sinó del cànon hidràulic, i és sobre aquest sobre el qual no es pot parlar de frau perquè, en realitat, estem en el primer trimestre que es cobra íntegrament, i tot just fa mesos que s'ha liquidat el primer cobrament parcial. Evidentment, el cànon de sanejament fa més temps, i en això sí que s'està fent lluita de veritat contra el frau.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

La presidència entén que s'han de votar separatament els punts 1, 2 i 6. És així? Sí? Vol votació separada?

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Del punt 2, suposo. I els altres, poden anar junts, segons vostè? *(Rialles.)*

I vostè demana votació separada de l'1 i el 6.

El Sr. SAURA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, 1 i 6 conjuntament. Doncs, votarem 1 i 6 conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts 1 i 6 han quedat rebutjats per 32 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

A continuació se sotmet a votació el punt 2.

Vots a favor?

El punt 2 ha quedat aprovat per unanimitat, i ara es vota la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de punts han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i vuit minuts).

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

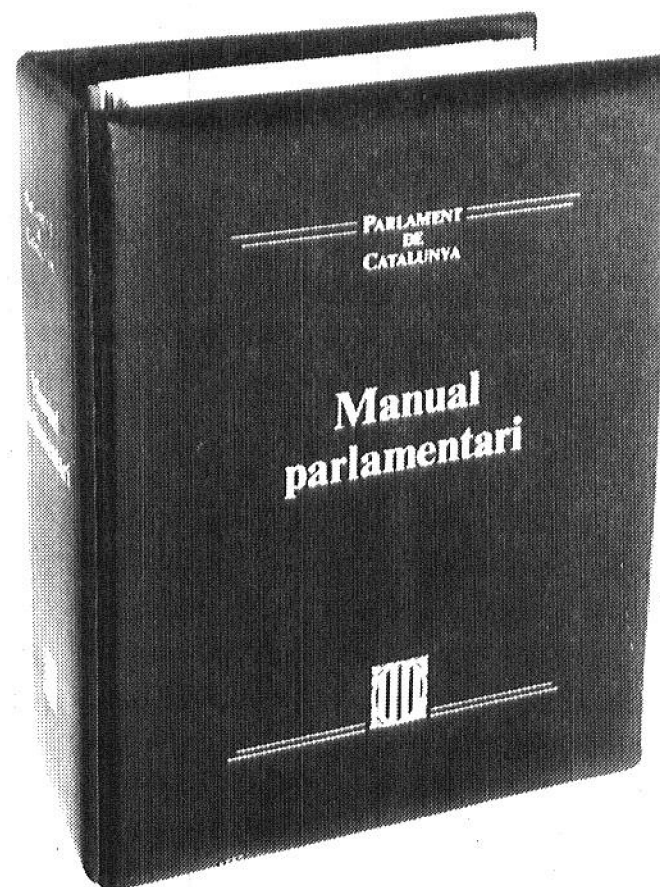
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

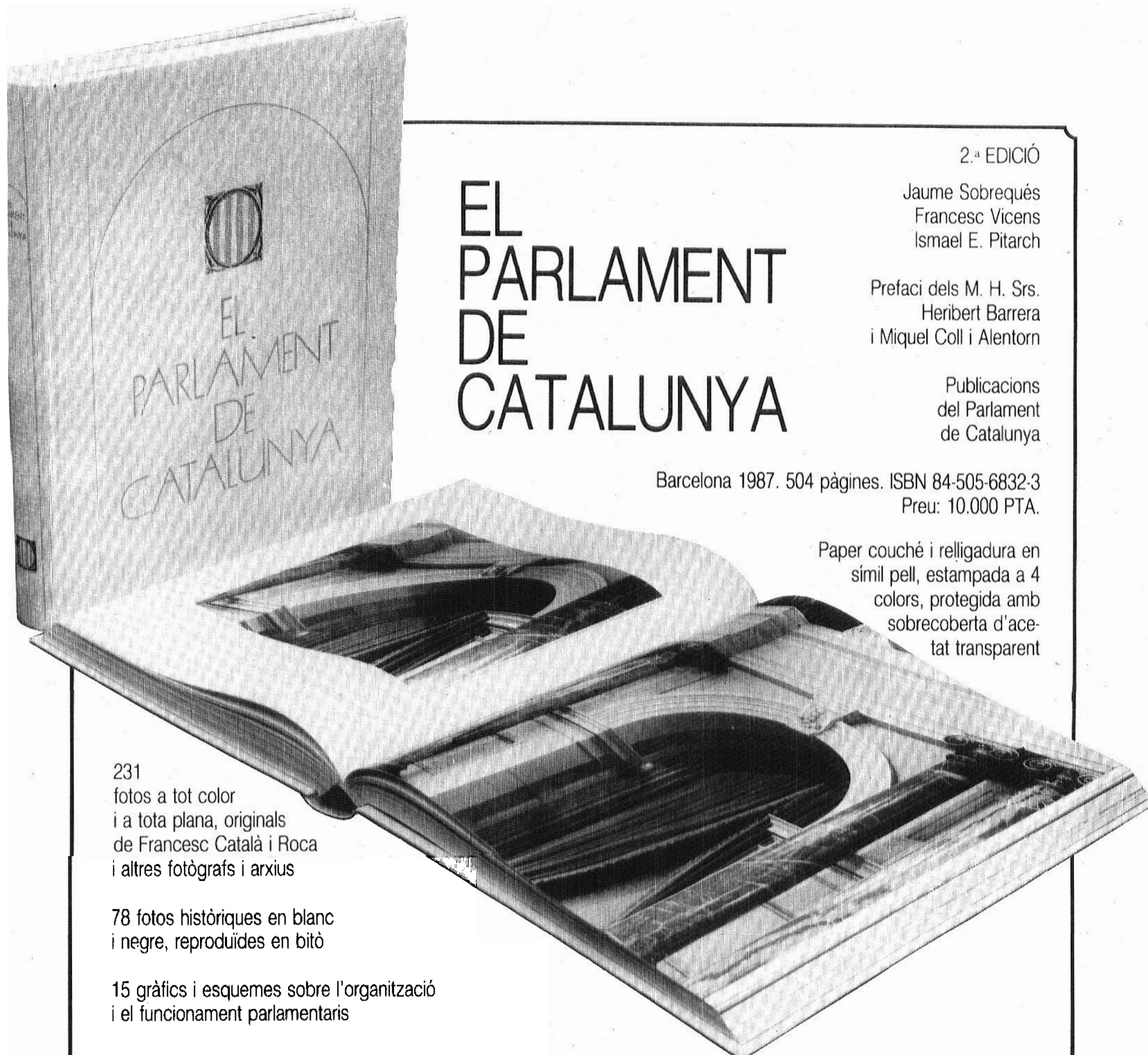
SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ordre i Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals



PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Execu- tiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analí- tic)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels arti- cles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Regla- ment del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'A- pèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribu- nal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75



2.^a EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA


DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/sec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

